DIANE CHAMBERLAIN

Secrete și trădări

Volumul 1

Table of Contents

capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7
capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19
capitolul 20
capitolul 21
capitolul 22
capitolul 23
capitolul 24
capitolul 25
capitolul 26
capitolul 27

DIANE CHAMBERLAIN

Secrete şi trădări

Traducere din limba engleză
Renata Ungureanu
volumul 1

În memoria lui Kay Eleanor Howe
2000-2010

capitolul 1

Noelle
Wilmington, Carolina de Nord septembrie 2010

În căsuţa ei din Sunset Park, şezând pe treapta de sus a verandei din faţă şi sprijinindu-se de stâlp, privea pierdută luna plină. Toate acestea aveau să-i lipsească. Cerul pe-nserate. Muşchiul de copac de pe stejarii de Virginia. Aerul de septembrie, care îi mângâia obrajii cu o adiere mătăsoasă. Deşi somnul îi dădea târcoale, încercă să mai reziste puţin. Pastilele. Nu încă. Mai avea timp. Dacă voia, putea foarte bine să stea aici toată noaptea.

Ridică braţul şi trasă uşor, cu degetul în aer, conturul lunii. Simţea cum ochii îi ard în orbite. „Lume, te iubesc”, şopti ea.

Simţi dintr-odată cum povara secretului o apasă şi îşi lăsă mâna să-i cadă în poală, grea ca un bolovan. Când se trezise dimineaţă, nici prin cap nu-i trecuse că începând din acea zi nu avea să mai poată purta această povară. Seara, se surprinse fredonând în timp ce tăia de zor ţelină, castraveţi şi roşii pentru a-şi face o salată, gândindu-se la bebeluşul prematur cu păr bălai care se născuse cu o zi în urmă – o formă de viaţă fragilă, care avea nevoie de ajutorul ei. Dar când se aşeză la computer, cu salata în faţă, avu impresia că două braţe ciolănoase şi musculoase ies din monitor şi o apasă cu putere pe cap şi pe umeri, presându-i plămânii într-atât de tare, încât nu mai putea să inspire adânc.

Până şi forma literelor de pe monitor păru că-i scrijeleşte creierul şi, în acel moment, ştiu că a venit timpul. Nu simţi niciun fel de frică – şi categoric nicio urmă de panică – atunci când închise computerul. Lăsă pe birou salata, de care abia se atinsese. Acum, nu mai avea nevoie să mănânce. Şi nici chef. Pregăti toate cele necesare; nu-i era greu. În fond, se pregătise de multă vreme pentru noaptea asta. De îndată ce toate au fost orânduite cum trebuia, ieşi pe verandă ca să privească luna, să se bucure de suflarea lină şi satinată a nopţii şi să-şi umple ochii, urechile şi plămânii cu tot ce însemna lumea înconjurătoare, pentru ultima oară. Nu se aştepta să se răzgândească. Decizia luată aducea cu sine o uşurare prea mare, într-atât de mare încât, atunci când veni momentul să se ridice, în timp ce luna se strecura în spatele copacilor de peste drum, aproape că-i venea să zâmbească.

capitolul 2

Grace

Twitter stătea întins sub biroul meu şi îi simţeam blăniţa moale, de caniş, mângâindu-mi picioarele goale. Aveam căştile în urechi şi muzica era dată la maximum, deci dacă mama mă chema să pun masa, puteam să-i spun că n-am auzit-o. Trebuia să lucrez la o compunere despre familia mea, pentru doamna Rhinestadt, numai că acum familia mea se reducea la mine şi la mama, aşa că nu aveam nimic de spus. Mă rog, nimic bun.

Mi-am deschis e-mailul. Primisem trei mesaje noi: Cleve, Jenny şi Noelle. Cu alte cuvinte, fostul iubit, cea mai bună prietenă şi pacostea de Noelle. Am dat clic pe cel de la Cleve.

> *Rhinestadt dă mereu* câte-o *temă de-asta. Inventează şi tu. Eu am aflat că grupa mea de la istoria artei merge* în *weekend la New York. Super!*

Mă durea sufletul în timp ce citeam cuvintele. Doar atât? Eu îi trimisesem un e-mail cu două paragrafe pline de întrebări, iar el îmi răspunsese într-o doară, cu propoziţii absolut impersonale. În fine, cel puţin îmi răspunsese. Mereu îmi răspundea la mesaje. La absolut fiecare dintre ele.

— Încă mai ţine la mine, îi spusesem lui Jenny în după-amiaza aceea, la cantină. Altfel, de ce am mai ţine mereu legătura?

— Ştiu, zise Jenny, dar poate vrea doar să fie amabil? Rosti aceste cuvinte ca şi cum ar fi fost o întrebare, ca să nu mă rănească, dar eu ştiam ce credea. Cleve avea optsprezece ani şi acum era deja la facultate, în timp ce eu, la cei şaisprezece ani ai mei, eram abia în clasa a XI-a la liceu. Fuseserăm împreună aproape opt luni, dar ajunsese într-o cu totul altă lume, iar eu rămăsesem undeva în trecut. Nu mai contenea să vorbească despre UCN-Chapel Hill.[1]

— La Carolina te distrezi de-adevăratelea! spunea.

Niciodată nu mai vorbise despre UCN spunându-i „Carolina”, dar acum, toată ziua nu zicea decât „Carolina-n sus“ şi „Carolina-n jos“. Universitatea din Wilmington avea în schimb plajă, şi niciodată n-am priceput de ce a trebuit să plece în altă parte, când locuia deja în cel mai grozav oraş din lume. Îmi era atât de dor de el! Stăteam în clasă şi ochii mi se umpleau de lacrimi. Toată lumea credea că încă mai plângeam din cauza tatălui meu. Numai Jenny înţelegea. Ştia că nu-mi stătea mintea decât la Cleve.

Ca să fiu sinceră, nu-l crezusem când îmi spusese că ar trebui să ne despărţim. Zicea că trebuia să fim liberi să ne întâlnim şi cu altcineva cât timp era plecat el la studii. Rămăsesem cu ochii holbaţi la el,

aşteptând să-mi spună că fusese doar o glumă, numai că el îşi ceruse scuze şi adăugase că va rămâne mereu prietenul meu. *Prietenul* meu. Făcuserăm sex pentru prima oară chiar cu o săptămână în urmă, în parcul în care obişnuiam să ne plimbăm, şi ajunsesem să mă întreb dacă nu cumva asta avea vreo legătură cu decizia lui de a se despărţi de mine. Nu mersese prea bine. Nu mă duruse chiar atât de tare pe cât mă avertizase Jenny, chiar dacă ea nu avea niciun dram de experienţă în domeniu, fiindcă ea şi De von încă nu o făcuseră, dar adevărul este că nu simţisem mare lucru. Îi spusesem lui Jenny că a fost nemaipomenit şi m-a deranjat faptul că n-am fost în stare să-i spun adevărul, dar mă simţeam ca o ciudată în legătură cu asta. Când el s-a despărţit de mine, m-am gândit că poate îl dezamăgisem.

Pe monitorul computerului meu lipisem cu bandă adezivă o fotografie cu noi. Eram în faţă la *Hot',* cafeneaua mamei lui Jenny, situată pe malul râului, în ziua în care fusese petrecerea de inaugurare a localului, cu un an în urmă. Firma pe care scria *Hot!* era chiar deasupra lui Cleve. La fix! într-adevăr, nimeni nu era mai „fierbinte" decât Cleve. Era pe jumătate negru şi avea nişte ochi aproape translucizi, de un verde-albăstrui, părul uimitor, scurt, foarte creţ şi negru. Singurul lucru care mă deranja la fotografie era faptul că el părea cu mult mai matur în comparaţie cu mine. În primul rând, eu eram ridicol de scundă, aveam 1,57. În al doilea rând, indiferent cât mă machiam, arătam de doisprezece ani. Aveam un păr frumos – lung şi des, cu multe şuviţe blonde –, dar nu mă ajuta deloc să par mai matură. Cleve chiar obişnuia să-mi spună „bondoaca". Iar acum el ajunsese la facultate, înconjurat de fete care erau oricum, dar nu bondoace.

Am deschis e-mailul de la Jenny. Voia ca vineri să mergem împreună la film, după ore. Eu încă nu mă obişnuisem cu ideea că-şi luase permisul. Era vorba de cel provizoriu, aşa că trebuia să fim înapoi acasă până-n ora nouă, dar chiar şi-aşa mi se părea ciudat că Emerson, mama ei, nu mergea cu noi. Şi eu mi-aş fi putut lua carnetul provizoriu oricând mi-aş fi dorit. Ştiam că toţi mă credeau nebună că nu dau examenul pentru permis numaidecât, dar eu nu credeam că am s-o fac vreodată. De când murise tata, uram ideea de a şofa. Uram inclusiv să mă aflu în postura de pasager, atunci când Jenny era la volan. Uram să merg cu maşina chiar şi cu Cleve sau cu mama. Nu mai aveam stare în maşină.

Că tot veni vorba de maşini, vedeam că Lexusul lui Ian se afla în continuare parcat pe aleea din faţa casei noastre, ceea ce însemna că, probabil, tipul avea să rămână la cină. Din nou.

— Mai bine s-ar muta la noi, îi spusesem cu câteva zile în urmă mamei. Oricum, stă tot timpul aici.

Mama s-a uitat la mine, şocată.

— Nu, nu stă, mi-a răspuns. Pur şi simplu mă ajută cu proprietăţile lăsate de tatăl tău, draga mea, trebuie să preia toate cazurile, iar unele dosare sunt aici, în biroul de-acasă, aşa că…

Continuase să vorbească, aşa cum făcea mereu, dar eu încetasem să o mai ascult. Era clar că lan devenise un soi de accesoriu al casei şi trebuia să mă obişnuiesc cu ideea.

Cât de diferită era mama acum! Fusese dintotdeauna profesoară de artă dramatică la Liceul Hunter şi toţi erau de părere că este o persoană nemaipomenită şi mă invidiau că am aşa o mamă. Eu însămi credeam înainte că este minunată, dar acum erau zile în care simţeam că pur şi simplu o urăsc, iar asta mă înspăimânta. Dacă tati nu mai era printre noi, iar pe mama o uram, unde aveam să ajung?

M-am uitat să văd ce subiect avea e-mailul de la Noelle. *Ţi-am găsit maşină de cusut.* Vai, extraordinar! Lui Noelle aproape că nu-i răspundeam niciodată la e-mailuri, dar ea continua să ne scrie mie şi lui Jenny, rugându-ne să o ajutăm să confecţioneze cât mai multe hăinuţe pentru bebeluşii nevoiaşi, de care se ocupa printr-un program de-al ei. Obişnuia să-mi spună în e-mailuri că Munca în *folosul comunităţii are să dea foarte bine* în *cererea de* înscriere *la facultate.*

— Lasă-mă-n pace, am şoptit eu către computer.

Noelle era cam dusă cu pluta. Dacă ai fi putut să compari la RMN un creier normal cu cel al lui Noelle, sunt sigură că cele două ar fi arătat complet diferit. Exagera în toate privinţele. Se ocupa cu reciclarea, tratarea pământului cu îngrăşământ natural, donaţiile pentru mamele fără adăpost şi adăposturile pentru femei. Era moaşă şi era obsedată de tot ce era legat de copiii mici. Mereu îmi povestea cum o ajutase pe mama să mă aducă pe lume.

La fel făcuse şi cu Cleve. Jenny, totuşi, se născuse la spital, deoarece Emerson fusese nevoită să facă cezariană. Când va fi să am copii, nici nu mă gândesc să nasc în altă parte decât la spital. Mi se părea că mama fusese nebună să mă nască acasă.

Am început să-i scriu lui Cleve un e-mail, uitând pentru moment de Noelle.

Voiam să scriu tot ce simţeam şi gândeam, dar îmi era teamă că am să-l sperii. Aşa că m-am rezumat la a-i spune doar că ascult *White Album* în timp ce tastez. El mă convinsese să ascult Beatles vara trecută, aşa că ştiam că va rezona cu mine, ceea ce mă făcea să cred că, spunându-i asta, întăresc cumva legătura dintre mine şi el. I-am mai zis şi de mesajul primit de la Noelle, despre maşina de cusut şi despre cât de antipatică şi ţicnită mi se părea. Apoi i-am spus şi că mă hotărâsem să nu fac tema pentru ora lui Rhinestadt. Uite-aşa, e-mailul s-a transformat în trei paragrafe lungi pe care le compusesem pe nerăsuflate.

M-am gândit apoi cum să mă semnez în încheiere. El nu-şi semna

niciodată mesajele cu numele lui. Iar eu încheiam de regulă cu *xoxo**[2]**, Grace,* aşa cum făceam şi cu mesajele pentru Jenny. Tânjeam să scriu mai degrabă *Te iubesc,* dar nu îndrăzneam.

El îmi spusese de câteva ori că mă iubeşte, deşi nu atât de frecvent pe cât mi-aş fi dorit. Poate că oricui i-ar fi fost imposibil să spună asta într-atât de des cum mi-ar fi plăcut mie.

Am rămas cu ochii pironiţi în spaţiul în care trebuia să scriu *xoxo.*

— Grace!

Am auzit-o pe mama strigându-mă şi Twitter s-a ridicat numaidecât, gata să alerge la masă.

— Vin acum!

M-am ridicat de pe scaun şi mi-am scos căştile din urechi. Aplecându-mă, am tastat „Te iubesc”, doar ca să văd cum arată.

— Grace? m-a strigat mama din nou.

O auzeam urcând pe scări.

— Am zis că vin! Am apăsat pe „Trimite”, amintindu-mi prea târziu de acel Te *iubesc.*

Dar nu asta era partea cea mai rea.

— Vai, nu se poate, am zise, înţepenind în faţa ecranului. Nu se poate!

— Ce s-a întâmplat? întrebă mama deschizând uşa.

— Oh, nu! am şoptit eu din nou.

M-am trântit deznădăjduită pe scaun şi am închis ochii, dorindu-mi, aşa cum mi se întâmpla deseori, să existe o cale să repar ireparabilul.

capitolul 3

Tara

— Are o cădere nervoasă, i-am spus lui Ian când am revenit în bucătărie. Şi nici nu-i e foame.

Ian tăia roşii pentru salată, dar îşi întoarse privirea către mine şi spuse:

— Poate ar fi mai bine să plec.

— Nici să nu te gândeşti.

Am tunat sosul pesto în cratiţă şi-am început să-l amestec cu pastele strecurate. Trebuie să mă ajute cineva cu toată mâncarea asta.

Nu voiam să plece. Prezenţa lui mă făcea să mă simt bine într-un fel. Fusese partener de afaceri cu Sam la firma de avocatură şi unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, timp de mai bine de cincisprezece ani, şi chiar aveam nevoie de cineva care-l cunoscuse bine pe Sam şi ţinuse la el. De când murise, ajutorul lui Ian se dovedise esenţial pentru mine: el se ocupase de o mulţime de lucruri, începând cu incinerarea şi culminând cu asigurarea şi administrarea investiţiilor noastre. Cum oare, mă întrebam, reuşeau unii să treacă peste astfel de momente tragice fără cineva ca Ian în vieţile lor?

Ian aşeză bolul cu salată pe masa din bucătărie, după care îşi turnă un pahar cu vin.

— Cred că se teme ca nu cumva să încerc să-i iau locul lui Sam, spuse el, şi am putut observa expresia de îngrijorare din ochii lui căprui, din spatele ochelarilor.

— Ah, eu nu cred că despre asta e vorba, am spus, dar mi-am amintit cuvintele lui Grace, că Ian putea la fel de bine să se mute cu noi. Oare, dacă Ian nu ar *fi* fost prezent, ar fi coborât de la ea din cameră ca să ia masa cu mine? Poate ar fi fost mai bine să-i cer lui Ian să plece? Nu mă descurcam deloc cu Grace. Cred că totul are legătură cu Cleve, mai degrabă, am adăugat. Încă se străduieşte să treacă peste despărţire, dar nu vrea să vorbească despre asta. Ori, cel puţin, nu vrea să vorbească despre asta cu mine.

Nici nu mă miră. Fiică-mea devenise un mister pentru mine. Ca o carte închisă. Începusem să mă gândesc la ea ca la un străin care locuieşte Ia etajul superior.

M-am aşezat la masă în faţa lui Ian, şi am vârât furculiţa într-un tub de rigatoni, fără să am chef să mănânc. Slăbisem vreo nouă kilograme de la moartea lui Sam.

— Mi-e dor de Grade când era mică.

Mi-am muşcat buza, uitându-mă în ochii blânzi ai lui Ian. Când era mai mică, mă urmărea peste tot prin casă. Mi se urca în poală şi se

ghemuia acolo, iar eu îi cântam şi îi citeam câte ceva şi…

Am ridicat din umeri. Ştiusem cum să fiu o mamă bună pentru fetiţa aceea, dar ea nu mai exista de mult.

— Bănuiesc că aşa simt toţi părinţii când copiii lor devin adolescenţi, spuse Ian.

El nu avea copii. Avea patruzeci şi cinci de ani şi nici măcar nu fusese căsătorit, ceea ce poate că ar fi părut dubios dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, numai că noi toţi ne obişnuiserăm cu Ian. Fusese pe punctul de a se însura, cu mult timp în urmă – cu Noelle –, şi ajunsesem să cred că, de fapt, niciodată n-a putut depăşi complet despărţirea aceea cu totul neaşteptată.

— Sam ar fi ştiut cum să-i vorbească.

Mi-am dat seama de frustrarea din vocea mea. Iar când venea vorba de Grace, aproape că mă cuprindea disperarea.

— O iubesc atât de mult, dar era „fata lui Sam“. El era un fel de… translator între noi două. Un intermediar.

Era adevărat. Sam şi Grace fuseseră ca două suflete tăcute, nu era nevoie să se exprime verbal ca să poată comunica unul cu celălalt.

— Aproape că simţeai legătura dintre ei doi atunci când intrai în camera în care se aflau, chiar dacă unul era în faţa computerului, iar celălalt citea. Efectiv *simţeai* legătura dintre ei.

— Tu eşti o perfecţionistă, Tara. Te aştepţi să fii un părinte perfect, dar nu există aşa ceva, spuse Ian.

— Ştii ce le plăcea să facă? am zis, zâmbind în sinea mea pe măsură ce mă lăsam pradă amintirilor, mai ales că, în ultima vreme, mi se întâmpla des să fac asta. Uneori, după ce aveam câte o şedinţă târziu, mă întorceam acasă şi-i găseam în living, uitându-se la un film împreună şi savurând câte-o băutură cu cafea, pe care tocmai ce-o inventaseră.

— Da, Sam şi cafeaua lui… râse Ian. Cât era ziua de lungă. Pesemne c-avea un stomac de fier.

— Reuşise să o facă pe Gracie dependentă de cafeină până să împlinească paisprezece ani. Am gustat un pic din paste. Îi lipseşte îngrozitor de mult.

— Şi mie mi-e dor de el.

De-abia se atinsese şi el de rigatoni.

— Iar apoi s-a mai despărţit şi Cleve de ea, la scurt timp după aceea…

Am clătinat din cap. Nu-l acuzam de nimic pe Cleve. Plecase la facultate. Probabil că el luase cea mai corectă decizie pe termen lung pentru amândoi, dar chiar şi-aşa… Fetiţa mea suferea.

— Mi-aş fi dorit să semene mai mult cu mine, am spus, dar mi-am dat imediat seama că eram nedreaptă. Sau poate că eu ar fi trebuit să semăn mai mult cu ea. Pur şi simplu aş fi vrut să avem mai multe

lucruri în comun. Poate chiar să fi făcut ceva împreună, dar eram atât de diferite! Toată lumea vorbeşte despre asta la şcoală. Ceilalţi profesori, adică. Cred că se aşteptau să-i placă şi ei teatrul, ca mie.

— Cred totuşi că există o lege care spune că nu poate să fie decât o *drama queen**[3]*** în fiecare familie, răspunse glumeţ Ian, făcându-mă să-l lovesc uşor cu piciorul pe sub masă.

— Hei, eu nu sunt aşa! am zis. Dar mereu m-am gândit că nişte cursuri de teatru i-ar face bine, nu crezi? Ar scoate-o din carapacea ei. Nu e prea sociabilă.

— E doar tăcută. Nu e o crimă să fii introvertit.

Nu e o crimă, nu, atâta doar că mie, care simţeam nevoia acută, aproape patologică, de a avea în permanenţă pe cineva alături, îmi venea greu să înţeleg timiditatea fiicei mele. Grace detesta orice eveniment social la care erau prezente mai mult de una sau două persoane, în vreme ce – aşa cum spunea şi tatăl meu – „Tara îndrugă veni şi uscate cât e ziua de lungă".

— Sam era perfect pentru noi două, am adăugat. Pe de-o parte introvertit, pe de alta extrovertit.

Acum Sam nu mai era printre noi, nici pentru mine, nici pentru Grace. Cum stăteam aşa cu lan, dintr-odată am simţit cum mă izbesc de realitatea care m-ar fi luat pe nepregătite în orice moment, în mijlocul sălii de curs, în timp ce aş fi ales puştii care să joace în piesa pentru serbarea lor sau poate în timp ce sortam rufele de spălat: Sam nu avea să se mai întoarcă niciodată. Nu aveam să mai fac dragoste cu el niciodată. Nu voi mai avea vreodată ocazia să stau de vorbă cu el noaptea, în pat. Nu-i voi mai simţi niciodată braţele în jurul meu dimineaţa, când mă trezesc. Nu fusese doar soţul meu, ci şi cel mai drag şi mai vechi prieten; or, câte femei puteau să spună asta despre bărbatul cu care se măritaseră?

Încărcăm maşina de spălat vase când a sunat telefonul, iar bucătăria răsună de ritmurile electronice ale melodiei *All That Jazz**[4]*** M-am şters pe mâini şi m-am uitat să văd cine mă suna.

— E Emerson, i-am zis lui lan. Te superi dacă răspund?

— Sigur că nu.

Ian era chiar mai dependent de Blackberry-ul său decât eram eu. N-avea de ce să se plângă.

— Salut, Em! Ce s-a-ntâmplat?

— Ai mai vorbit cu Noelle? m-a întrebat Emerson.

O auzeam de parcă se afla în maşină.

— Eşti la volan? Ţi-ai pus casca telefonică? Că dacă nu, nici să nu te gândeşti că stau de vorbă cu…

— Da, te aud în căşti. Nu-ţi face griji.

De când cu accidental lui Sam, devenisem peste măsură de

conştiincioasă faţă de problema asta, legată de vorbitul la telefon în timp ce conduci maşina.

— Deci, ai mai luat legătura cu ea în ultimele două zile? întrebă Emerson.

— Hm… m-am gândit eu. Poate acum trei zile… De ce?

— Mă duc la ea acum. Nu am putut să dau de ea sub nicio formă. Ţi-aminteşti să fi zis că pleacă pe undeva sau ceva de genul ăsta?

Am încercat să-mi amintesc ultima conversaţie cu Noelle. Vorbiserăm despre petrecerea pe care o pregăteam împreună – eu, ea şi Emerson – pentru aniversarea lui Suzanne Johnson, una dintre voluntarele pentru programul cu bebeluşi. Bairamul fusese ideea lui Noelle, dar mă bucurasem să mă implic în ceva care să mă mai ţină ocupată.

— Nu-mi aduc aminte să fi zis ceva de vreo plecare. Oricum, n-a mai călătorit de ceva vreme, nu-i aşa? am spus.

Ian îmi aruncă o privire. Eram sigură că şi-a dat seama despre cine vorbeam.

— Chiar de multă vreme, răspunse Emerson.

— Pari îngrijorată.

Ian puse mâna pe braţul meu întrebând încet „Noelle?", iar eu am încuviinţat din cap.

— Am crezut că vine pe la mine aseară, dar nu şi-a făcut apariţia. Probabil că… Hei! exclamă ea deodată. Nemernicule! Scuze. Maşina din faţă tocmai s-a oprit fără vreun motiv anume.

— Fii atentă, te rog. Mai bine să ne oprim aici.

— Nu, nu, e-n regulă, am auzit-o spunând, în timp ce răsufla uşurată. În fine, se pare că n-am fost pe aceeaşi lungime de undă, dar n-am mai reuşit să vorbim de-atunci, aşa că m-am gândit să trec puţin pe la ea în drum spre casă, de la *Hot!*

— Probabil că a ieşit ca să mai strângă nişte donaţii pentru bebeluşi.

— Probabil.

Lui Emerson îi stătea în fire să se îngrijoreze astfel. Avea o inimă foarte bună şi mereu îi păsase de ceilalţi. Nimeni nu se referise vreodată la ea altfel decât spunându-i „drăguţă". Şi Jenny era la fel, iar eu mă bucuram sincer că fiica mea şi fata celei mai bune prietene ajunseseră ele însele cele mai bune prietene. Eu şi Emerson fuseserăm colege de cameră pe durata facultăţii, iar relaţia dintre noi se sudase destul de puternic, astfel că anii nu o slăbiseră.

— Sunt în Sunset Park şi trec de colţ ca să intru pe strada lui Noelle, spuse Emerson. Vorbim mai târziu?

— Salut-o din partea mea.

— S-a făcut.

Am închis telefonul şi m-am uitat la Ian.

— Noelle trebuia să meargă pe la Emerson aseară, dar n-a apărut, aşa că Em trece acum pe la ea ca să se asigure că e totul în ordine.

— A, sunt sigur că e-n regulă, spuse el şi se uită la ceas. Eu mai bine plec şi te las să-i duci nişte mâncare şi lui Grace. S-a aplecat peste masă ca să mă sărute pe obraz.

Mulţumesc pentru cină. Să ştii că o să iau şi restul de dosare la care lucra Sam, peste câteva zile; e vreo problemă?

M-am uitat la el cum pleca. M-am gândit să încălzesc o porţie de paste pentru Grace, dar mă îndoiam că ar fi apreciat gestul şi, sincer, în acea seară nu voiam să-i simt iar răceala faţă de mine. În schimb, am început să curăţ blatul de granit din bucătărie, activitate care mi-a distras pentru moment atenţia, asta până când m-am trezit faţă-n faţă cu fotografia-magnet de pe frigider, în care eram eu, Sam şi Grace. Ne aflam pe pasarela din dreptul râului, târziu într-o seară de vară – trecuse ceva mai mult de un an de-atunci. M-am sprijinit uşor de mobilierul din centrul bucătăriei, pierdută în imaginea aceea cu mica mea familie, dorindu-mi să pot da timpul înapoi.

„Încetează!”, mi-am spus şi am început să şterg din nou blatul.

Mi-am închipuit cum Emerson ajunge la Noelle şi o salută din partea mea. Vorbeam cu Noelle la telefon sau prin e-mail cel puţin o dată pe săptămână, dar nu ne mai văzuserăm de multă vreme faţă în faţă. Mai exact, de când venise pe la noi într-o seară de sâmbătă spre sfârşitul lui iulie; Grace ieşise cu Jenny şi Cleve, iar eu încercam să mai fac ordine printre dosarele lui Sam din camera de lucru. Pentru mine, să umblu în biroul lui era de-a dreptul chinuitor. Să pun mâna pe toate acele lucruri pe care le atinsese şi el de curând. Aşezasem ordonat pe podea grămezi întregi de hârtii. Urma să i le dau lui Ian, deoarece nu-mi dădeam seama dacă aveau legătură cu acele cazuri la care Sam lucrase recent. Nici Ian nu-şi dădea prea bine seama cum stătea treaba cu toate dosarele acelea. Sam era foarte dezordonat. Avea un birou cu rulou şi făcusem o înţelegere cu el: atâta vreme cât nu vedeam toată dezordinea aceea, putea să-şi ţină biroul cât de neîngrijit dorea. Aş fi dat orice să văd din nou dezordine.

Abia mai târziu îmi dădusem seama de ce venise Noelle în seara aceea. Aflase de la Emerson că Grace ieşise pe undeva cu Jenny. Ştia că eu eram singură sâmbătă seara, ştiind că toată lumea avea un suflet aproape, toţi în afară de mine. Vara era grea – îmi lipsea slujba de profesoară, în care să mă arunc, şi nici nu eram implicată în vreo reprezentaţie a teatrului orăşenesc. Noelle bănuia că eram tristă, frustrată sau poate furioasă – categoric copleşită de un sentiment care mă făcea vulnerabilă în faţa celorlalţi, dar în siguranţă în prezenţa ei. Toţi eram în siguranţă în preajma ei şi mereu sărise în ajutorul celor care aveau nevoie. Ulterior, a trebuit să mă întreb totuşi: oare noi am fost vreodată alături de ea?

Numai ce mă aşezasem pe scaun în faţa biroului lui Sam, când ea, şezând pe micuţa canapea de două locuri, m-a întrebat cum îmi mai mergea. Oricând mă întreba cineva o chestie de genul ăsta, răspundeam sec – „bine” dar mi se părea inutil să mă prefac faţă de Noelle. Nu m-ar fi crezut niciodată.

— Toţi merg în vârful picioarelor în jurul meu, atenţi şi temători ca nu cumva să mă prăbuşesc dintr-odată, am spus.

Noelle purta atunci o fustă lungă, cu imprimeu în linii şerpuite albastre şi veni, în urechi avea cercei creole, iar părul îi era arămiu, ceea ce o făcea să aducă vag cu o ţigancă. Era frumoasă într-un mod neconvenţional. Avea o piele palidă, aproape translucidă. Ochii erau de un albastru vibrant, electrizant. În stilu-i caracteristic, afişa un zâmbet larg şi rapid, lăsând la vedere o dantură perfectă, de un alb strălucitor, cu o uşoară supraocluzie verticală. Era cu doar câţiva ani mai mare decât mine, iar părul ei lung şi ondulat abia acum începea să albească discret pe la tâmple. O cunoşteam încă din anii de studenţie şi, cu toate că era frumoasă în felul ei, avea mai degrabă genul acela de înfăţişare pe care cei mai mulţi bărbaţi nici nu o observă.

Dar mai era o categorie de bărbaţi – sufletele sensibile, poeţii şi artiştii, împătimiţii de calculatoare aceia într-atât de vrăjiţi văzând-o cum trece pe stradă, încât li se împleticeau picioarele uitând-se după ea. Văzusem scene de genul acesta în repetate rânduri. Ian fusese unul dintre ei, cu mult timp în urmă. Iar Noelle îi frânsese inima.

în noaptea aceea, pe când eram în camera de lucru, Noelle îşi dăduse sandalele jos şi se aşezase mai confortabil pe canapeaua micuţă.

— Păi, şi aşa este? Ai să te prăbuşeşti?

— Poate.

A vorbit cu mine îndelung, ghidându-mă prin labirintul de emoţii care mă copleşiseră în ultima vreme, întocmai ca un consilier abil şi experimentat, l-am vorbit atunci despre tristeţea care mă năpădise întru totul şi despre pierderea suferită. Despre mânia iraţională pe care o resimţeam faţă de Sam, pentru că mă părăsise, cauzându-mi şi mai multe riduri pe frunte. Pentru că, fără el, viitorul meu era sub semnul întrebării.

— Ai luat în calcul posibilitatea de a te alătura unui grup de susţinere a văduvelor? m-a întrebat ea la un moment dat.

Am clătinat din cap. Numai ideea de a mă vedea cu alte femei ca mine îmi dădea fiori pe şira spinării. Nu doream să fiu înconjurată de femei care se simţeau la fel de mâhnite ca mine. Nu mi-ar fi rămas decât să mă afund cu totul în durere şi să nu-mi mai revin niciodată. Zăcea în mine un zăgaz pe care îmi era teamă să-l deschid.

— Uită de toată treaba asta cu grupul de susţinere, se corectă

Noelle. Nu e pentru tine. Tu eşti genul de om de societate, dar nu eşti tocmai sociabilă.

îmi mai spusese cândva lucrul acesta şi mă deranjase descrierea în sine.

— Faţă de Sam am fost foarte deschisă, am spus eu în defensivă.

— Da, a zis ea. Era uşor să fii un om deschis în preajma lui Sam.

S-a uitat pe fereastră, în întuneric, de parcă s-ar fi pierdut în gânduri, şi mi-am adus aminte de cuvântarea pe care o ţinuse la parastasul lui Sam. „Sam a ştiut să asculte ca nimeni altul", spusese ea.

„Oh, da!"

— Mi-e dor să mai stau de vorbă cu el.

M-am uitat la hârţoagele strânse pe podea. La capsatorul cu baterie de pe biroul său. La carnetul de cecuri. Patru postit-uri. Am ridicat din umeri.

— Pur şi simple mi-e dor *de el,* am adăugat.

Noelle a încuviinţat din cap.

— Tu şi Sam… ezit să folosesc expresia „suflete-pereche", pentru că e răsuflată şi nici măcar nu cred că este adevărată. Dar voi aţi avut o căsnicie excepţională. Ţi-a fost loial.

Am pus mâna pe tastatura de la computerul său. Tastele „D" şi „E" erau tocite de uzură, literele abia se mai vedeau. Cu degetul, am atins uşor plasticul neted.

— Ştii, încă poţi să mai vorbeşti cu Sam, mi-a zis Noelle.

— Poftim? am râs eu.

— Să nu-mi spui că n-o faci. Pun pariu c-o faci, când eşti singură. Mi s-ar părea firesc să răbufneşti spunând ceva de genul „Să dea naiba, Sam! De ce oare a trebuit să mă părăseşti?"

M-am uitat din nou la tastatură, temându-mă de valurile de ape întunecate. Am minţit, zicând:

— Sincer, chiar n-o fac.

— Dar ai putea, totuşi. Poţi încerca să-i spui ce simţi.

— De ce? am izbucnit, iritată. Lui Noelle îi plăcea să forţeze nota. La ce mi-ar folosi să fac aşa ceva?

— Păi, nu ştii niciodată dacă nu cumva primeşte mesajul tău, într-un fel sau altul.

— De fapt, ştiu foarte clar că nu are cum.

Cu braţele încrucişate la piept, m-am rotit cu scaun cu tot ca să o pot privi în faţă. Din punct de vedere ştiinţific, nu poate.

— Ştiinţa face continuu descoperiri.

Nu puteam să-i spun cum uneori, în timpul micului dejun sau când mergeam cu maşina spre şcoală, mi se întâmpla să-i aud vocea atât de limpede, încât parcă s-ar fi aflat lângă mine, lucru care mă făcea să mă întreb dacă nu cumva încerca să ia legătura cu mine. Ba chiar,

când nu era nimeni prin preajmă, purtam discuţii lungi cu el, cu voce tare. Îmi plăcea senzaţia că era undeva pe-aproape. Nu credeam că cei morţi pot răzbate din lumea de dincolo pentru a intra în legătură cu cei dragi, dar cum ar fi ca aşa ceva să fie posibil? Dacă el încerca s-o facă, iar eu îl ignoram? Cu toate astea, simţeam că o iau razna când vorbeam cu el, şi mă înfricoşa sentimentul că aş putea înnebuni.

— Mereu ţi-a fost teamă să nu ai probleme psihice, ca mama ta, a zis Noelle, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Da, avea darul de a mă băga în sperieţi spunând chestii d-astea. Cred că de asta ţi-e cel mai frică, dar eşti una dintre cele mai sănătoase persoane pe care le cunosc. S-a ridicat de pe sofa, a inspirat adânc şi şi-a întins braţele deasupra capului. Maică-ta a avut probleme mintale din cauza medicamentelor, a continuat ea, lăsându-şi braţele lungi şi subţiri să-i coboare pe lângă corp. Dar tu nu ai. Şi nici nu vei avea vreodată.

— Zăgazul… am spus uitându-mă la ea de pe scaunul de la birou. Nu voiam să plece. Mi-e teamă să-mi descătuşez lacrimile.

— N-ai să te îneci, mi-a răspuns. Nu-ţi stă în fire să faci aşa ceva. S-a aplecat să mă îmbrăţişeze. Te iubesc şi nu uita că sunt la un telefon distanţă de tine.

Am şters blatul de bucătărie până când spoturile din tavan au ajuns să se oglindească perfect pe suprafaţa lucioasă din granit. Am îndrăznit apoi să mă uit din nou la fotografia cu mine, Sam şi Grace, de pe frigider.

Noelle mă ajutase atât de mult să-mi pun puţină ordine în gânduri şi în viaţă în noaptea aceea fierbinte şi tristă de iulie, şi totuşi o senzaţie rămăsese înrădăcinată în sufletul meu: teama că eram o dezamăgire pentru fiica mea.

în poză, Grace stătea între mine şi Sam, zâmbind, şi numai cineva cu un acut spirit de observaţie şi-ar fi dat seama că era înclinată spre Sam, cumva depărtată de mine. El mă lăsase singură cu un copil pentru care nu ştiam cum să fiu mamă. Un copil pe care tânjeam să-l cunosc, dar care nu-şi deschidea niciodată inima în faţa mea. Un copil care mă învinovăţea pentru tot.

Sam mă lăsase cu străina de la etaj.

capitolul 4

Emerson

Maşina rablagită a lui Noelle era parcată pe aleea din faţa casei, aşa că eu am oprit chiar în spatele ei. Deşi începuse să se întunece, încă se vedeau clar autocolantele de pe bara de protecţie a maşinii. Coexistent *paşnică, Fără mlaştini=Fără fructe de mare, Atenţie la Cape* F*ear, Consumi tofu?, Adu-o înapoi pe moaşa mea!* Toate lucrurile care o pasionau pe Noelle – o mulţime, de altfel – erau înşirate pe bara zgâriată a maşinii, pentru ca toată lumea să le vadă. Sudiştii, când opreau în dreptul ei la semafor, se prefăceau că trag cu pistolul (încleştându-şi degetele, desigur), iar ea îi saluta „prietenos11, arătându-le degetul mijlociu. Da, cam aşa stătea treaba cu Noelle.

Renunţase să mai profeseze ca moaşă cu un an în urmă, când se hotărâse să se concentreze mai mult pe programul cu bebeluşi, chiar dacă asta însemna că trebuia să trăiască din economiile ei. Tot cam pe-atunci, cabinetele de obstetrică-ginecologie începuseră să anunţe cu surle şi trâmbiţe că renunţă la serviciile moaşelor, aşa că Noelle considerase de cuviinţă să se lase de această practică, deşi mai mult ca sigur se simţise de parcă-şi tăia un braţ. Lui Noelle i-ar fi trebuit vreo zece vieţi ca să ducă la bun sfârşit tot ce-şi propusese. Una singură nu i-ar fi fost suficientă pentru a îndrepta lumea, aşa cum i-ar fi plăcut.

Eu şi Ted luaserăm decizia de a nu-i mai lua chirie pentru casă, deşi cu instabilitatea economică şi cu deschiderea localului *Hot!* nu eram chiar pregătiţi să ne trimitem copilul la facultate. Ted cumpărase bungalow-ul ăsta dărăpănat, construit prin anii ’40, la scurt timp după ce ne căsătoriserăm. Chiar dacă vânzătorul îl dădea pe o nimica toată, mie tot mi se păruse o idee neinspirată să-l cumpărăm. Arăta ca şi cum nu se mai ocupase nimeni de el chiar din 1940, exceptând faptul că cineva se gândise să se folosească de curtea din faţă pe post de depozit pentru un grătar stricat, câteva cauciucuri de bicicletă, un vas de toaletă şi alte nimicuri sau vechituri. Ted era agent imobiliar, şi parese că i se arătase în globul lui de cristal că Sunset Park va fi una dintre acele zone care vor renaşte spectaculos. Şi uite că globul de cristal nu minţise… Cartierul părea că în sfârşit se transformă, chiar dacă bungalow-ul în care stătea Noelle arăta în continuare destul de trist. Ce-i drept, grătarul şi vasul de toaletă dispăruseră, dar tufele arătau groaznic. Trebuia să facem nişte îmbunătăţiri majore de îndată ce Noelle se va muta, dar la momentul acela aveam un profit frumos, aşa că nu ne era greu să-i permitem să locuiască în căsuţă plătindu-şi doar întreţinerea.

La început, lui Ted nu i-a surâs ideea de a nu-i mai lua chirie lui

Noelle. La vremea respectivă, o mare parte din bani intra în cafeneaua mea, aşa că încercam din răsputeri să strângem cureaua. De ani de zile îmi dorisem să deschid o cafenea. În fanteziile mele, vedeam cum oamenii se îngrămădesc la rând ca să se bucure de bucatele şi produsele mele de patiserie, aşa cum alte femei mai degrabă visează să-l găsească pe Matthew Meconaughey în paturile lor. Vestea bună era că *Hot!* începuse deja să se susţină singură. Localnicii din centru deveniseră clienţi fideli, ba chiar a trebuit să mai angajez oameni în sezonul estival. Aşa că Ted s-a dat şi el pe brazdă, atât în privinţa cafenelei, cât şi referitor la Noelle, care urma să locuiască gratuit pe proprietatea noastră.

Aflându-mă pe aleea plină de buruieni din faţa căsuţei lui Noelle, am tras cu ochiul la colţul din stânga al curţii din spate, acolo unde ea îşi făcuse o grădină. Nu o interesase defel să mai repare câte ceva prin casă, iar împrejur era o paragină totală, dar, cu ani în urmă, ne surprinsese pe toţi cu o grădiniţă frumoasă, în acest colţişor. Asta devenise una dintre multele ei obsesii.

Analiza plantele, astfel încât să aibă tot timpul una înflorită, cât era anul de lung. Un prieten de-al ei, sculptor, îi făcuse o fântână pentru păsările, în centrul grădinii, şi arăta ca o adevărată piesă de muzeu. Era genul tipic de fântână din piatră, numai că lângă ea se afla o fetiţă sculptată în bronz, desculţă, ridicându-se în vârful picioarelor ca să atingă apa cu buzele. Şuviţele de păr şi rochiţa păreau să-i fluture graţios, ca şi cum adia vântul. Oamenii ştiau de existenţa fântânii. Au existat câţiva reporteri care au vrut să o fotografieze şi să scrie articole despre sculptor, dar Noelle nu le-a dat voie. Se temea ca nu cumva să încerce cineva să o fure. Noelle ar fi renunţat de bunăvoie la oricare dintre posesiunile ei pentru a sări în ajutorul unui seamăn, dar nu voia ca cineva să-i strice grădina. Uda mereu bucăţica aceea de pământ, o îngrijea, o curăţa de uscături şi buruieni şi o iubea nespus. Se îngrijea de ea aşa cum alte femei se dedică odraslelor sau soţilor lor.

Bungalow-ul era de un albastru şters, scorojit, amintind de genunchii tociţi ai unei vechi perechi de jeanşi, iar culoarea părea uşor bolnăvicioasă în lumina roşiatică a apusului. Am păşit pe cărarea de pietriş până am ajuns la verandă şi am văzut câteva plicuri în cutia poştală de lângă uşă; şi deşi afară era cald, am simţit un fior rece pe şira spinării. Ceva nu era în regulă. Noelle ar fi trebuit să vină la noi la cină cu două seri în urmă, şi să-i aducă lui Jenny nişte bucăţi de material; spre marea mea surprindere, fiică-mea chiar se apucase să coasă nişte pături pentru bebeluşii din program. Iar lui Noelle nu-i stătea în fire să uite asemenea gen de lucruri. Mă deranjase faptul că nu-mi răspunsese la mesaje. Îi lăsasem unul cu o seară în urmă, în care-i spuneam: „începem să mâncăm. Îţi păstrez şi ţie o porţie încălzită”.

Pe la zece i-am mai lăsat un mesaj: „Nu voiam decât să văd ce faci. Am crezut că vii pe la noi, dar probabil că am înţeles greşit. Spune-mi dacă e totul OK“. Iar în cele din urmă, încă un mesaj, azi-dimineaţă: „Noelle? Parcă rămăsese să dai un semn de viaţă. E totul în ordine? Te sărut!” Nu-mi răspunsese, aşa că am urcat treptele spre veranda ei; nu mă puteam abţine să nu-mi fie teamă.

Am sunat la uşă, iar ţârâitul s-a auzit şi afară, prin geamul subţire al ferestrelor. Am ciocănit, iar apoi am încercat uşa, dar era încuiată. Pe undeva pe-acasă, aveam o cheie de rezervă de la căsuţă, dar nu-mi trecuse prin cap s-o iau la mine.

Am coborât de pe verandă şi am luat-o pe partea laterală a casei, unde nu era decât un petic de iarbă, pentru a încerca şi intrarea din spate. Pe veranda din spate era aprinsă lumina, aşa că am încercat uşa. Tot închisă. M-am uitat pe fereastra de lângă uşă şi am văzut geanta lui Noelle lăsată pe măsuţa veche şi tocită din bucătărie. Nu pleca niciodată, nicăieri, fără geantă. Era genul de geantă enormă, fără formă, din piele cafeniu-roşcată, de purtat pe umăr, şi în care ţi-ai fi putut îndesa jumătate din viaţă, îmi amintesc cum Noelle obişnuia să scoată din geanta asta câte-o jucărioară pentru Jenny, pe vremea când era puştoaică – iată, deci, cât de veche era. Noelle şi geanta ei erau mereu împreună. Părul arămiu, în ton cu geanta arămie. Dacă geanta era aici, atunci şi Noelle era aici.

Am bătut tare în fereastră:

— Noelle!

— Doamnă Emerson?

M-am întors şi am dat cu ochii de o fată, să fi avut vreo zece ani, care străbătea curtea şi se îndrepta spre mine. Cum începuse să se întunece rapid, mi-a luat un minut până să desluşesc pisica pe care o ţinea în braţe.

— Tu eşti…? am întrebat, aruncând o privire spre casa vecină.

Un cuplu de afro-americani locuia acolo, împreună cu cei trei sau patru copii ai lor. Îi cunoscusem pe toţi, dar eram groaznică la reţinut nume.

— Eu sunt Libby, spuse fata. O căutaţi de domnişoara Noelle, pen’că a trebuit să plece brusc noaptea trecută.

Am zâmbit uşurată. Deci plecase undeva. Mi se părea lipsit de logică faptul că-şi lăsase atât geanta, cât şi maşina acolo, dar urma să mă lămuresc în cele din urmă. Libby şi-a sprijinit un picior de treapta verandei, iar lumina că’ dea pe mâţa calico din braţele ei. M-am aplecat ca s-o văd mai bine. Am întrebat:

— Asta e cumva Patches?

— Da, doamnă. Domnişoara Noelle m-a rugat ca de data asta s-o iau la mine acasă, să am grijă de ea.

— Şi ea unde s-a dus?

— Nu mi-a zis, iar mama a spus că a greşit că nu mi-a zis. O scărmănă pe Patches în creştetul capului. Eu mai am grijă uneori de Patches, dar numai acasă la domnişoara Noelle. Aşa că mama crede că, de data asta, domnişoara Noelle a vrut să spună că pleacă pentru ceva mai mult timp, cum mai face câteodată, numai că a greşit că nu ne-a zis când se întoarce, şi nici la mobil nu răspunde.

Ce dracului se întâmpla?

— Ai cheia de la casă, Libby? am întrebat.

— Nu am cheie, doamnă, dar ştiu unde o ţine dânsa pe-a ei. Numai eu ştiu.

— Arată-mi, te rog.

Libby m-a condus şi am traversat peluza, în faţă întinzându-se umbrele noastre lungi şi subţiri, până ce am ajuns la micuţa grădină. Fata s-a dus drept la fântână şi s-a aplecat să ridice o piatră aflată chiar lângă picioarele fetiţei din bronz.

— Uite aici o ţine, sub piatra asta, a şoptit, întinzându-mi cheia.

— Mulţumesc, am zis, şi ne-am întors la uşă.

Când am ajuns la trepte, m-am oprit. Înăuntru urma să găsesc un indiciu despre unde plecase Noelle. Ceva care să mă facă să pricep de ce nu-şi luase imensa ei geantă la plecare. Sau maşina. M-a cuprins din nou sentimentul acela rău prevestitor de mai devreme şi m-am întors către fată:

— Iubito, mai bine du-te acasă. Te rog, ia-o şi pe Patches cu tine. Eu o să-ncerc să-mi dau seama ce se întâmplă şi o să vin să-ţi spun, bine?

— Bine.

S-a răsucit uşurel pe călcâie, ca şi cum nu ştia sigur dacă trebuie sau nu să aibă încredere în mine. Am urmărit-o cum străbate curtea şi ajunge la ea acasă.

Cheia era murdară de noroi şi am şters-o în grabă pe tricou, un semn clar că nu mă interesa nimic mai mult decât să aflu ce se petrecea cu Noelle. Am descuiat uşa şi am intrat în bucătărie.

— Noelle?

Am închis uşa în urma mea, apoi am încuiat-o, deoarece începusem deja să mă simt paranoică. Geanta ei zăcea pe masă ca un morman de piele, iar cheile de la maşină se aflau pe blatul dintre chiuvetă şi aragaz. Castronaşele pentru mâncare şi apă ale lui Patches fuseseră aşezate cu gura în jos, pe un şervet de bucătărie. Chiuveta era curată şi goală. Bucătăria prea strălucea de curăţenie. Iar Noelle dădea peste cap o încăpere întreagă numai când trecea prin ea.

Am intrat apoi în chichineaţa de living, pe lângă rafturile încărcate de cărţi şi televizorul pe care Noelle îl primise cu ani în urmă de la Tara şi Sam, când cei doi îşi cumpăraseră un TV cu ecran mare. Am

trecut pe lângă canapeaua maro, uzată. În faţa televizorului, pe podea, se aflau două, trei cărucioare, iar deasupra unor ambalaje de carton (pesemne pline tot cu articole pentru bebeluşi) erau trei scaune auto pentru copii. Şi mai multe cutii fuseseră aşezate într-un fotoliu. Nu era nicio îndoială că mă aflam în lumea lui Noelle. Pe peretele de deasupra sofalei, erau fotografii înrămate cu Jenny şi Grace, dar şi o poză mai veche, alb-negru, înfăţişând-o pe mama lui Noelle în faţa porţii unei grădini. Rămâneam emoţionată ori de câte ori vedeam fotografiile copiilor lângă cea a mamei lui Noelle, ştiind că ea le considera pe fiicele mele şi pe Grace, fiica Tarei, ca făcând parte din familia ei.

Am trecut pe lângă primul dintre cele două dormitoare, cel pe care ea-l folosea pe post de birou. La fel ca şi livingul, era plin de cutii şi genţi, iar biroul propriu-zis era încărcat de hârtii şi cărţi… dar pe el se afla şi un castron mare cu salată verde şi roşii.

— Noelle?

Liniştea din casă mă speria îngrozitor. „Poate a alunecat la duş?“ Atunci, de ce îi spusese lui Libby să aibă grijă de Patches? Am ajuns în dormitorul ei şi, prin uşa deschisă, am văzut-o. Era întinsă pe spate, cu mâinile împreunate pe piept, imobilă şi tăcută de parcă ar fi fost adâncită în meditaţie, dar chipul ca de ceară şi cutiuţele de pastile de pe noptieră lăsau să se înţeleagă cu totul altceva. Respiraţia mi s-a oprit şi n-am putut să mă mai mişc. Nu pricepeam ce se petrece. Refuzam s-o fac. „Nu se poate“, mi-am zis. „Aşa ceva nu se poate.”

— Noelle?

Am făcut un pas mic în cameră de parcă aş fi verificat cât de rece este apa dintr-un bazin. Brusc, realitatea m-a izbit, aşa că m-am năpustit asupra patului. Am prins-o de umăr şi am scuturat-o puternic. Părul i se revărsă peste mâna mea de parcă ar fi fost plin de viaţă, dar de fapt nu mai exista nicio vibraţie în trupul neînsufleţit. Am început să strig disperată:

— Nu, nu, nu! am strigat. Noelle! Nu! Nu-mi face asta! Te rog!

Am luat una dintre sticluţele de medicamente goale, dar niciun cuvânt de pe etichetă nu-mi suna cunoscut, îmi venea să omor recipientul acela. L-am aruncat cât mai departe, apoi am căzut în genunchi în partea laterală a patului, l-am cuprins mâna lui Noelle într-a mea şi-am strâns-o.

— Noelle, am şoptit. *De ce?*

Este uimitor câte lucruri poţi să ratezi atunci când eşti o adevărată epavă emoţională. Biletul lăsat de ea se afla chiar lângă mine, pe noptieră. A trebuit să-l dau la o parte ca să apuc telefonul ei mobil şi să sun pentru a cere ajutor. Telefonul se aflase la doar câţiva centimetri de mâna ei. Ar fi putut să mă sune pe mine sau pe Tara. Ar

fi putut să spună: „Tocmai am făcut o mare prostie. Vino şi salvează-mă!” Dar nu o făcuse. Nu-şi dorise să fie salvată.

Poliţia şi echipa de intervenţie au năvălit în cameră, făcând ca aerul să devină irespirabil şi amestecându-se într-o ceaţă albăstrui-cenuşie sub privirile mele. Stăteam pe un scaun cu spătar pe care cineva mi-l adusese din bucătărie, încă ţinând-o pe Noelle de mână, iar medicul de pe ambulanţă a declarat decesul, urmând să aşteptăm ca şi medicul legist să sosească. Am răspuns automat la întrebările pe care ofiţerii de poliţie mi le-au adresat. Pe ofiţerul Whittaker îl cunoşteam personal, în fiecare zi, dis-de-dimineaţă, venea la *Hot!* îşi cumpăra mereu acelaşi mic dejun: croasant cu cremă de brânză şi zmeură, brioşă cu banane şi alune de pădure, ambele încălzite. Îi umpleam cana cu cea mai tare cafea pe care-o aveam, apoi îl priveam cum îşi pune cinci pliculeţe de zahăr în ea.

— Pe soţul dumneavoastră l-aţi sunat, doamnă? m-a întrebat. Mereu mi se adresa în acelaşi fel, chiar dacă îl rugasem în repetate rânduri să-mi spună Emerson. Se plimba prin dormitorul claustrofobic al lui Noelle, a pus mâna pe o altă fotografie înrămată de-a mamei ei, tot agăţată pe perete, a atins cotorul unei cărţi din micul raft de sub fereastră şi a analizat pernuţa de ace de pe măsuţa de toaletă, ca şi cum astfel de amănunte i-ar fi putut oferi răspunsul la ceea ce se petrecuse aici.

— Da, l-am sunat.

Îl sunasem pe Ted înainte ca toţi ceilalţi să sosească. Numai că el tocmai făcea o prezentare a unei proprietăţi, aşa că a trebuit să-i las mesaj. Încă nu-l primise. Dacă l-ar fi primit, ar fi sunat de îndată ce ar fi auzit cum mă bâlbâi ca şi cum aş fi suferit un atac cerebral.

— Care era cea mai apropiată rudă? întrebă ofiţerul.

„Of, nu.“ M-am gândit la mama lui Noelle. Va trebui să o sune Ted în locul meu. Eu nu eram în stare s-o fac. Pur şi simplu nu puteam, şi nici Tara.

— Mama ei, am şoptit. E trecută de optzeci de ani şi… nu stă prea bine cu sănătatea. Locuieşte într-un centru pentru bătrânii asistaţi din Charlotte.

— Aţi văzut asta? Cu mâinile înmănuşate, ofiţerul Whittaker a ridicat bileţelul de pe noptiera lui Noelle. Mi l-a întins, ca să-l pot citi.

> *Emerson şi Tara,* îmi *pare rău. Vă rog să îngrijiţi grădina* în *locul meu şi să aveţi grijă ca mama să fie bine. Vă iubesc pe toţi.*

— Vai! Am strâns din ochi. Vai, nu!

Biletul făcea ca totul să fie real. Până în clipa aceea, reuşisem să evit să mă gândesc la ideea de *sinucidere.* Acum iată-l acolo, scris cu litere care păreau gigantice în capul meu.

— E scrisul dumneaei? m-a întrebat ofiţerul Whittaker.

Am deschis ochii parţial, de parcă nu aş fi fost în stare să mai văd încă o dată tot biletul. Caligrafia înclinată din scrisoare ar fi fost practic ilizibilă pentru altcineva, dar eu o ştiam prea bine. Am confirmat dând din cap.

— Era deprimată, doamnă? Aveaţi habar de aşa ceva?

Am clătinat din cap.

— Nu. Chiar *deloc.* Am ridicat privirea spre el. Îi plăcea la nebunie ce făcea. Niciodată n-ar fi… Să fi fost oare bolnavă şi să nu ne fi spus? Sau poate o fi omorât-o cineva, făcând să pară că s-a sinucis?

Am mai aruncat o privire pe bileţel. Apoi la toate recipientele pentru medicamente. Am văzut că pe etichete era scris numele ei. Unul dintre medicii de pe ambulanţă a observat că unele reţete datau din luna precedentă, dar altele erau vechi de câţiva ani. Oare le depozitase pe undeva?

— V-a spus ceva despre starea ei de sănătate în ultima vreme? m-a întrebat poliţistul. Despre vreo consultaţie la doctor?

Mi-am masat fruntea, încercând să-mi aduc aminte.

— Cu mult timp în urmă, a avut un accident de maşină şi s-a rănit la spate, dar de ani de zile nu s-a mai plâns că o doare, am zis eu. La vremea respectivă, ne făcuserăm griji că ia cam multe medicamente, dar asta se întâmpla cu mult, mult timp în urmă. Ne-ar fi spus dacă ceva ar fi fost în neregulă, am adăugat.

Păream atât de sigură pe mine, că ofiţerul Whittaker mi-a pus cu blândeţe o mână pe umăr.

— Uneori, oamenii acumulează toate durerile în sufletul lor, doamnă, a mai zis. Chiar şi oamenii de care suntem foarte apropiaţi. Nu-i cunoaştem niciodată cu adevărat.

M-am uitat la chipul lui Noelle. Era atât de frumos, dar nimic mai mult decât o carcasă goală. Noelle nu mai era acolo, iar eu aveam impresia că îi uitasem deja zâmbetul. „Nu are nicio logică”, m-am gândit. Doar mai avea atâtea de făcut. Ceva nu mirosea deloc a bine în toată povestea asta.

Trebuia s-o sun pe Tara. Nu puteam să trec singură prin toate astea. Eu şi Tara aveam să stabilim ce să facem.

Aveam să punem tocul cap la cap, să aflăm ce se întâmplase. Noi două ştiam tot ce era de ştiut despre Noelle.

Cu toate astea, în faţa mea se afla dovada – prietena noastră, pe care nu aveam s-o mai vedem nicicând – că nu ştiam nimic, absolut nimic.

capitolul 5

Noelle
1979
Robeson County, Carolina de Nord

Era o persoană nocturnă. Ca şi cum i-ar fi fost greu să se despartă de ziua ce trecuse şi rămânea trează până la primele ore ale dimineţii: citea sau – un lucru de care mama ei habar nu avea – se plimba prin vecini, uneori stătea întinsă în vechiul hamac din grădină, încercând să desluşească prin coroanele copacilor stelele de pe cer. Fusese întotdeauna o pasăre de noapte. Mama ei explica asta prin faptul că se născuse chiar la miezul nopţii, ceea ce o făcuse întru câtva să confunde ziua cu noaptea. Lui Noelle îi plăcea să creadă că are legătură cu originea ei, fiind o optime indiancă lumbee. Îşi închipuia că aceştia au fost nevoiţi să stea nopţi întregi de veghe, pentru a-şi putea ţine la distanţă duşmanii. Totodată, mama ei îi spusese că se trage parţial din olandezi şi puţintel o optime şi din evrei, iar lui Noelle tare-i mai plăcea să-şi epateze colegii de clasă cu astfel de amănunte despre moştenirea ei genetică, uimindu-i cu provenienţa ei care părea exotică pentru spaţiul rural din Carolina de Nord. Atâta doar că mama ei mai încurca lucrurile, iar Noelle învăţase să aleagă cu atenţie exact acele părţi ale poveştii în care îşi dorea să creadă.

Cu toate acestea, într-o noapte de vară, pe când avea treisprezece ani, povestea ei a luat o întorsătură cu totul neaşteptată.

Stătea întinsă în pat şi citea *Stăpânul inelelor* când, prin fereastra deschisă, auzi paşi repezi pe aleea pietruită.

Cineva alerga spre casă; ea stinse lumina din cameră ca să poată trage cu ochiul pe fereastră. Lumina lunii pline scoase la vedere o bicicletă abandonată în mijlocul aleii, cu roţile şi ghidonul strâmbe, de parcă vântul de nord-est ar fi aruncat-o acolo.

— Moaşă? strigă o voce de bărbat, iar Noelle auzi cum cineva bate la uşa din faţă. „Moaşa?“

Grăbită, Noelle îşi băgă tricoul fără mâneci în pantalonii scurţi, pe care tocmai şi-i trăsese pe ea, se aranjă cât de cât şi alergă în livingul cu pereţii îmbrăcaţi în lambriu de pin.

— Mamă! strigă spre camera mamei ei, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Mamă! Trezeşte-te!

Aprinse lumina de pe verandă şi deschise larg uşa. Un băiat negru stătea în faţa ei, cu ochii mari de spaimă. Rămăsese cu pumnul în aer, pregătit parcă să bată din nou la uşă. Noelle îl recunoscu. Îl chema James nu-ştiu-cum. Era cu puţin mai mare decât ea – să fi avut vreo cincisprezece ani? — şi învăţau la aceeaşi şcoală, deşi nu-l mai văzuse

pe acolo în ultimul an. Era un băiat liniştit şi timid, iar Noelle auzise cândva un profesor spunând că mai erau speranţe pentru el, că poate va reuşi să termine şcoala. Poate chiar să meargă la facultate. Rareori se putea spune aşa ceva despre copiii din şcoala ei, fie ei albi, negri sau lumbee. Dar apoi el dispăruse, iar Noelle nu se mai gândise deloc la el. Asta până acum.

— Cheam-o pe maică-ta! Era extrem de agitat şi arăta de parcă încerca să treacă de ea şi să intre în casă. E moaşă, nu-i aşa?

— Poate, răspunse ambiguu Noelle. Nu trebuia să ştie prea multă lume cu ce se ocupa mama ei. Sigur, ştiau cu toţii, numai că Noelle nu avea voie să afirme sus şi tare chestia aceasta.

— Cum adică, „poate”?

James o îmbrânci în umăr, aproape dezechilibrând-o, dar ei nu-i era teamă. *El* era cel speriat. Într-atât de speriat şi panicat, încât îi dăduse un ghiont.

— La-ţi mâinile de pe ea! Mama ei veni în goană în living, punându-şi un halat de casă pe umeri. Unde te trezeşti? închide uşa, Noelle! ordonă ea şi încercă să închidă uşa, dar Noelle ţinea cu putere de clanţă.

— Spune că are nevoie de o moaşă, zise fata, iar mama ei renunţă să închidă uşa şi se uită la băiat.

— Serios? întrebă ea, ca şi cum nu prea-l credea.

— Da, doamnă.

Părea că se căieşte pentru reacţia de mai devreme şi Noelle observă cum tremură din toate încheieturile, încercând din răsputeri să fie politicos când, în realitate, mai mult ca sigur îi venea să strige şi să implore.

— Sora mea. O să nască şi nu avem…

— Locuiţi în casa aceea de la pârâu?

Mama ei miji ochii în spatele băiatului, ca şi cum ar fi putut întrezări casa dincolo de pădurea întunecoasă.

— Da, răspunse tânărul. Puteţi veni acum?

— Nu ne merge maşina, zise mama fetei. Aţi sunat la salvare?

— N-avem telefon, a răspuns el.

— Mama ta este cu ea?

— Nu e *nimeni* cu ea! începu să bată cu piciorul în podea, ca un copilaş nerăbdător. Doamnă, vă rog. Vă rog să veniţi!

Mama ei se întoarse spre Noelle:

— Sună tu la salvare, între timp eu mă îmbrac. În seara asta trebuie să vii cu mine. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Niciodată nu o mai luase pe Noelle cu ea când trebuia să facă aşa ceva, dar situaţia de faţă era altfel decât de obicei. Era pentru prima oară când un vecin ciocănise la uşa lor la două noaptea. Se întâmplase să mai sune câte cineva în jur de miezul nopţii. Atunci, Noelle auzea

cum mama ei pleca din casă şi ştia că trebuia să se descurce singură să-şi pregătească micul dejun şi să se pregătească de şcoală. Adesea, mama ei era deja înapoi acasă până la amiază, când copila se întorcea de la şcoală, dar niciodată nu se întâmpla să spună ceva despre ce se petrecuse. Iar pe Noelle nici nu prea o interesa. Nu se arăta câtuşi de puţin curioasă în privinţa vieţii mamei sale. Pentru ea, lectura era mai interesantă decât felul în care mama ei îşi ocupa timpul. Mama ei era în vârstă – avea cincizeci şi doi de ani –, iar părul ei castaniu-cenuşiu îi încărunţea. Pielea din jurul ochilor, dar şi a gâtului era foarte ridată. Era cu mult mai în vârstă decât mamele colegelor lui Noelle, oamenii chiar o confundau adesea cu bunica ei. Mamele prietenelor ei îşi dădeau cu lac de unghii. Erau mereu rujate şi mergeau la salonul de coafură din Lumberton, ca să-şi aranjeze părul. Lui Noelle îi era ruşine cu mama ei, din cauza vârstei şi a înfăţişării ei neconvenţionale. Acum, în timp ce forma numărul de la salvare şi încerca să explice cum putea mai bine unde locuia James, nici nu bănuia că avea să-şi schimbe întru totul părerile.

Nici nu ştia că mama ei putea să alerge. Amândouă fugeau prin drumul noroios, în urma bicicletei lui James. Chiar şi cărând după ea geanta din pânză albastră în care se aflau toate ustensilele necesare, mama ei mergea mai repede decât ea. Aerul era greu de la mirosul ce venea dinspre râu; de chiparoşii ce mărgineau drumul erau agăţate liane de muşchi spaniol. Când coborâră pe cărarea ce delimita pârâul, Noelle atinse muşchii de copac cu umărul. Pe când era micuţă, mama ei îi povestise despre un mare şef de trib indian lumbee, a cărui soţie nu-i dăduse ascultare şi pe care acesta o pedepsise tăindu-i părul şi azvârlindu-i-l într-un copac; continuase să crească şi să se înmulţească, acoperind crengile tuturor copacilor vecini. Noelle nu pricepuse ce legătură aveau toate acestea cu Spania, dar îi plăcea să-şi imagineze că soţia şefului de trib ar fi putut să fie una dintre strămoaşele ei.

Noelle şi mama ei merseră pe urmele lui James şi mai cotiră încă o dată pe cărăruie. Luna licărea palid pe vopseaua scorojită de pe micuţa colibă, dar ţipetele se auziseră cu mult înainte să vadă căsuţa. Ţipătul părea mai degrabă de animal decât de om, despicând aerul umed şi rece aidoma unei săbii. Urletele o făcură pe mama ei să se grăbească şi mai tare, în timp ce Noelle încetini pasul, oarecum descurajată. Naşterea nu-i era complet străină. Văzuse cum pisica lor fătase nişte pisoiaşi, dar nu mai auzise niciodată asemenea ţipete.

— Dar părinţii voştri *unde sunt?* întrebă mama ei atunci când James aruncă bicicleta la pământ.

— Mama este la Lumberton, zise el peste umăr. Înşfăcă mânerul uşii uzate şi-l roti. S-a îmbolnăvit sora ei.

Nu pomeni nimic despre tatăl său, iar mama lui Noelle nu aduse

vorba. Intrară grăbiţi în casă, care nu avea decât două cămăruţe amărâte. Prima era un fel de combinaţie între bucătărie şi cameră de zi, de-o parte aflându-se o canapea, iar de cealaltă o chiuvetă, un cuptor şi un frigider mic. Mama lui Noelle nu părea să ia aminte la încăpere. Se ghidă după tânguielile care veneau din camera de alături, unde se afla o fată, subţire ca trestia cu excepţia globului imens din zona abdomenului; stătea întinsă pe spate, într-un pat de două persoane. Trebuie că era cu doar vreo doi ani mai mare decât Noelle şi era goală de la brâu în jos, cu tricoul verde suflecat până în dreptul sânilor. Îşi ţinea picioarele depărtate şi genunchii îndoiţi, iar zona dintre picioare avea o proeminenţă imensă şi întunecată.

— Pe toţi sfinţii, deja a început! spuse mama ei. Se întoarse către James. Umple fiecare oală, cratiţă ori tigaie din casă cu apă şi pune-le pe toate la încălzit! ordonă ea.

— Am înţeles, doamnă! James se făcu nevăzut din cameră, dar Noelle rămase înmărmurită, uluită să vadă ce se petrecea cu corpul tinerei. Nu era normal să arate aşa, nu? Arăta şi se auzea de parcă urma să se rupă în două.

— Hai să vedem, draga mea. Mama ei începu să scoată mai multe lucruri din geantă, în acelaşi timp vorbind şi cu tânăra: Nu *cumva* să împingi. Ştiu că-ţi vine, dar nu o face încă, bine? O să te ajut şi vei vedea că totul va fi bine.

— Ba nu… n-o să fie bine! urlă tânăra. Nu vreau niciun copil!

— Ei bine, o să ai unul în doar câteva minute, fie că vrei, fie că nu. Se întoarse spre Noelle: Adu-mi toate prosoapele şi bucăţile de pânză curate din casă, spuse ea, în timp ce montă la nivelul antebraţului tinerei un tensiometru. Apoi înmoaie o cârpă în apa pe care o încălzeşte băiatul şi adu-mi-o.

Noelle dădu din cap şi începu să caute în dulapul îngust din dormitor, după care luă toate prosoapele, cearşafurile şi feţele de pernă orânduite cu grijă pe rafturi. În camera de alături, dădu peste James, care se agita în jurul oalelor pline cu apă, puse la încălzit pe aragaz.

— Trebuie să înmoi o cârpă în apă caldă. Care s-o fi încălzit mai mult? întrebă, arătând înspre oale.

— Poate asta, răspunse băiatul, arătând spre cea care se afla mai aproape de fată, iar ea înmuie pânza, după care o stoarse deasupra chiuvetei şi o duse în dormitor.

Mama ei despături parţial unul dintre cearşafuri şi îl aşeză atent sub şezutul fetei. Luă apoi bucata de cârpă înmuiată în apă caldă şi o trecu în dreptul pieii care se lărgise într-un mod ciudat şi înconjura capul copilului. Noelle se aplecă şi-i şopti la ureche mamei sale.

— E normal să arate aşa? zise şi arătă spre zona dintre picioarele fetei, dar mama ei îi îndepărtă mâna.

— Absolut normal, răspunse tare mama sa, iar Noelle înţelese că încerca s-o liniştească pe fată prin acest răspuns. Mai bine du-te şi ajută-l pe băiat, îi sugeră ea.

Noelle clătină din cap.

— Vreau să stau aici.

— La-ţi un scaun atunci. Clătină din cap către tânără. Las-o să te ţină de mână.

Noelle târî un scaun cu spătar din living până în partea laterală a patului. Tânăra se ţinea de marginea saltelei cu pumnul strâns şi Noelle se strădui să-i desfacă degetele încleştate şi îi puse mâna pe a ei. Fata o strânse de degete. Lacrimile îi curgeau pe faţă, iar fruntea îi era acoperită de broboane mici de transpiraţie. Avea tenul mai deschis decât al lui James şi, chiar dacă avea chipul schimonosit de durere, Noelle îşi dădu seama ce trăsături frumoase avea. Şi cât era de speriată.

Se aplecă în faţă şi îi şterse lacrimile fetei cu degetele, întrebă:

— Cum te cheamă?

— Bea, şopti tânăra. O să mor, nu-i aşa? O să mor din cauza copilului?

Noelle clătină din cap.

— Nu, zise ea. Mama…

Bea o întrerupse cu un alt vaiet:

— Mă rupe în două, urlă ea.

— Nicio femeie nu crapă în două, draga mea, te întinzi exact aşa cum trebuie.

— Mă arde acolo jos! spuse Bea.

îi dădu drumul lui Noelle ca să-şi pună mâna între picioare. Ochii mai că-i ieşiră din orbite când atinse ce se afla acolo. Noelle nu reuşea să vadă.

— Iisuse Doamne! spuse Bea. Ajută-mă, Doamne!

— Da, Iisuse Doamne, grăi râzând mama evreico-olandeză-lumbee, probabil rostind laolaltă cele două cuvinte pentru prima oară în viaţa ei. Domnul Iisus se află chiar aici, lângă tine, dacă ai nevoie de el. Noelle, vrei să vezi cum vine pe lume bebeluşul ăsta? întrebă ea, ridicând capul.

Noelle se ridică şi se duse la piciorul patului. Cercul întunecat se făcuse şi mai mare, iar fata îşi ţinu respiraţia, întrebându-se cum va reuşi mama ei să scoată copilul din Bea, cu trupul ei subţire şi micuţ. Dintr-odată, Bea slobozi un scâncet şi căpşorul cu păr negru şi piele brună ieşi din corpul încordat.

Uluită, Noelle respira precipitat.

— Foarte bine, spuse mama ei. Te descurci foarte bine. Puse o mână deasupra şi alta dedesubtul căpşorului bebeluşului, fără să-i

atingă nici pe el, nici pe Bea, ţinând doar mâinile acolo, de parcă ar fi susţinut copilul în aer prin magie. Bebeluşul întoarse capul într-o parte şi Noelle putu să-i vadă feţişoara încordată, de parcă naşterea era o treabă la fel de grea şi pentru el ca şi pentru Bea. Brusc, imaginea cu ochişorii întredeschişi şi buzele ridate şi sângerii deveni din ce în ce mai înceţoşată, iar Noelle îşi dădu seama că, fără să-şi dea seama de ce, a podidit-o plânsul.

Tot atunci şi la fel de neaşteptat, bebeluşul alunecă din trupul lui Bea şi fu întâmpinat de mâinile mamei fetei.

— Un băiat de toată frumuseţea! Mama lui Noelle înfăşură nounăscutul într-un prosop şi îl aşeză încetişor pe abdomenul lui Bea, însă o făcu atât de rapid şi abil, încât Noelle îşi dădu seama că mai trecuse prin asta de sute de ori.

— Nu vreau bebeluşul ăsta, gemu Bea, dar în acelaşi timp ridică de colţul prosopului şi atinse părul umed al fiului său.

— Lasă, că mai vedem noi, grăi mama fetei. Acum, mai avem câte ceva de făcut jos aici.

Noelle privi atent cum mama ei tăie cordonul ombilical şi cum ajută placenta să iasă, răspunzând la întrebările pe care i le punea fata şi explicând tot ceea ce făcea. Mama ei nu mai era aceeaşi femeie care, seară de seară, pregătea cina pentru ele două, făcea curăţenie în casă şi le dădea găinilor să mănânce, creştea răsaduri de roşii şi tundea peluza lor prăpădită.

În acea încăpere, plină de ţipete ca de animal, de sudoare şi de sânge, inundată de un aer prea încărcat ca să mai fie respirabil, mama ei se transformase în cu totul altcineva: o persoană înconjurată de o aură misterioasă, pe jumătate înţeleaptă, pe jumătate vrăjitoare. Era frumoasă. Cu fiecare rid al ei. Cu fiecare şuviţă de păr încărunţită. Luă aminte la fiece umflătură din articulaţiile mâinilor ei, care aduseseră pe lume acest bebeluş, cu graţie şi lejeritate. Noelle îşi dădu seama că voia să fie ca ea. Voia să fie exact ca ea.

Salvarea sosi prea târziu ca să mai fie de ajutor, iar în micuţa casă se schimbă radical atmosfera în doar câteva clipe. Erau puse întrebări esenţiale. Existau acolo piese strălucitoare de echipament medical. Ace ascuţite şi pungi cu lichid. O targă pe rotile.

Lui Bea începuse să-i fie frică.

— Nu-ţi fie teamă, îi zise mama ei strângând-o de mână, în timp ce doi dintre bărbaţii cu uniforme speciale o mutară din pat pe targă.

Nu-ţi fie teamă! Te-ai descurcat excelent. Totul va fi bine.

— Dumneata ai ajutat-o să nască? o întrebă pe mama lui Noelle unul dintre bărbaţi.

— Dânsa este moaşa, zise James, iar tipul de pe salvare ridică din sprâncene.

— Ei, sunt doar o vecină, am sărit în ajutor, interveni rapid mama fetei.

Cu câţiva ani în urmă, petrecuse mai multe zile la închisoare pentru că practicase moşitul, iar Noelle ştia foarte bine că mama ei nu dorea să mai treacă o dată prin asta. Iubita tatălui ei, Doreen, a stat atunci cu ea pentru o vreme, în locul mamei. Tatăl îi spusese că Doreen este menajeră. Însă, deşi avea numai nouă ani la momentul acela, Noelle nu era fraieră. În cele din urmă, părinţii ei divorţaseră, iar tatăl se recăsătorise cu Doreen. Noelle o ura pe femeia aceea. Doreen fusese cea care-i furase tatăl. Iar mamei ei i-l furase pe soţul său. „Niciodată să nu răneşti o femeie aşa cum m-a rănit Doreen pe mine. Să nu faci niciodată aşa ceva!“, îi spusese mamă-sa. Iar Noelle îşi jurase în gând să se ţină de promisiune şi credea cu toată fiinţa ei că spune adevărul.

Aproape că se lumina de ziuă când cele două se îndreptau spre casă. Merseră încet şi, o vreme, niciuna dintre ele nu vorbi. Cântecul greierilor completa atmosfera de linişte şi pace, învăluindu-le în noapte. Când şi când, Noelle mai auzea sunetele scoase de câte-o pasăre din adâncimile pădurii. Îi plăcea nespus să le asculte. I se întâmpla deseori să le mai audă prin preumblările ei din miez de noapte.

De pe drum cotiră pe aleea care ducea la casa lor.

— Cum de-ai ştiut să faci tot ceea ce trebuia? îşi întrebă ea mama.

— De la mama mea. Care, la rândul ei, a învăţat de la mama sa. Nu e mare filosofie, Noelle. Doctorii din zilele noastre ar prefera să crezi că e mare lucru. Ei conving pe toată lumea că este nevoie de medicamente şi operaţii de cezariană – adică atunci când îţi taie burta ca să scoată copilul – şi de tot soiul de intervenţii complicate, ca să naşti un copil. Iar uneori, chiar este nevoie de astfel de treburi. O moaşă bună trebuie să ştie când poate o femeie să nască acasă, în siguranţă. Dar nu este chiar fizică atomică.

— Vreau şi eu!

— Ce vrei? Să ai un copil?

— Să fiu moaşă. Ca tine.

Mama sa o cuprinse de umeri şi o trase mai aproape de ea.

— Atunci, vreau să faci asta aşa cum trebuie. Adică prin mijloace legale, ca să nu trebuiască să te ascunzi, cum fac eu.

— Şi ce înseamnă asta?

— Mai întâi de toate, devii asistentă, zise ea. Eu n-am trecut niciodată prin etapa asta. Nu cred că este absolut necesar. Ba chiar poate să-ţi dăuneze, pentru că o să fii îndoctrinată cu idei de genul „cu cât mai mulţi copii, cu atât mai bine”. Dar în Carolina de Nord există nişte legi şi trebuie să faci cum spune legea. Nu vreau ca fata mea să petreacă nicio clipă la închisoare.

Noelle se gândi la Bea şi la micuţa încăpere plină de aburi în care mama ei se dovedise de mare ajutor.

— Fata aceea, Bea, zise Noelle. Este doar cu puţin mai mare decât mine. Dacă ar fi fost să nasc eu un copil, l-aş fi vrut. Nu înţeleg cum să nu-ţi vrei propriul copil.

Mama ei nu răspunse chiar imediat.

— Uneori, să nu păstrezi copilul poate fi chiar o dovadă de iubire, îi explică ea. Se întâmplă să ştii prea bine că nu ai mijloacele materiale sau financiare de a-i oferi şansa la o viaţă decentă şi atunci este corect să-i permiţi copilului să ajungă la o familie bună. Fata aceea – iar aici mama ei inspiră adânc –, ei bine, va trebui să hotărască singură. Pentru că este de culoare, va fi cu atât mai greu să se găsească nişte părinţi adoptivi pentru bebeluş, aşadar eu sper că va decide să-l păstreze şi poate o va ajuta şi mama ei să-l crească. Deşi e foarte tânără, are doar cincisprezece ani. Deci fă-mi plăcerea şi nu care cumva să rămâi gravidă până ce nu treci bine de vârsta asta.

— Nu-ţi face griji. Nu vreau nici măcar să sărut un băiat, darămite să fac un copil cu el.

— O să se schimbe şi asta.

Mama ei zâmbea. Noelle îşi dădu seama din tonul vocii ei.

Cerul începea să capete nuanţe rozalii – răsărea soarele. Acum puteau să vadă destul de bine pe unde călcau pe poteca noroioasă şi Noelle chiar întrezări, dincolo de pădure, un colţişor din casa lor.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Noelle, zise brusc mama ei, cu o voce într-atât de schimbată, încât păru că altcineva vorbise. Trebuia să-ţi fi spus chestia asta de multă vreme, dar în condiţiile în care taică-tău a plecat şi tot restul… nu mi s-a părut potrivit să te împovărez şi cu lucrul ăsta.

Această noapte care îi schimba viaţa încă nu se încheiase, gândi Noelle şi simţi un nod în capul pieptului.

— Ce e, mamă? întrebă ea.

— Hai să ne aşezăm puţin în curte, până răsare soarele numai, îi zise. O să fac nişte ceai şi o să stăm de vorbă.

Noelle încetini pasul când ajunseră pe aleea de pietriş, nefiind sigură că vrea să afle ce o făcuse pe mama ei să-i vorbească pe un ton atât de ciudat, de schimbat. O bântuia sentimentul că, în noaptea aceea, ieşise din casă o persoană şi avea să revină o alta.

Şi avea dreptate.

capitolul 6

Arma
Alexandria, *Virginia*
septembrie 2010

Dimineaţa, când o sărutam la plecare pe fiica mea, putea să fie ultima dată când făceam asta. De aceea, ori de câte ori plecam la serviciu şi de fiecare dată când o lăsam să plece cu prietenii ei, o îmbrăţişam pe Haley de parcă era ultima oară. Niciodată nu se împotrivea, deşi eu ştiam că se apropia şi ziua aceea. Avea doisprezece ani, în curând făcea treisprezece, şi nu mai dura mult până să răbufnească: „Mamă, *pleacă odată1."* N-o să mă deranjeze. Îmi doream ca Haley să ajungă să trăiască suficient de mult timp încât să-mi zică „Te urăsc!'1, aşa cum ţi se pare normal şi sănătos să existe un război între mamele şi fiicele de pe toată planeta. Tocmai de aceea, atunci când pleca din casă împreună cu Bryan, punându-şi pe cap casca şi uitând să-şi ia rămas-bun, grăbiţi amândoi să-şi scoată bicicletele din garaj, îmi reprimam dorinţa de a o chema înapoi ca s-o îmbrăţişez. Sau ca să-i spun „Ai grijă!" Doar îmi muşcam buza şi o lăsam să plece.

Chiar dacă se făcuseră aproape două luni de când Bryan reintrase în vieţile noastre, eu tot nu mă simţeam perfect împăcată când o lăsam pe Haley să plece cu el. Astăzi, urmau să se plimbe cu bicicleta pe malul râului Potomac. Ştiam că erau o mulţime de motive de sărbătoare. În primul rând, Haley se simţea suficient de bine cât să meargă la plimbare cu bicicleta.

Intrase în cea de-a opta săptămână de tratament. O săptămână de odihnă, departe de spital şi de şedinţele de chimioterapie, ocazie în care putea să se poarte ca un copil normal. Chiar şi acest simplu fapt era motiv de sărbătoare. Cu excepţia măruntelor ieşiri năbădăioase (pe care în secret le aplaudam, deoarece îmi plăcea la nebunie cum răzbea la suprafaţă personalitatea ei îndrăzneaţă şi puternică) şi a faptului că faţa încă îi era puţin umflată din cauza steroizilor, în săptămâna asta părea să fie la fel cum o ştiam. În al doilea rând, Bryan făcea pe tăticul cel bun în prezenţa ei. Eu încă nu mă acomodasem cu ideea. Cele două luni în care îşi jucase rolul de tată nu compensau cei zece ani de abandon, iar o parte din mine încă era furioasă pe el. Sigur, ne trimisese lunar pensia alimentară, încă din clipa în care ne părăsise, prin cecuri emise de banca lui din California însorită. Lui Haley îi trimitea cadouri cu ocazia aniversărilor – cadouri care dovedeau că habar nu avea ce lucruri îi plăceau fiicei sale. Păpuşi Bărbie şi bijuterii? în niciun caz! „Vino-ţi în fire!", mi-am zis acum, urmărindu-i în timp ce pedalau de zor înspre banda pentru biciclete Mount Vemon.

„Uite cum trebuie să vezi lucrurile acum: îşi dă silinţa, iar lui Haley îi place la nebunie. *Pe el* îl place la nebunie”.

Am urcat pe scări şi am intrat în camera de lucru – cea de-acasă, pe lângă cea de la locul de muncă. Masa de lucru era aşezată în dreptul ferestrei care dădea spre râu; chiar dacă locuiam de şapte ani în această suburbie, într-o căsuţă ce făcea parte d intr-un şir întreg de case identice, în continuare îmi lua cel puţin câteva minate ca să-mi dezlipesc ochii de la întinderea de apă şi de la malul depărtat al statului Maryland, străjuit de copaci. Totuşi, rămăsesem în urmă cu treaba, deci a trebuit să încep în sfârşit să răspund la e-mailurile care se adunaseră în număr mare în doar câteva ore. Tot aşa îl anunţasem şi pe Bryan despre faptul că boala lui Haley recidivase: prin e-mail. Îi scrisesem la trei zile după primirea veştii, când reuşisem în sfârşit să mă opresc din plâns, măcar cât să văd limpede ecranul. Şi eu, care crezusem că am scăpat, la dracu’!

Ai crede că zece ani de remisie a bolii contau. Doar ea era puştoaica mea şmecheră, activă şi isteaţă, şi atât de distractivă, încât alesesem să-mi petrec tot timpul cu ea, nu cu prietenii mei.

Nimeni nu s-ar fi gândit, văzând-o, că fusese aşa de bolnavă când era mică, iar pentru ea nu mai rămăseseră decât nişte vagi amintiri din perioada aceea de coşmar care durase un an şi jumătate. Dar faptul că îi apăruseră din nou vânătăi, avea stări febrile şi o stare de rău neobişnuită mă speriase îngrozitor. Rezistasem în primă instanţă să fug cu ea la doctor, temându-mă de ce avea să-mi spună. Când în sfârşit am făcut-o, iar medicul mi-a spus că boala revenise cu TOTUL, nu pot spune că am fost surprinsă. Devastată, da. Surprinsă, nu.

Totuşi, *ceva* a reuşit să mă surprindă: răspunsul lui Bryan la e-mailul meu. Până la urmă, prima criză de leucemie a lui Haley îl speriase pe Bryan într-atât de tare, încât îşi făcuse bagajele şi plecase. Bine, mai contribuiseră şi alte aspecte, dar faza cu leucemia fusese picătura care umpluse paharul. Se mutase din Virginia tocmai în California, cât mai departe de copilul său bolnav şi de nevasta îngrozită, aşa că mai degrabă mă aşteptam ca vestea despre recidiva bolii lui Haley să-l determine să dispară definitiv din vieţile noastre. În schimb, m-a sunat. Mi-a spus că tocmai fusese concediat. Nici nu-mi aminteam exact în ce domeniu lucra. Parcă ceva legat de software pentru o companie din Silicon Valley? în fine, m-a anunţat că vine în Virginia. Vota să ne ajute.

Zile întregi după ce vorbiserăm la telefon am avut o dispoziţie dintre cele mai ciudate. Haley începuse să ia doze mari de steroizi şi ar fi fost greu de spus care dintre noi două se comporta mai anapoda. Eu eram furioasă că ajutorul lui Bryan venea atât de târziu. Câtă nevoie avuseserăm de el în ultimii zece ani! Acum însă, puteam spune

că eu şi Haley eram o adevărată echipă. Când făceam împreună treabă prin gospodărie – de pildă, reparam câte ceva la instalaţia casei sau curăţăm curtea de frunze –, îmi plăcea la nebunie să spun că „N-avem noi nevoie de vreun mascul puturos!”, aşadar eram îngrijorată neştiind cum avea el să se încadreze în peisaj. Oare avea de gând să-şi reclame dreptul de a avea vreo putere de decizie în creşterea ei? Nici să n-aud de-aşa ceva! Şi oare cum avea să se comporte Haley cu el?

Nu-şi mai amintea de el şi nu părea să-i pese niciodată de felicitările şi cadourile pe care i le trimitea. În oraşul în care locuiam, Old Town Alexandria, Haley îşi făcuse tot felul de prieteni: unii crescuţi de câte un singur părinte, dar şi copii din familii mixte sau cupluri gay, familii de latino-americani sau musulmani. De toate felurile. Deci nu credeam că se simţea exclusă din pricină că nu avea tată.

Mărturisesc că, de fapt, mă convinsesem singură că nu-i păsa de Bryan, dar m-a surprins să constat că nu era aşa. Când am întrebat-o dacă şi-ar fi dorit ca el să se întoarcă, mi-a zis: „îţi dai seama, ce naiba! Era şi timpul”. Mă pufnise râsul. Avea un limbaj aşa de colorat pentru o puştoaică de doisprezece ani. Dar ştiam cu cine seamănă, aşa că ce mai puteam să spun?

Bryan şi-a făcut apariţia la două săptămâni după ce vorbiserăm la telefon, şi trebuie să spun că am fost şocată să văd cu câtă uşurinţă l-a primit Haley înapoi în viaţa ei. M-a făcut să mă simt mândră de mine – dovadă că reuşisem mai bine decât credeam să nu o „asmut” împotriva tatălui ei, şi nu-mi fusese deloc uşor. Îi spusesem că moştenise de la el talentul de a se pricepe la computere. Cu siguranţă, nu semăna cu mine la capitolul ăsta. Practic, crease singură un website pentru fraţii şi surorile copiilor daţi dispăruţi. Eu inventasem tot felul de scuze pentru absenţa tatălui ei din vieţile noastre, l-am explicat cum stătuse treaba cu divorţul cum am putut eu mai bine: „Te iubea atât de mult, încât pur şi simplu n-a suportat să te vadă suferind. A primit apoi o slujbă în California şi i-a fost foarte greu să facă naveta dintr-un colţ al ţării în celălalt". Eram sigură că-şi dăduse seama că-i îndrugasem numai minciuni, dar pentru ea nu părea să conteze. II voia pe tatăl ei alături.

Nu-şi mai amintea de el câtuşi de puţin. Pentru ea, era un străin care o vizitase Ia spital, în cea de-a treia săptămână de chimioterapie. Îi ţinea ligheanul să verse atunci când i se făcea rău. Stătea la capul patului ei de spital, încruntat şi încordat, cu mâinile împreunate sub bărbie, veghindu-i somnul spasmodic de după aspiraţia de măduvă osoasă.

Îi aducea dropsuri de lămâie dacă se plângea că are un gust neplăcut în gură, din cauza tratamentului. Îi cumpăra bandane în culorile curcubeului, pentru că Haley ura faptul că nu mai avea niciun

fir de păr pe cap. Dar nu-l recunoscuse pe Fred, zdrenţărosul ursuleţ de pluş, pe care Haley îl purta mereu cu ea şi pe care chiar el i-l dăduse când fata împlinise un an.

Părul încă de la bun început că se simte bine în prezenţa lui. Mai bine decât mine, asta fără îndoială. Nu semăna deloc cu el. Încă de când se născuse semăna foarte mult cu mine. Avea părul şaten-deschis şi ochii veni, exact ca mine, în vreme ce Bryan era brunet – sau fusese cândva. Acum, avea părul uşor grizonant, în stilul lui George Clooney. Ochii îi rămăseseră aceiaşi – căprui, cu gene lungi, ascunşi în spatele ochelarilor cu rame pătrăţoase –, iar nasul aşijderea: ai fi zis că este un descendent al locuitorilor din Imperiul Roman, deşi se trăgea din strămoşi englezi şi nemţi. Avea treizeci şi cinci de ani când îl văzusem ultima oară şi era un tip arătos la vremea aceea. Acum, la patruzeci şi cinci, parcă îşi mai pierduse din vigoare, iar pielea din jurul ochilor începuse să se rideze – ca şi a mea, de altfel; dar trebuia să recunosc, măcar faţă de mine însămi, că toţi nervii pe care-i acumulasem pe el nu reuşiseră să potolească atracţia pe care o exercitase cândva asupra mea.

A închiriat un apartament în apropiere de Old Town şi a început să-şi caute o slujbă, dar nu-şi găsise încă; între timp, eu credeam că suntem toţi trei destul de mulţumiţi cu aranjamentul actual. Adevărul era că prezenţa lui se dovedise a fi de ajutor. De mare ajutor. Fusesem propusă pentru a prelua conducerea Oficiului de Copii Dispăruţi când boala lui Haley recidivase, iar eu chiar îmi dorisem postul respectiv. Lucram de ani întregi în această instituţie şi nu eram deloc mulţumită de structura organizaţiei, care avea nevoie urgentă de o schimbare. Voiam să ajung eu la cârmă. Când Haley s-a îmbolnăvit, am crezut că voi fi nevoită să las treaba pe mâinile altcuiva, dar am putut accepta poziţia respectivă.

De cele mai multe ori, Haley stătea în timpul săptămânii la Spitalul pentru Copii din Washington, iar în weekend, acasă. Puteam să-mi iau de lucru când mergeam la clinică, dar dacă trebuia să merg la o întâlnire sau ceva de genul acesta, Bryan mă substituia cu succes. Săptămâna asta fusese deja cu ea la medic de două ori, în ambele dăţi ca să i se recolteze sânge pentru analize, însă cel mai semnificativ ajutor era că o scotea astăzi la plimbare, ca s-o mai distreze. Se purta cu Haley de parcă ar fi fost un copil normal, sănătos. Ca şi cum ar fi fost fiica lui. Chiar şi aşa, eu tot nu aveam deplină încredere în el. Tot aşteptam să i se ia de toate astea. Să-şi facă în pripă bagajele şi să se facă nevăzut pe Coasta de Vest, încă o dată. Îl omoram dacă o rănea pe Haley în acest fel. Pur şi simplu, îl tăiam bucăţi.

Evident, Haley îl iertase pentru felul în care se purtase cu ea în trecut. Poate că nici măcar nu fusese supărată vreodată pe el. O prinsese din urmă, la timp. Încă nu avea atitudinea aia tipic

adolescentină de nepăsare, deşi uneori putea să pară aşa, din pricina steroizilor. Eu suportam greul când venea vorba despre stările ei de irascibilitate. Nu Bryan. Era toată numai lapte şi miere în prezenţa lui, iar eu ştiam că se teme ca nu cumva să-l piardă din nou.

Eram deja de vreo oră pe internet, lucrând, atunci când i-am auzit pe Haley şi Bryan intrând din garaj în bucătărie. Am coborât şi i-am găsit râzând. Haley îşi punea din nou bandana albastră pe cap. Rămăsese complet cheală într-o singură zi şi plânsese de dimineaţă până seara. Din câte ştiam eu, nu mai plânsese de atunci.

— V-aţi distrat? am întrebat.

— Merge pe bicicletă de parcă ar alerga la curse.

Bryan îi puse mândru o mână pe umăr, de parcă ar fi contribuit în vreun fel la modul în care crescuse Haley. Ca să fiu sinceră, nici eu nu ştiam în ce măsură o ajutasem să devină persoana care era.

Parcă aşa se născuse: inteligentă, încrezătoare şi independentă. Independenţa ei era o problemă, pentru că eu îmi doream să o pot ţine cât mai mult timp aproape de mine. Mai pierdusem un copil şi nu aveam de gând să-l pierd şi pe acesta.

— Tati n-a mai mers de mult pe bicicletă, dar nu a căzut decât de trei ori, zise Haley.

— De două, o corectă Bryan, rânjind.

îmi dădeam seama cât de mult îi plăcea lui Haley să rostească acel cuvânt: *tat*i. Îl folosea deseori, ca şi cum ar fi vrut să recupereze toţi anii în care nu avusese cui să-i spună „tati1'.

— Rămâi la cină? am întrebat, dar Bryan a refuzat.

— O să vă las să mai staţi şi singurele. Vrei să mai mergem şi mâine la plimbare? întrebă el, după ce o îmbrăţişă pe Haley.

— Sigur, zise ea.

— Ai teme de făcut? am întrebat.

— Nu prea multe.

Nu rămăsese deloc în urmă cu lecţiile pentru şcoală, chiar şi pe parcursul internării în spital. Eu nu cred că mi-aş fi dat într-atât silinţa, dacă aş fi fost în locul ei. Dar ea nu dorise să rămână în urmă faţă de prietenele ei.

— Du-te şi fă-ţi temele, ca să termin şi eu aici, iar apoi mâncăm.

— Bine, zise ea şi se îndreptă spre scări. Se uită la noi peste umăr şi zise: Pa, tati!

— Ne vedem mâine, îi făcu Bryan cu mâna.

Am auzit-o tropăind pe scări.

— Mulţumesc pentru că m-ai ajutat astăzi, i-am zis lui Bryan.

— Plăcerea a fost de partea mea. Crede-mă.

— Se bucură că începe să te cunoască mai bine.

— Nici pe jumătate cât mă bucur eu că am ocazia să o cunosc.

Dintr-odată, am simţit cum începe să mă enerveze toată situaţia,

aşa că m-am uitat imediat în altă direcţie şi am luat două farfurii din dulapul care se afla deasupra chiuvetei. Vorbiserăm mult despre problema lui Haley şi despre tratament. Discuţii lungi despre *Haley*. Îi arătasem filmuleţe cu ea la cursurile de balet, jucând T-ball[5] sau câştigând pentru echipa de înot, graţie fenomenalului ei bras. Dar nu vorbiserăm deloc despre felul în care el a plecat. Despre laşitatea lui. Despre cât de mârşav fusese. „Nu pot face faţă situaţiei în care aş mai pierde un copil", spusese înainte de a ne părăsi prima oară când se îmbolnăvise Haley. Ei, bine, nici eu n-aş fi fost în stare, dar asta nu-mi dădea dreptul de a ieşi pe uşă oricând pofteam.

Niciunul dintre noi nu adusese vorba despre Lily. Când i-am spus că fusesem numită în funcţia de director al Oficiului pentru Copii Dispăruţi, i-am analizat cu atenţie reacţia, aşteptând un semn cum că înţelesese ce se petrece, dar se comportase ca şi cum i-aş fi spus că am ajuns în fruntea unei agenţii de publicitate sau a vreunei grădiniţe, ceva care n-ar fi avut nici cea mai mică legătură cu vieţile noastre.

La un moment dat, trebuia să abordăm şi acest subiect, pentru că altminteri explodam; mă deranja cumplit comportamentul său, de parcă ar fi putut să revină când voia în vieţile noastre, fără consecinţe. În acest moment însă, nu îndrăzneam să fac nimic, ca să nu stric relaţia care lua naştere între el şi Haley.

Am pus farfuriile pe blatul din bucătărie, după care m-am îndreptat spre uşa ce dădea în garaj. Am deschis-o şi-am întrebat:

— Aşadar, ne vedem din nou mâine?

— Corect.

S-a îndreptat spre uşă, apoi s-a întors către mine, zâmbind.

— O să fie exact ca tine când va fi mare, zise. Deja îmi aminteşte de tine.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu, mi-a răspuns ridicând din umeri. Aşa… pur şi simplu incredibilă.

Avea un zâmbet uşor melancolic. Am văzut regretul din privirea lui.

— Ne vedem mâine, a mai zis.

A plecat, iar eu am rămas uitându-mă după el prin uşa deschisă a garajului, cum ajunse la maşina pe care o parcase pe stradă. „Nu care cumva să pici şi tu în mrejele lui", mi-am spus. N-aveam s-o fac. Prea cursese multă apă pe gârlă…

Când a sunat telefonul, o oră mai târziu, pusesem nişte somon la cuptor. Am ridicat receptorul din furca aflată chiar lângă frigider. Eu răspundeam *mereu* la telefon, nu mă interesa să văd cine sună. Mi se trăgea de la atâţia ani în care îmi dorisem cu disperare ca telefonul să sune. Să primesc nişte răspunsuri. Răspundeam mereu la telefon pe un

ton plin de speranţă.

— Alo? am rostit, reducând flacăra de la orezul care era pe foc.

— Jeff Jackson la telefon.

Rahat. Medicul oncolog al lui Haley mă suna la şase după-amiaza. Nu era un semn bun. Imediat mi-a crescut tensiunea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Îmi venea să spun: „Se simte aşa de bine. Te rog, te rog din suflet să aibă măcar săptămâna asta de linişte!”

— Tocmai am primit rezultatele de la laborator, zise el. Hemograma nu a ieşit bine.

— La dracu’!

Mi-am trecut o mână prin păr. Jeff, arată grozav. Astăzi chiar a mers la o plimbare mai lungă cu bicicleta şi…

— Are nevoie de o transfuzie.

— Acum? am întrebat, strângând din ochi.

— Mă tem că da.

— La dracu’!

— O să sun eu la clinică să-i pregătească o cameră, zise el, apoi adăugă încet: îmi pare rău…

Mi-a luat câteva minute să-mi revin cât de cât, după care am urcat. Am rămas tăcută în uşa camerei lui Haley. El nici nu ştia că sunt acolo; tocmai discuta pe Skype cu una dintre verişoarele ei. Am văzut-o pe monitor pe una dintre gemene – Madison sau Mandy, niciodată nu reuşisem să le deosebesc. Madison sau Mandy râdea şi vorbea. Ţinea în braţe un căţeluş Westland Terier, îndesat şi haios, şi-l punea să facă semn cu lăbuţa la cameră. Sora lui Bryan, Marilyn Collier, locuia cam la o oră distanţă de doi, în Fredericksburg, şi, împreună cu cele patru fiice ale sale, rămăsese o constantă în viaţa noastră, chiar şi după plecarea lui Bryan. Haley ţinea mult la verişoarele ei, şi ele o iubeau. Mi s-au umplut ochii de lacrimi auzind-o pe Haley cum vorbeşte entuziasmată cu Madison/Mandy. Cât de rău îmi părea că trebuia să stric momentul!

Am bătut uşor la uşă.

— Ups! Haley a închis numaidecât monitorul.

S-a răsucit cu scaunul şi s-a uitat la mine, cu ochii ei veni şi nevinovaţi. Am terminat tema la mate, mami, stăteam doar puţin pe vorbă cu Mandy.

Nici că-mi păsa dacă minţea. Putea să stea pe Skype. Putea să facă tot ce vrea.

— Nu-i nimic, am spus oftând. A sunat doctorul Jackson, iubita mea. A zis că hemograma nu a ieşit bine.

— Rahat.

— Nu zice „rahat”.

— Dar tu mereu o faci.

— Da, mă rog, dar nu ar trebui.

— Nu vreau să merg iar la spital, mami.

Se uita la mine cu ochi rugători, dorea să stea acasă, şi simţeam cum mi se rupe inima.

— Trebuie să mergem, draga mea. Îmi pare rău.

Era evident că vestea nu-i pica bine deloc:

— Groaznic!

— Sunt întru totul de acord.

— Asta înseamnă că săptămâna viitoare nu mai fee chimioterapie?

Nu-mi dădeam seama dacă spera să nu mai trebuiască să treacă prin chimioterapie sau dacă o îngrijora faptul că tratamentul se va prelungi atât de mult.

— Depinde cum va arăta hemograma la momentul respectiv, la cu tine tot ce-ţi trebuie, plecăm imediat.

S-a uitat la mine încruntată, cu mâna strânsă pe cotiera scaunului, şi a zis:

— Mami… să nu-i spui lui tati, bine?

Poate că o altă mamă n-ar fi înţeles, dar eu, da. Era speriată. Boala îl făcuse pe tatăl ei să ne întoarcă spatele cu ani în urmă.

Petrecuseră mai multe zile fericite, în care ea fusese sănătoasă, şi se temea să-i spună din nou că era bolnavă.

— N-o să mai plece, draga mea, am spus şi am ieşit din camera ei, sperând cu tărie să nu-i fi spus o minciună.

capitolul 7

Tara
Wilmington, Carolina de Nord

Parcă trecuseră doar câteva săptămâni de când fusesem ultima oară la biserică, cu ocazia parastasului pentru Sam, şi a trebuit să fac un efort ca să vin astăzi. Organizasem slujba împreună cu Emerson. Em îmi ceruse să cânt, lucru pe care îl mai făceam ocazional pe la nunţi sau ceremonii, dar refuzasem categoric. Şi cum aveam ocazia să o ascult pe una dintre colegele de la cor cântând minunatul recviem al lui Gabriel Fauré, *Pie Jesu,* cu frumoasa ei voce de soprană, mă bucuram că o făcusem. Vocea îmi era oricum gâtuită din pricina imensului nod din gât. Nu puteam să fac asta aici, unde amintirea slujbei de pomenire pentru Sam încă plutea în aer. Şi mai ales nu acum, când încă nu-mi venea să cred că Noelle a noastră nu se mai afla printre noi.

În stânga mea se afla mama lui Noelle. Trecuse cam un an de când o văzusem ultima oară, iar acum, la optzeci şi patru de ani, dădea clar semne de demenţă. Uitase cum mă cheamă, deşi îşi amintea de Emerson, chiar şi de Jenny, dar înţelegea cu siguranţă că Noelle murise. Deoarece şedea lângă mine, am observat cum mai mereu îşi ducea pumnul ramolit la gură şi dădea din cap a neînţelegere, ca şi cum nu i-ar fi venit a crede ce se întâmplase. O înţelegeam perfect.

Grace se afla în dreapta mea, lângă Jenny, Emerson şi Ted. Insistase să o las să rămână acasă.

— Ştiu că e greu, îi zisesem în dimineaţa aceea.

Mă aşezasem pe marginea patului ei, în care se cuibărise, învelindu-se cu cearşaful ca într-un cocon.

Cuvertura ei cu picăţele albastre şi verzi fusese aruncată pe jos şi m-am abţinut s-o ridic şi s-o împăturesc frumos, la marginea patului.

— Ştiu că-ţi aminteşte de slujba pentru tati, dar trebuie să fim şi noi acolo, ca să cinstim amintirea lui Noelle. Te-a iubit şi mereu s-a purtat atât de frumos cu tine! Trebuie să mergem şi noi, măcar ca să fim alături de mama ei. Îţi mai aduci aminte, şi pentru noi a contat faptul că au venit atâţia oameni la slujba pentru tati…

Nu mi-a răspuns, iar moviliţa pe care capul ei o forma sub cearşaf nu s-a clintit. Măcar mă asculta. *Speram* că mă asculta. Am continuat:

— Nu pentru tati au venit atâţia oameni, ci *pentru noi,* ca să simţim dragostea şi sprijinul lor, pentru ca, împreună, să împărtăşim nişte amintiri despre…

— *Bine!*

A aruncat cearşaful de pe cap şi a trecut pe lângă mine, cu părul

lung fluturându-i ca o coamă sălbatică.

— Nu te mai opreşti şi tu din vorbit? mi-a aruncat peste umăr.

Nu i-am atras atenţia că era atât de obraznică. Mi-era prea teamă că aş îndepărta-o şi mai mult de mine.

Ian stătea în rândul de bănci din spatele nostru. El ne anunţase pe mine şi pe Emerson de testamentul lui Noelle. Ştia de luni de zile de existenţa lui, pentru că dăduse peste el printre dosarele lui Sam, dar mie nu-mi spusese nimic de el. Sunt sigură că nici nu se aştepta să se dovedească necesar atât de curând. Testamentul era relativ recent; fusese conceput cu doar câteva luni înainte de moartea lui Sam. Am fost sincer surprinsă să aflu că Noelle chiar îşi făcuse testamentul; nu fusese niciodată o persoană prea organizată. Dar şi mai mare a fost surpriza că apelase la Sam pentru aceasta. E drept, îl ştia pe Sam de când mă ştia şi pe mine şi întotdeauna se înţeleseseră bine, cu excepţia câtorva disensiuni ocazionale.

Dar conţinutul testamentului era de aşa natură încât mai mult ca sigur lui Noelle nu-i picase tocmai bine să discute aspectele acelea cu el, şi sunt convinsă că şi el se simţise nelalocul lui aflând care-i erau cele din urmă dorinţe.

În testament, Noelle o numise pe Emerson ca executor testamentar. M-am simţit rănită când Ian mi-a comunicat asta. Nu m-am putut abţine. Eu, Emerson şi Noelle fuseserăm dintotdeauna foarte apropiate. Un trio în toată regula. Mi se mai întâmpla să mă simt uşor exclusă, dar îmi spuneam mereu că e doar în închipuirea mea. Faptul că Noelle o alesese pe Emerson ca executor îmi confirma, de fapt, ceea ce bănuisem dintotdeauna. Nu că şi-ar *dori* cineva să aibă acest rol, numai că mă întrebam de ce Noelle nu a dispus ca amândouă să ne ocupăm de asta. Oare lui Sam îi trecuse prin cap să-i sugereze asta?

Şi mai grăitoare era împărţirea bunurilor ei. Deşi dusese un trai modest, Noelle reuşise, de-a lungul anilor, să pună deoparte puţin peste 50 000 de dolari. Voia ca Emerson să aibă grijă, în primul rând, de nevoile mamei sale. Dacă mai rămâneau bani, aveau să fie puşi în fonduri fiduciare pentru Jenny şi Grace, în proporţie de 75% şi respectiv 25% din suma totală, Jenny primind aşadar o sumă mai mare. Cum se simţise Sam când văzuse că Noelle o favoriza în mod evident pe fata lui Ted şi Emerson, în detrimentul propriei fiice? îmi dădeam seama că împărţirea era corectă. Aşa era normal să se întâmple. Jenny o ajutase pe Noelle cu programul pentru bebeluşi şi chiar părea să o admire pe Noelle, pe când despre Grace nu se putea spune acelaşi lucru. Banii în sine nu contau. Numai că, pentru mine, totul a fost ca o lovitură în plex, să constat că prietenia dintre mine, Noelle şi Emerson fusese, în realitate, infinit mai disproporţionată decât crezusem.

Tot în testament, Noelle stipulase ca, în cazul în care doreşte,

Suzanne Johnson poate prelua programul pentru bebeluşi, iar Suzanne fusese de acord. La slujbă stătea lângă Ian, în spatele nostru. Aniversarea ei, pentru împlinirea vârstei de cincizeci de ani, se apropia vertiginos, iar eu mă întrebam dacă nu cumva era mai indicat să anulăm petrecerea.

Cu mult timp în urmă, lucrase cot la cot cu Noelle, ca doică, şi de-atunci rămăseseră prietene, Suzanne trecând între timp printr-un divorţ şi luptându-se în două rânduri cu cancerul. După ultima criză a bolii, lui Suzanne părul îi crescuse mai des, complet alb şi creţ. Când am salutat-o înainte de slujbă, am observat cât de sănătoasă părea. Imenşii ei ochi albaştri mă duceau mereu cu gândul la o fetiţă cu chipul uimit şi era greu să o priveşti fără să zâmbeşti, chiar şi în zilele când era bolnavă şi chelise din cauza chimioterapiei. Avea nişte ochi pur şi simplu captivanţi.

Suzanne nu era doar una dintre cele mai bune prietene ale lui Noelle, ci şi mama lui Cleve, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva lui Grace îi venea greu să o vadă, în condiţiile în care ea şi Cleve se despărţiseră.

Îmi închipuisem că toate femeile moşite de Noelle aveau să-şi facă apariţia la parastas, dar, uitându-mă în spate, am observat că biserica nu era plină nici pe jumătate. Am cuprins-o de umeri pe mama lui Noelle, nevrând ca ea să se uite în spate. Nu voiam să vadă că oamenilor pe care Noelle îi ajutase nu le păsa suficient încât să vină.

Primarul citea elogiul şi m-am străduit să fiu atentă. Vorbea despre cum lui Noelle i se oferise un premiu pentru servicii de voluntariat din partea guvernatorului statal, iar ea îl refuzase. Tipic pentru ea, mi-am spus. Niciunul dintre noi nu fusese surprins de alegerea ei, de fapt. Noelle nu era de părere că să-i ajuţi pe ceilalţi trebuie considerat ca ceva deosebit.

Am simţit cum trupul mamei lui Noelle tremura uşor la cuvintele primarului şi am cuprins-o mai strâns după umeri. La înmormântarea lui Sam, la fel o ţinusem şi pe Grace. În ziua aceea, fuseserăm ca două blocuri din lemn. Umerii ei mi se păruseră ţepeni şi încordaţi, iar mie pur şi simplu îmi amorţise braţul – atât de tare, încât a trebuit să mă ajut de celălalt braţ ca să mi-l desfac de pe umerii lui Grace. Îmi amintesc cât de apropiate am stat una de cealaltă în ziua aceea, corp lângă corp. Acum, şezând pe băncile din biserică, între noi erau cam treizeci de centimetri, ca şi cum, lună de lună, de la moartea lui Sam, ne-am mai fi îndepărtat cu câte cinci centimetri. Prea se mărise spaţiul dintre noi. Acum, nici dacă aş fi încercat, nu aş mai fi putut s-o cuprind de umeri.

M-am întrebat dacă, la fel ca mine, Grace se gândea; „Ce-ar fi fost dacă…?”. Ce-ar fi fost dacă Sam ar fi plecat de-acasă cu cinci secunde mai târziu? în dimineaţa aceea eram toţi trei în bucătărie, ca de

obicei, fără să vorbim prea mult, Sam turnându-şi cafea în cana aceea izotermă de călătorie, urâtă, cu dungi mov, pe care o primise de la Grace de ziua lui, cu ani în urmă; Grace întorcând încăperea cu fiindu-n sus tot căutând o carte pe care nu mai ştia unde o pusese; eu, strângând în urma lor. Grăbit, Sam a ieşit pe uşă şi şi-a uitat cana. O văzusem pe bufet, dar m-am gândit că mai mult ca sigur ajunsese deja cu maşina în stradă. Ce-ar fi fost dacă aş fi ieşit după el, să-i dau cana? M-ar fi văzut? Atunci, nu ar mai fi fost nevoit să oprească la Port City Java, ca să-şi ia cafea. Şi nu ar mai trecut prin intersecţia Monkey în momentul acela absolut nepotrivit. Oare s-ar afla acum aici lângă mine, dacă aş fi încercat să-l prind din urmă?

Dacă, dacă, dacă.

O auzeam pe Emerson trăgându-şi nasul în dreapta mea, iar eu umplusem de lacrimi şerveţelul făcut cocoloş în mână. Emerson mi-a aruncat o privire şi a încercat să zâmbească; mi-aş fi dorit atunci ca Grace şi Jenny să nu se afle între noi, ca să o pot atinge uşor pe braţ. Eram amândouă debusolate. Dacă era vorba de sinuciderea lui Noelle, întrebările de genul „Ce-ar fi fost dacă…?“, ce ne tulburau, erau nenumărate şi ne bântuiau.

Poate că în cazul ăsta *chiar am fi putut* face ceva pentru a schimba cursul lucrurilor în ceea ce o priveşte pe Noelle. Ea îşi luase viaţa. Era cu totul altceva decât un tragic accident, în care fuseseră implicate două maşini ce se ciocniseră într-o intersecţie. Ceva ce se putea preveni dacă măcar una dintre noi ar fi observat simptomele. Şi totuşi, care fuseseră aceste simptome? Faptul că Noelle se sinucisese părea complet lipsit de logică. Întotdeauna fusese absolut *îndrăgostită* de viaţă. Sau poate ne scăpase nouă un gol existent în sufletul ei? Nu se căsătorise niciodată, mai ales după ce se despărţise de Ian acum mulţi ani, şi ajutase la naşterea atâtor copii, fără ca ea însăşi să fi avut un copil al ei. Părea mulţumită de alegerile ei, dar poate că se prefăcuse faţă de noi. Mi-am adus aminte de noaptea aceea de sâmbătă, în iulie, când Noelle mă alinase după ce-l pierdusem pe Sam. Mă gândisem numai la mine. Oare existase vreun indiciu, cât de mic, al suferinţei ei, care-mi scăpase în acea noapte?

O ştiam pe Noelle încă din primul an de facultate şi de-atunci strânsesem mii şi mii de amintiri legate de ea. Cu toate acestea, cea mai pregnantă amintire dintre toate avea să fie pentru totdeauna cea referitoare la momentul în care o născusem pe Grace şi Noelle mă ajutase.

Sam fusese reţinut în a mă susţine să nasc acasă şi, ca să fiu sinceră, dacă ar fi fost oricare altă moaşă în afară de Noelle, nu m-aş fi simţit nici eu liniştită. Aveam încredere deplină în ea, deşi Sam se temea că ne asumam riscuri fără să fie necesar; la drept vorbind, lucrurile nu au mers ca pe roate. Sam a stat de vorbă cu mine toată noaptea,

încercând să mă liniştească, dar fără să reuşească vreo clipă să-şi mascheze spaima din voce.

Totuşi, Noelle, a avut tot timpul capul pe umeri. Există oameni care, numai prin simpla lor prezenţă, reuşesc să facă în aşa fel încât să-ţi scadă tensiunea. Să te facă să respiri calm. Să rămâi concentrată la ce faci. Aşa era Noelle. „O să am eu grijă de tine“, îmi spusese în noaptea aceea, iar eu o crezusem. Oare câte femei auziseră aceste cuvinte din gura ei, pe parcursul anilor? Eu, una, ştiusem de-atunci că spunea adevărul. Veioza pe care o aşezase cât să lumineze mai bine între picioarele mele îi accentua ochii de un albastru electric; îşi strânsese părul sălbatic, dar şuviţe umede îi veneau pe frunte. În lumina veiozei, părul ei strălucea aproape în roşu. S-a plimbat cu mine în jurul camerei, la lumina lunii. Mi-a dat să beau coniac şi ceaiuri ciudate, cu gust de pământ. M-a răsucit în tot felul de poziţii bizare: din cauza burţii imense şi a picioarelor care nu încetau să-mi tremure, mă simţeam ca o contorsionistă. M-a pus să-mi aşez un picior pe un taburet de bucătărie, pe care-l adusese în dormitor, cerându-mi să-mi mişc şoldurile într-un anume fel. Eu plângeam şi gemeam, sprijinindu-mă când de ea, când de soţul meu îngrijorat, îmi clănţăneau dinţii, deşi era foarte cald în încăpere, îmi displăcea teribil faptul că nu mă puteam controla deloc, dar nu aveam încotro, trebuia să mă las pe mâinile lui Noelle. Aş fi făcut orice-mi cerea, aş fi băut orice fiertură pe care mi-o dădea. Aveam încredere în ea mai mult decât în mine însămi, iar când într-un târziu a spus ceva despre faptul că trebuia chemată ambulanţa, m-am gândit: „Dacă Noelle zice că trebuie, atunci chiar trebuie s-o facem”.

Dar nu a mai chemat ajutoare, iar restul nopţii a fost pentru mine un episod înecat în valuri de durere oarbă. Dimineaţă devreme, m-am trezit şi l-am văzut pe Sam lângă patul nostru, în semiîntuneric, o siluetă vag conturată în lumina care venea pe fereastră. Pentru o clipă, n-am ştiut unde mă aflu. Tot trupul mă durea îngrozitor, mă simţeam goală şi vulnerabilă.

— Eşti mămică, Tara. M-a mângâiat cu blândeţe pe obraz. Eşti o mămică uimitoare, curajoasă şi frumoasă, spuse el.

Fără lentilele de contact, în lumina albicioasă ce venea pe fereastra din spatele lui, nu am putut să-i văd chipul, dar ştiam din vocea lui că zâmbea.

— Sunt la spital?

Nu am reuşit decât să şoptesc. Nu aveam voce. Îmi simţeam gura uscată şi crispată.

— Nu, Tara. Eşti aici. Eşti acasă. Noelle a reuşit, până la urmă. Pentru o clipă, s-a gândit că poate va trebui să te ducem la spital, dar a izbutit să întoarcă bebeluşul.

Mi-a netezit părul şi apoi mi-a mângâiat din nou obrazul. Am simţit

miros de săpun.

— Am gura uscată… Mi-am lins buzele. Parcă ar fi plină de nisip.

Sam a chicotit.

— De la cenuşă.

Mi-a adus un pahar şi mi-a dat să beau cu paiul; când am sorbit, am simţit că-mi dispare crisparea.

— Cenuşă?

Oare înţelesesem eu greşit?

— Ai leşinat după ce s-a născut bebeluşul. Noelle mi-a tăiat puţin păr – îşi atinse părul întunecat de deasupra frunţii –, l-a ars şi ţi-a pus cenuşa rezultată sub limbă, ca să-ţi revii.

M-am simţit uşor ameţită.

— Şi a funcţionat? am întrebat.

— Îmi pare tare rău că a trebuit să treci prin atâtea, zise el după ce încuviinţă, dar avem un bebeluş atât de frumos, Tara. Ai şi ţinut-o în braţe, îţi mai aminteşti?

Dintr-odată, mi-am amintit plânsetul ca un mieunat al fiicei mele când o luasem în braţe. Mi-am amintit cum îi simţisem greutatea, cum era înfăşurată în păturica moale. Cum s-a agăţat rapid de sânul meu. Parcă îmi aminteam de toate ca prin vis şi mi-aş fi dorit să fi reţinut clar fiecare amănunt.

— Unde este? Vreau s-o văd.

Am încercat să mă uit în spatele lui, în pătuţul de lângă fereastră.

— E cu Noelle în bucătărie, îi face nişte chestii de care ştie ea. I-am spus că mi se pare că eşti pe punctul de a te trezi, iar ea a zis că o s-o aducă numaidecât.

Brusc, s-a aplecat deasupra mea şi şi-a lipit obrazul de-al meu.

— Am crezut că o să te pierd noaptea trecută, a rostit cu voce gravă. Că o să vă pierd pe amândouă. Mi-a fost foarte teamă. Am crezut că făcusem o mare greşeală hotărând să naşti acasă. Dar Noelle… niciun medic obstetrician nu s-ar fi descurcat mai bine. Îi suntem îndatoraţi. S-a descurcat excepţional, Tara.

Îi simţeam fierbinţeala obrazului şi pielea lipicioasă şi umedă şi i-am atins celălalt obraz cu mâna. Am şoptit:

— Cum rămâne cu numele…

Fuseserăm atât de siguri că vom avea un băieţel, un alt Samuel Vincent, încât nici nu luaserăm prea mult în calcul vreun nume de fată. Ne plăceau în egală măsură Grace, Sara, Hannah, dar nu hotărâserăm care dintre ele. Aşa că am sugerat:

— Noelle?

Şi-a dezlipi obrazul de-al meu şi, când m-a privit, mi s-a părut pentru o clipă că întrezăresc o urmă de îndoială pe chipul său, dar apoi a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

— Uite-o! Noelle a intrat în cameră ţinând în braţe micul

ghemotoc. Mămica ta te aşteaptă, draga mea.

Şi-a aplecat puţin capul spre ghemotoc, iar eu am simţit instantaneu o senzaţie de foame, cum nu mai avusesem niciodată. Dacă aş fi putut sări din pat ca să-mi iau copilul, aş fi făcut-o, dar am întins braţele pentru ca Noelle să-mi dea bebeluşul. Sam şi-a lipit fruntea de a mea şi am privit amândoi, complet absorbiţi şi fermecaţi, chipul fiicei noastre, l-am dat puţin la o parte căciuliţa galbenă, lăsând la vedere peticul de perişor şaten-deschis. Avea obrajii rotunzi şi îmbujoraţi, iar sprâncenele arătau de parcă i-ar fi desenat cineva semiluni pufoase şi aurii deasupra ochilor. A clipit şi a deschis ochişorii, uitându-se la noi neştiutoare, dar plină de interes, de parcă ar fi fost la fel de nerăbdătoare să ne vadă pe cât fuseserăm şi noi; am simţit pe loc cum ochii mi s-au umplut de lacrimi, uluită de minunea din braţele mele. Nu-mi puteam dezlipi privirea, dar Sam şi-a ridicat capul şi s-a uitat la Noelle. Şedea la piciorul patului, zâmbind uşor.

— O să-i punem numele Noelle, a zis el.

Am ridicat privirea taman la ţanc, cât să observ cum zâmbetul i-a dispărut de pe buze. Cuvintele ei aproape că au sunat ca o avertizare:

— Ba nu, n-o s-o faceţi.

— Ba da, asta ne dorim.

Chiar şi fără lentilele de contact, mi-am dat seama că Noelle a roşit brusc.

— Vă rog să nu faceţi asta. Promiteţi-mi că nu o să împovăraţi copila cu numele meu.

— Bine, am convenit dintr-odată împreună cu Sam, pentru că amândoi observaserăm că Noelle se simţise deranjată.

Nu înţelegeam de ce. Oare îşi ura propriul nume? Mie mereu mi se păruse un nume frumos, liric şi puternic deopotrivă.

Acum, stând în biserică lângă fetiţa pe care o născusem în noaptea aceea, mi-am adus aminte de apropierea dintre noi. Fizică. Emoţională. Spirituală. Cât de frumos înflorise relaţia dintre noi în acei ani de la început! Cum ajunsese oare să se transforme acea apropiere într-o distanţă atât de tulburătoare, de nesuportat?

Eu şi Sam îi povestiserăm lui Grace despre noaptea în care s-a născut. I-am spus despre rolul pe care Noelle îl jucase în aducerea ei pe lume şi cum fuseserăm pe punctul de a o boteza Noelle.

— Vă mulţumesc că n-aţi făcut-o, ne zisese.

— Lui Noelle trebuie să-i mulţumeşti. Nu a vrut să ne lase, i-a explicat Sam.

— De ce?

— Bănuiesc că nu era deloc înnebunită după numele ei, îi spusesem, încercând să închei subiectul.

Niciodată nu m-aş fi gândit că se opusese pentru că se simţea vinovată.

Cine s-ar fi gândit vreodată?

capitolul 8

Emerson

Doamne, mă simţeam ca un zombi. Ceremonia de după slujbă se ţinu la mine în casă, dar abia dacă mai ştiam unde era fiecare cameră. Diverse chipuri şi voci se amestecau laolaltă într-o combinaţie de sunete şi culori. În afară de mine, toată lumea era îmbrăcată în negru. Purtam bluza mea preferată, de culoare verde, şi fusta cafeniu-verzuie, cu imprimeu floral, care începea să mă strângă puţin în talie. Le luasem din şifonier de dimineaţă, fără să mă gândesc ce făceam. Oricum, lui Noelle nu i-ar fi plăcut să vadă atâta lume îmbrăcată în negru.

Nu eram foarte conştientă de ce se petrecea în jurul meu: ştiam că Jenny şi Grace urcaseră la etaj ca să scape de adulţi; furnizorul angajat de Tara parcă plutea dintr-o încăpere în alta, servind platouri cu *bruschette* şi creveţi; Ted era atent la mine, indiferent de locul în care se afla. Ştia prea bine că eram cu nervii la pământ. Mă bucuram că măcar mama lui Noelle plecase după slujbă, împreună cu însoţitoarea ei. Nu cred că aş mai fi suportat s-o văd atât de îndurerată.

Tara încerca, pe cât posibil, să stea de vorbă cu toată lumea, cum îi stătea în fire, dar a stat alături de mine în cea mai mare parte a timpului. Ted şi Ian se aflau într-un colţ al livingului, cu farfurioarele în mână, schimbând impresii, cel mai probabil despre sport. Încă nu mă obişnuisem să-i văd împreună, fără Sam lângă ei. Iar acum, nici Noelle nu se mai afla printre noi.

Pe lângă toate astea, cei de la sanatoriul particular mă sunaseră să-mi spună că îl vor muta pe adoratul meu bunic într-un azil pentru bolnavii în faza terminală. Îi pierdeam pe toţi cei dragi. Nimic n-avea să mai fie la fel, multă vreme de-aici înainte.

Veniseră şi câţiva dintre voluntarii din cadrul programului pentru bebeluşi înfiinţat de Noelle. Aproape toţi îmi erau cunoscuţi, deşi nu-i ştiam foarte bine. Am încercat să vorbesc un pic cu fiecare, încuviinţând, zâmbind şi dând mâna cu toţi. Oamenii spuneau lucruri frumoase despre Noelle. Nu a întrebat nimeni „De ce a făcut-o?“ sau cel puţin eu n-am fost întrebată. Mă întrebau cum mai merge cafeneaua, iar eu le răspundeam, ca de obicei: „Minunat! Treceţi pe la noi când doriţi!” Dar parcă vocile tuturor, inclusiv a mea, se auzeau ca printr-o ceaţă groasă. Parcă tot mereu încercam să ajung la locul în care se afla persoana care lipsea: Noelle. Când mă surprindeam uitându-mă după ea, mă cutremuram, revenind la realitate. O luam razna.

Cam la vreo oră după ce a început recepţia – deşi mie mi se păruse

că trecuseră cel puţin trei ore Tara m-a luat în sfârşit de lângă o femeie care nu mai contenea să sporovăiască despre cum croşetează hăinuţe pentru bebeluşi.

— Pauză, mi-a şoptit la ureche.

M-am lăsat purtată de ea prin living, până la veranda cu pereţii din sticlă, pe care o alipisem la casă cu un an în urmă. Tara şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a îndemnat să stau jos, pe canapea, după care s-a aşezat şi ea pe divanul cu perne din faţa mea. Acum, vocile din living aduceau mai degrabă cu un zumzet, din cauza uşii închise. Ca şi cum s-ar fi aflat la o mare şi bine-venită depărtare de noi. M-am uitat la Tara şi i-am zis:

— Îţi mulţumesc, mai aveam puţin şi mă sufocam. —Ştiu, zise, dând aprobator din cap. E greu.

Am făcut o grimasă şi am recunoscut:

— O tot caut pe Noelle. Ce tâmpenie, nu? Vorbesc serios, nu glumesc. Mă aştept să intre pe uşă.

— La fel mi se întâmplă şi mie, zise Tara. Mie *încă* mi se mai pare că-l văd pe Sam, uneori. Ieri, mi s-a părut că-l văd la magazin. Şi a mai fost un tip, pe care l-am văzut la volanul unei maşini pe Water Street – aproape că mi-a venit să întorc şi s-o iau după el.

— Nu înţeleg de ce n-au venit mai mulţi oameni la slujbă. Mă simţisem jignită să văd câţi veniseră – sau, mai degrabă, câţi nu veniseră. Am crezut sincer că vor veni… că fiecare mamă pe care ea a ajutat-o să nască… Am clătinat din cap. Ştii şi tu cât de apropiată fusese de toate acele mame, ce relaţie apropiată era între ele. Chiar am crezut că vor lua toate parte la ceremonie.

— Ştiu, zise Tara, încercând să mă aline în timp ce-mi mângâia mâna. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, dar poate că nu au văzut articolul din ziar.

Tara concepuse anunţul pentru ziar şi se descurcase grozav. Poate că descrierea ei referitoare la Noelle fusese puţin melodramatică, dar acesta era stilul Tarei.

— Chiar şi aşa, admiţând că nu ar fi aflat din articol… veştile proaste circulă repede.

— Poate că sunt toate ocupate cu familiile lor, continuă Tara.

Brusc, am lovit cu pumnul în picior. Pesemne începusem deja să mă repet, obsesiv şi supărător, dar nu m-am putut abţine:

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce a făcut-o. Ce ne-a scăpat? Ce mi-a scăpat? Cum de n-am văzut ce se întâmpla cu ea?

Tara a dat din cap.

— Mi-aş dori să ştiu. A început să-şi maseze fruntea. Nu avea probleme financiare, nu? Avea bani puşi deoparte, deci nu despre asta a fost vorba.

— Oricum, banii nu valorau nici cât o ceapă degerată pentru ea,

am zis. Ştii şi tu asta.

— Mă tot gândesc că poate era bolnavă şi nu ne-a spus. Cum nu avea asigurare de sănătate, poate că s-a gândit că sinuciderea e singura soluţie. Ai primit raportul final privind autopsia?

— Încă nu. Dar eu nu cred că era bolnavă, Tara, sincer, nu cred asta. Sunt ferm convinsă că raportul o să scoată la iveală ditamai doza de tranchilizante şi narcotice şi cu asta, basta!

Tara s-a sprijinit cu spatele de divan:

— Dar nici nu voia să ceară vreodată ajutorul, zise.

— Şi cu atât mai puţin să dea dovadă de slăbiciune, am adăugat. A vrut mereu să pară puternică.

Uşa dinspre verandă se deschise câţiva centimetri şi o femeie îşi strecură capul, întrebând:

— Vreuna dintre dumneavoastră este Emerson?

— Eu sunt.

Am intenţionat să mă ridic, dar corpul nu-mi dădea ascultare, aşa că am rămas înţepenită-n canapea.

Femeia a traversat încăperea ca un sergent de instrucţie, cu mişcări rapide şi precise, întinzându-mi mâna milităreşte. Prima mea reacţie a fost să mă feresc. Mă simţeam ca un balon pe care ea l-ar fi putut sparge dacă s-ar fi apropiat prea mult. S-a prezentat ca fiind Gloria Massey. Avea în jur de şaizeci şi cinci de ani şi un păr grizonant tuns scurt, obişnuit. Purta pantaloni kaki. Şi un sacou bleumarin.

Tara s-a ridicat de pe divan şi i-a oferit femeii locul; aceasta s-a aşezat în faţa mea, genunchii ascuţiţi curbându-se vizibil sub pantaloni. „Gloria Massey'*. Numele mi se părea cunoscut, dar Dumnezeu ştie din ce cauză. I-am aruncat o privire încruntată Tarei şi mi-am dat seama că şi ea încerca să-şi dea seama cine era femeia. Amândouă eram dezorientate. Şi ea păru să-şi dea seama de asta.

— Sunt obstetrician la Centrul de Naşteri „Forest Glen", zise femeia. Noelle a fost moaşă la noi la clinică.

— A, da, aşa este, am zis. Îmi amintesc. Ea e Tara Vincent, am zis arătând spre Tara. Noi eram cele mai bune prietene ale lui Noelle.

— Da, îmi aduc aminte de dumneavoastră. Parcă aţi fost colege de facultate cu ea la Universitatea Carolina de Nord, nu?

Tara încuviinţă:

— Era cu câţiva ani mai mare decât noi, dar am fost într-adevăr colege de facultate.

— Ei bine, îmi pare rău că am ajuns atât de târziu, zise Gloria. A trebuit să asist o naştere azi-dimineaţă şi de aceea n-am ajuns la slujbă, dar am dorit să mă asigur că mă întâlnesc cu dumneavoastră amândouă, ca să vă spun cât de rău mi-a părut să aud de cele întâmplate cu Noelle. Oameni ca ea sunt rari.

— Mulţumim, am zis.

— Nu o mai văzusem de… probabil de vreo zece ani, dar este genul de persoană pe care nu o uiţi niciodată.

Zece ani?

— Poate vă confund cu altcineva, dar credeam că a plecat de la cabinetul dumneavoastră în urmă cu un an, am zis.

Gloria Massey ridică din sprâncene, surprinsă:

— Nu, zise ea, chiar am fost surprinsă citind articolul din ziar. Scrie acolo că a plecat de la noi în urmă cu doi ani, dar au trecut cel puţin zece. Poate chiar doisprezece, dacă stau să mă gândesc. Cam atunci a şi început programul acela pentru bebeluşii nevoiaşi.

M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte:

— Eu am crezut că a lucrat la dumneavoastră în toţi aceşti ani. M-am uitat nedumerită la Tara. Chiar nu am eu habar de nimic? Nu a fost afiliată la „Forest Glen” până în momentul pensionării?

Tara a încuviinţat din cap:

— Chiar eu am îndrumat pe cineva către ea în urmă doi, trei ani, crezând că încă lucrează acolo.

— E adevărat că mereu au existat oameni care au întrebat de ea, dar noi îi trimiteam mai departe la una dintre moaşele angajate la noi în acel moment, explică Gloria.

— Păi, şi-atunci unde lucra Noelle? am întrebat. Sunt derutată.

— Sunt… ăăă, îngăimă Gloria, plimbându-şi privirea când la mine, când la Tara. Sunt cât se poate de sigură că a renunţat complet să mai practice moşitul atunci când a plecat de la noi, zise. Aş fi aflat dacă s-ar fi transferat la un alt cabinet.

Ne holbam amândouă la ea. Mă simţeam de parcă aş fi alunecat într-un puţ întunecat şi fără fund. Am considerat că nu mai eram în stare să aflu nici chiar cel mai mic detaliu legat de viaţa lui Noelle, care să se bată cap în cap cu ceea ce credeam eu că ştiu, cu imaginea pe care mi-o formasem de-a lungul anilor. Mă durea capul îngrozitor, îmi venea să strig în cele patru zări: „Noelle nu ţinea secrete faţă de restul lumii! Nu mai încercaţi toţi să o faceţi să pară secretoasă şi ascunsă!” l-am spus atunci Gloriei:

— Cred că, dintr-un motiv anume, nu a dorit ca dumneavoastră să ştiţi că plecase în altă parte.

Cu gesturi mecanice, dictate parcă de un mecanism interior, Gloria şi-a scos din geantă telefonul mobil.

— Aşteptaţi…

A format rapid un număr:

— Laurie, eu sunt, spuse. Îţi mai aduci aminte când a plecat de la noi Noelle Downie? Dădu aprobator din cap, privindu-mă fix, repetând ce auzea: Se fac exact doisprezece ani pe 1 decembrie. La telefon se află şefa de secţie, care mi-a spus că îşi aminteşte clar data, pentru că, în aceeaşi zi, soţul ei i-a cerut divorţul. Pe care ea nu l-a

acordat şi bine a făcut, căci acum totul este în regulă, aşa-i, Laurie?

Gloria a zâmbit cu telefonul la ureche, în vreme ce eu îmi storceam creierii încercând să asimilez această informaţie bizară.

— Şi unde a plecat? întrebă Tara.

— A plecat cumva în altă parte? o întrebă Gloria pe şefa de secţie. Dădu iar din cap… Aha, zise, exact aşa ştiam şi eu. Bine, mulţumesc. Ajung şi eu puţin mai târziu… Bun, deci Noelle şi-a întrerupt certificatul de atestare profesională atunci când a plecat de la noi, ne informă ea după ce îşi puse înapoi telefonul în geantă.

— *Poftim*? am izbucnit. În niciun caz!

— Nu are nicio logică! grăi şi Tara şi se aşeză lângă mine pe sofa.

— Poate că această Laurie cu care aţi vorbit o confundă pe Noelle cu altă moaşă, am sugerat eu.

Gloria a clătinat din cap:

— Nu cred.

S-a uitat fix în ochii mei şi aproape că i-am putut *auzi* gândurile: halal prietenă mai fusesem şi eu, n-aveam nici cea mai vagă idee ce avusese Noelle de gând să facă. Mi-amintesc că au fost discuţii referitoare la decizia ei, mai toţi spunând că, de fapt, îşi dorea să se axeze pe programul pentru bebeluşi. Mai ştiu că o durea foarte rău spatele. Asta mi-amintesc. Când a plecat de la noi, o clinică a încercat s-o ia la ei, dar ea le-a spus că nu se mai ocupă cu aşa ceva.

— Dar a moşit o groază de copii de-atunci! am zis.

— Aşa este, fu de acord Tara. A practicat meseria asta în tot acest răstimp.

— Sunteţi sigure? Gloria îşi înclină uşor capul într-o parte. Sub supravegherea cui?

M-am uitat la Tara, care dădu neştiutoare din cap şi zise:

— Nu ştiu.

— Îmi mai spunea uneori că este cu câte un pacient, am îngăimat, din ce în ce mai nesigură de ceea ce spuneam.

Nu mai eram sigură de nimic. Oare chiar îmi spusese aşa ceva? Mi-am apăsat degetele pe tâmple.

— Doisprezece ani? E ridicol!

Din câte ştiam, pe Noelle o pasionaseră trei lucruri în ultimii doisprezece ani: să practice moşitul la nivel local, să se ocupe de programul pentru bebeluşi şi de ceea ce numea „muncă rurală11. O dată la doi ani, petrecea un timp într-o zonă rurală defavorizată, unde îşi oferea voluntar serviciile ca moaşă. Crescuse într-un astfel de loc şi era modul ei de a se revanşa. Oare ultimii doisprezece ani din viaţa lui Noelle trecuseră pe lângă noi fără să ne dăm seama ce se petrecea cu ea în realitate?

— Eu ştiu sigur că am auzit-o vorbind despre pacientele ei, zise Tara.

Dacă eu înnebunisem, la fel se întâmpla şi cu Tara.

— Regret nespus, a zis Gloria şi s-a ridicat. Îmi dau seama că v-am supărat pe amândouă şi este ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit, venind aici. S-a aplecat spre mine pentru a mă îmbrăţişa scurt, cordial, la fel şi pe Tara. Trebuie să plec numaidecât. Încă o dată, condoleanţe. Este o pierdere imensă pentru comunitatea noastră.

Ieşi din cameră, iar eu şi Tara, tăcute, am rămas într-o stare de confuzie. Privirea-mi era ceţoasă, îndreptată spre uşa verandei.

Tara m-a mângâiat pe spate.

— Trebuie să existe o explicaţie.

— Sigur că da, bineînţeles că există. Şi ştiu exact care este aceea. Nu-mi place deloc, dar trebuie s-o acceptăm.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Explicaţia este că n-am cunoscut-o niciodată pe Noelle.

M-am uitat la Tara, cu o expresie schimbată radical: pe neaşteptate, devenisem hotărâtă, lăsasem deoparte orice urmă de confuzie.

— Trebuie să aflăm de ce a murit, Tara. Într-un fel sau altul, trebuie s-o cunoaştem, măcar acum.

capitolul 9

Grace

M-am bucurat nespus să scap de toată lumea care se strânsese la parter. Niciodată nu am ştiut cum să mă comport într-o cameră plină de adulţi, iar faptul că erau cu toţii trişti şi debusolaţi din cauza lui Noelle nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. M-am aşezat pe patul lui Jenny, sprijinită de pernuţele ei decorative, în vreme ce ea stătea în fotoliul-scoică. Patul lui Jenny era din cale-afară de dezordonat. Pătura în culori maro şi roz, cu buline, era înghesuită în dreptul meu, iar o pernă căzuse lângă tăblia patului. Dar nu-mi păsa. Îmi plăcea nespus de mult acasă la Jenny. Era o casă drăguţă, care semăna mult cu a mea, dar exista o deosebire: la ea era mereu dezordine. Se vedea că cineva locuieşte acolo. Emerson gătea tot timpul, dar nu făcea curăţenie niciodată. Dacă puneai un pahar pe masă, îl găseai în acelaşi loc şi peste câteva zile. Mi se părea că pot respira în voie acasă la Jenny.

Jenny avea în continuare ochii roşii şi era la fel de albă la faţă ca şi tricoul pe care-l purta. Nu se mai cunoştea deloc că se bronzase pe timpul verii. Parcă se întâmplase peste noapte să-i dispară bronzul complet. Parcă dispăruse peste noapte. Lui Jenny nu-i plăcea deloc că avea pielea aşa de palidă. Se alesese şi cu un păr moale şi brunet, ca al tatălui ei, în loc să fi moştenit buclele dese şi şatene ale lui Emerson. Avea părul lung, cu o cărare într-o parte, ceea ce făcea ca fruntea şi o parte din ochiul stâng să fie acoperite de breton. Era drăguţă dar, ca să fiu sinceră, băieţii erau mai degrabă atraşi de mine decât de ea. Nu că asta ar fi contat. Dacă eram cu Jenny, o groază de tipi se holbau la mine, uneori aproape cu limba scoasă, dar de îndată ce intrau în vorbă cu noi, parcă se activa un magnet care-i atrăgea înspre Jenny, iar eu deveneam efectiv invizibilă.

Aşa se întâmpla de fiecare dată. Jenny semăna în privinţa asta cu mama mea – ştia mereu să găsească vorbele potrivite pentru a discuta cu oricine, în vreme ce mie parcă mi se golea mintea. Jenny era mult, mult mai de gaşcă decât mine.

Dar Cleve mă iubise pe mine. Nu pe Jenny. Pe mine., Apele liniştite sapă adânc", zisese despre mine. Cu el puteam vorbi. Reuşea să vadă înlăuntrul meu. Îmi era dor să mă mai simt aşa cu cineva.

Jenny plânsese în timpul slujbei pentru Noelle; cu greu mă abţinusem să n-o fac şi eu. Ca să nu clachez, am încercat să mă gândesc la orice altceva în afară de Noelle, dar era greu, deoarece erau fotografii cu ea agăţate peste tot prin biserică şi, desigur, toată lumea vorbea numai despre ea.

— Cred că şi Cleve ar fi trebuit să vină acasă cu ocazia asta, i-am spus lui Jenny.

Nu primisem de la el niciun semn de viaţă, niciun apel sau e-mail, nimic, iar eu simţisem toată ziua nevoia de a lua legătura cu el. *În orice fel.* Îi trimisesem de dimineaţă un SMS, spunându-i că ne îndreptam spre slujba ţinută pentru Noelle, dar nu-mi scrisese nimic drept răspuns. Cât uram chestia asta! Era plecat cu clasa în excursie la New York. Se pare că numai la el se gândea într-o zi ca asta.

— Cleve? De unde până unde? Jenny s-a aplecat să-şi ia iepuraşul de pluş ponosit şi vechi de pe jos. Şi-l aşeză în poală, cu faţa la ea, de parcă se pregătea să poarte o discuţie cu el. El nu era apropiat de Noelle, a adăugat ea.

— Da, dar Suzanne este mama lui, iar ea chiar a fost apropiată de Noelle.

— Tu ai fi vrut să vină pentru tine, m-a tachinat Jenny, dar mie nu-mi ardea deloc să mă ia peste picior.

Mi-am răsucit o şuviţă de păr pe deget. Mama spunea că ăsta era un tic nervos.

— Putea foarte bine să-şi sacrifice o amărâtă de zi pentru a veni acasă cu avionul, iar apoi să se întoarcă la New York.

— Dar un drum de la Wilmington la New York nu e chiar floare la ureche.

Ştiam că avea dreptate. Tata mă luase cu el la New York, cu ocazia unei călătorii de afaceri – fusese nevoie să schimbăm avionul, iar drumul durase mult prea multe ore. Dar nu asta era ideea.

— Devon s-a oferit să vină. Jenny părea că-mi testează răbdarea. Dar i-am spus să n-o facă.

Începuse să iasă cu Devon vara trecută. Tipul era abia în clasa a X-a, dar arăta într-atât de bine, încât nimeni nu o arătase cu degetul pentru că ieşea cu el. Era tot unul dintre tipii care ne cunoscuseră pe amândouă deodată şi despre care ştiam că fusese atras iniţial de mine, dar care îşi canalizase ulterior atenţia asupra lui Jenny, de îndată ce începuserăm să vorbim. Nu conta. La vremea aceea, eu eram cu Cleve şi oricum nu mi-aş fi dorit să ies cu altcineva.

Shadow, unul dintre cei doi câini ai lui Jenny, zgârie uşa cu ghearele, iar Jenny îi dădu drumul în cameră. Se îndreptă ca o săgeată către pat şi sări lângă mine. M-am aplecat puţin şi mi-am vârât nasul în gâtul lui. La noi acasă, Twitter nu avea voie să se urce în pat.

— Şi de ce i-ai spus să nu vină? am întrebat-o.

Jenny ridică din umeri.

— Nu o văzuse decât o dată pe Noelle, şi mi s-a părut că este mai degrabă genul acela de reuniune unde se adună doar prietenii apropiaţi, mama şi pacientele ei. Ce rost avea să vină un tip care nu

avusese nicio legătură cu ea? Nu ieşim de prea multă vreme, mi s-a părut o chestiune prea intimă şi ciudată să se afle şi el printre cei prezenţi. Mă bucur că n-a venit.

Mi-am tras pe mine pătura mototolită a lui Jenny. Avea un parfum uşor, ca de piersică, exact cum mirosea şi părul lui Jenny, şi m-am bucurat să-l inspir adânc. Totuşi, deşi mă aflam acolo, cu cea mai bună prietenă a mea şi cu un căţeluş cât se poate de drăgălaş, mă simţeam foarte singură…

— Mi-aş dori… am şoptit stins.

— Ce?

— Mi-aş dori ca Noelle să nu fi murit.

— Şi eu la fel, fu de acord Jenny. M-am hotărât ca, de-acum încolo, să mă implic mai mult în programul pentru bebeluşi, Gracie. Nu vrei să o facem amândouă? Te rog!

Strânse la piept iepuraşul de pluş, la fel cum eu strângeam pătura ei.

Am clătinat din cap.

— Am prea multe pe cap acum, am zis.

Mângâindu-l pe Shadow, am simţit că are smocuri de păr încâlcit în spatele urechilor. Lucram la Adăpostul animalelor şi o mai ajutam uneori pe specialista în câini de-acolo. Mi-aş fi dorit să-l pot trimite pe Shadow la ea pentru câteva ore.

— Ca de pildă? întrebă Jenny.

— Ca de pildă faptul că lucrez în fiecare marţi după-amiază şi la fel şi sâmbăta dimineaţa. Pe deasupra, mai dau şi meditaţii pentru cei din generală.

— Şi ce-i cu asta? Meditaţii dau şi eu şi, în plus, mai şi lucrez la *Hot!,* iar asta e cât se poate de naşpa, dar chiar nu am de ales.

— Iar la sfârşitul anului trecut, am avut note aşa de mici, că… nici nu ştiu *cum* o să reuşesc să fac să-mi mai crească media generală a anilor de studiu.

Doamna Rhinestadt îmi mai acordase un răgaz ca să scriu eseul despre familia mea. Ştia că Noelle fusese una dintre cele mai apropiate prietene de familie şi se gândise că poate de aceea nu izbutisem să-mi fac tema. Mie, una, scrisul mi se părea o activitate deosebit de frumoasă, chiar îmi plăcea s-o fac, iar profesoara crezuse că moartea neaşteptată a lui Noelle, atât de recentă după cea a lui tata, mă dăduse cu totul peste cap; ceea ce *era* adevărat, dar nu din motivele care i se năzăriseră ei.

Nimeni nu mă bătuse la cap pentru notele mici de la sfârşitul anului trecut, din pricină că murise tati. Profesorii se arătaseră cu toţii foarte înţelegători în privinţa mea, deşi mai mult ca sigur se întrebau cum se face că eu eram aşa de afectată, în vreme ce mama reuşise să revină numaidecât la normal. Se învoise de la muncă doar două

săptămâni. *Două săptămâni.* Ce fel de nevastă are nevoie doar de două săptămâni de pauză după moartea soţului? Eu aş fi avut nevoie mai degrabă de doi *ani.* Mama făcuse în aşa fel încât să pară că nu-i păsa prea mult de tatăl meu. Şi-a văzut mai departe de-ale ei, îndeplinind cu conştiinciozitate aceleaşi sarcini dintotdeauna, fără ca munca să-i fie vreun pic afectată de pierderea suferită. Toată lumea vorbea despre asta – uite, ce extraordinară este doamna Vincent!

— Ai putea să-ţi faci timp şi pentru asta dacă ai vrea cu adevărat, zise Jenny. Primăvara trecută ai reuşit să redecorezi camerele noastre şi lucrai şi atunci.

Era adevărat. Amândouă ne redecoraserăm camerele în mai: am făcut atunci cumpărături la Target, de unde ne-am ales covoraşe şi cuverturi de pat cu picăţele, una cafeniu cu roz pentru Jenny, iar pentru mine una cu albastru şi verde; apoi ne-am ajutat una pe cealaltă la zugrăvit camerele. Pereţii camerei lui Jenny au fost acoperiţi de un violet fucsia, o culoare care ajunsese să mi se pară de-a dreptul sufocantă înainte de a isprăvi cu zugrăvitul. Eu alesesem galben pentru camera mea. Culoarea îţi influenţează dispoziţia, iar galbenul se presupune că este tonic şi optimist. Iar eu categoric simţeam nevoia să fiu înveselită.

Îmi era foarte dor de tata şi, deşi eram cu Cleve şi mă făcea să mă simt bine, nu mă gândeam decât că şi el urma să plece la facultate, în toamnă. Camera nu mi-a fost de niciun folos când Cleve s-a despărţit de mine – putea la fel de bine să fie neagră. În cele trei zile care trecuseră de când Emerson o găsise pe Noelle, nici nu mai băgasem în seamă culoarea pereţilor din camera mea. Uram din tot sufletul să văd cât de uşor şi de repede poate muri un om. Şi că nu puteai face nimic ca să schimbi asta.

În februarie, pe când eram la şcoală şi lucram la revista şcolii, una dintre secretare m-a chemat pentru a mă duce în biroul directorului. Mergând pas la pas cu ea, încercam să-mi aduc aminte dacă greşisem cu ceva, dar nu mi-a venit absolut nimic în cap. Nu eram genul de persoană care să facă probleme. Ajunse în faţa biroului, secretara m-a condus într-o încăpere mică, unde se aflau mama şi un poliţist, aşezaţi la o masă rotundă. Am ştiut instantaneu că se întâmplase ceva îngrozitor. Nu o mai văzusem niciodată pe mama plângând aşa. Faţa îi era atât de chinuită şi se înroşise atât de tare, încât nici măcar nu mai semăna cu mama, iar asta m-a speriat foarte rău. Am fost amândouă conduse la o maşină de poliţie, pentru a merge la spital. Ofiţerul a fost cel care mi-a spus despre accident, pentru că mama era prea înnebunită de durere ca să mai şi vorbească. Crispată, se rezumase la a mă cuprinde strâns de mână, pe bancheta din spate. Poliţistul mi-a spus că maşina tatălui meu a fost lovită în plin, pe partea laterală, de o altă maşină, la intersecţia Monkey, dar nu mi-a spus şi că fata care a

intrat în Priusul nou al tatălui meu era atentă să-i trimită un SMS iubitului ei. Nu mi-a spus nici cum o cheamă – Mattie Cafferty, o fată cu un an mai mare decât mine, o elevă de-a mamei mele. Niciodată nu-mi plăcuse de ea. Era de la sine înţeles că acum o dispreţuiam cu toată fiinţa mea. Dar, în dimineaţa aceea, ţin minte că, mai înainte de toate, m-am gândit: „Ce pot face ca să repar asta? Ce pot să fac ca el să trăiască din nou?“ Parcă nu reuşeam să pun cap la cap ce îmi spunea poliţistul. Nu-mi venea să cred. Simţeam că, dacă aş fi ştiut ce trebuie făcut ca să schimb situaţia, chiar l-aş fi putut aduce pe tata înapoi.

Îi mărturisisem gândurile mele unei singure persoane – Jenny – care, din cine ştie ce motiv, îi spusese mai departe lui Noelle. Jenny obişnuia să-i spună lui Noelle tot felul de lucruri, şi puţin îmi păsa ce alegea să-i spună despre ea, dar nu avea niciun drept să-i spună ceva despre mine.

— L-ai spus c-am zis eu asta? am ţipat la Jenny. Mergeam prin parc şi urma să ne întâlnim cu Cleve şi alţi câţiva prieteni. Dar ţi-am spus că vreau să rămână-ntre noi!

— Mi s-a părut interesant că asta ai simţit, asta e tot. Eram curioasă să aflu cum i se pare lui Noelle toată povestea asta. N-am ştiut că era aşa mare secret, explică Jenny, părând şocată că mă supărasem.

— N-o să mai am niciodată încredere în tine să-ţi spun ceva!

— Dar… nu vrei să ştii ce-a zis?

— Probabil a zis că ar trebui să fiu închisă într-o celulă capitonată.

Nu-mi luam ochii de la stradă.

— Ba bine că nu. De fapt, a zis taman opusul. A spus că ea aşa se simte tot timpul. Şi că tu eşti genul de persoană care poate descoperi cum să rezolve nişte situaţii. Sigur, faptul că tatăl tău a murit nu se mai poate repara, dar Noelle a zis că, dacă primul lucru care ţi-a trecut prin minte a fost „Ce pot face ca să repar asta?”, atunci acesta e un semn bun. Înseamnă că te consideri capabilă de a soluţiona nişte probleme. Şi că-ţi doreşti să le fii de ajutor oamenilor.

Am oftat. Noelle putea face în aşa fel încât să întoarcă orice dialog în favoarea ei, adică să facă trimiteri la munca voluntară. Totuşi, îmi plăcuse ideea că reuşise să transforme ideile mele anormale în ceva pozitiv.

Nu-i puteam spune lui Jenny că poate chiar eu fusesem vinovată pentru că Noelle se sinucisese. Şi nu din cauză că nu aş mai fi avut încredere în prietena mea, fiindcă aveam. Eram convinsă că nu va face aceeaşi greşeală de două ori, ţinând cont de reacţia mea. Dar nici măcar faţă de mine însămi nu eram în stare să recunosc că poate avusesem de-a face cu moartea lui Noelle.

Îi eram datoare lui Noelle, gândul acesta nu-mi dădea pace în timp ce lâncezeam ascunsă sub pătură în patul lui Jenny. Îi eram datoare la

greu.

Am oftat, afundându-mi tot mai mult degetele în blana încâlcită a lui Shadow.

— Am să te ajut şi eu la programul pentru bebeluşi. Dar nu vreau să trebuiască să duc donaţii la spital sau la adăpost, nimic de genul ăsta…

Zicând acestea, m-am uitat la Jenny. Căscase larg ochii, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă. În ceea ce mă priveşte, nu aveam de gând să mai calc vreodată într-un spital. Şi dacă mama avea să ajungă vreodată să fie internată, n-am s-o vizitez. Nici măcar dacă Cleve ajungea în spital. N-aş fi fost în stare. Leşinasem atunci când îl văzusem pe tata la secţia de urgenţe. Eu ştiam că nu avem voie să intrăm în sala în care încercaseră să-i salveze viaţa, dar mama s-a repezit şi a deschis uşile, iar eu eram chiar în spatele ei. Am văzut o groază de sânge şi că tata rămăsese fără jumătate de faţă, după care totul s-a înnegrit în faţa ochilor mei. Acum, simpla vedere a indicatorului pentru spital îmi dădea impresia că mă ia din nou cu leşin.

— Glumeşti! Jenny ridică iepuraşul, făcându-l să pară că dansează. O să ajuţi?

— Ar fi totuşi puţin ciudat dacă ar trebui să interacţionez cu mama lui Cleve. Dar sunt dispusă să mă ocup de croieli şi chestii de-astea. Noelle a zis că are o maşină de cusut pe care o pot folosi. Ce zici, poate că e încă la ea acasă, nu? Trebuie să mă înveţi să cos, cred că nu mă pricep deloc. Dar o să încerc, am zis.

— Foarte tare! Putem să facem totul împreună! exclamă Jenny, ridicându-se în poziţie dreaptă în fotoliul-scoică, după care se aplecă puţin în faţă şi întrebă brusc: Pentru mine faci asta, nu? Şi pentru că eu chiar am ţinut la Noelle. De-asta vrei s-o faci.

— Mai contează de ce? Vreau s-o fac. Mi-am strâns şi mai mult pătura la piept. Ar fi trebuit s-o fac cât timp Noelle trăia. Ar fi făcut-o fericită. Pesemne că era tare nefericită şi nimeni nu ştia.

Jenny se lipi mai mult de iepuraş, presând fruntea maimuţoiului cu buzele ei şi începu să plângă încetişor, lacrimi şiroindu-i pe obraji. Am simţit că mi se strânge inima în piept. Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

— Îmi pare rău.

Am dat la o parte pătura de pe mine, m-am dat jos din pat şi m-am aşezat lângă ea, în fotoliul-scoică. Aveam loc amândouă, aşa că am luat-o în braţe. Mi se părea că semăn cu mama ori de câte ori o îmbrăţişam pe Jenny. Doar o văzusem pe mama de-atâtea ori luându-le în braţe pe Emerson sau pe Noelle! Mi-am amintit că, după parastasul tatălui meu, Emerson şi Noelle se aflau în bucătărie şi o ţineau în braţe pe mama, toate trei lipite una de alta pentru un timp destul de îndelungat.

— Am impresia că era atât de tristă – Jenny îşi trăgea nasul plângând pe umărul meu –, încât chiar şi cel mai mărunt detaliu ar fi putut să umple paharul; şi nimeni nu avea habar de asta.

— Ştiu, am zis. Dar măcar a fost ea cea care a ales cum să… ştii tu, să *plece*. Eu încerc să mă conving că pot privi lucrurile şi din unghiul ăsta. Poate că nu e la fel de îngrozitor atunci când poţi să iei singur o decizie ca asta.

Tatăl meu nu avusese de unde alege.

— Da, numai că, nu-mi place deloc să mă gândesc că a fost aşa de tristă, a zis Jenny. Aşa de deprimată. Fără să ştie nimeni.

Oare era valabil pentru toată lumea? — m-am întrebat în fond, nimeni nu ştia cât de mâhnită eram şi eu în sufletul meu. Nu mi-aş lua viaţa niciodată, dar chiar şi-aşa. Toată lumea ar rămâne perplexă dacă ar şti cât de mult sufăr. Nu poţi şti niciodată ce simte cu adevărat cel de lângă tine.

Jenny se trase puţin de lângă mine.

— Un lucru ştiu sigur: Noelle este acolo, sus. Arătă cu degetul înspre tavan. Se uită acum la noi, te-a auzit spunând că mă vei ajuta cu programul pentru bebeluşi şi are un zâmbet larg pe chip.

Am încuviinţat vag. Nu ştiam dacă să cred sau nu în viaţa de apoi, dar de un lucru eram sigură: dacă Noelle mă privea de sus, fără doar şi poate că nu zâmbea.

capitolul 10

Noelle
Robeson County,
Carolina de Nord 1984

Mama ei se afla în mijlocul livingului, uitându-se în jur şi oftând îngrijorată:

— Îmi pare nespus de rău că trebuie să te las în dezordinea asta. Nici că se putea să pice mai prost toată treaba, zise ea.

— Exagerezi, mamă. Totul va fi bine, răspunse Noelle şi îşi conduse mama spre uşă. Totul o să fie bine.

Aceasta din urmă se uită afară, la cele două maşini de pe alee. Vechiul ei Ford stătea lângă maşina „cea nouă" a lui Noelle – un Chevrolet şters şi zgâriat, pe care fata şi-l cumpărase cu şase sute de dolari. Se anunţa furtuna, iar crengile copacilor erau legănate de vântul fierbinte.

— Totul se schimbă atât de repede! zise mama fetei.

— Da, se schimbă în mai bine. O împinse uşor pe mama ei spre uşă. De parcă ţi-ar fi plăcut vreodată să locuieşti aici.

Aceasta râse.

— E adevărat. Îşi puse blând mâna pe obrazul fiicei sale. Atâta doar că am să fiu departe de tine, E genul de schimbare pe care nu pot s-o sufăr.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, zise Noelle. Şi chiar aşa şi era. Dar viitorul o aştepta, iar acest lucru avea să compenseze sentimentul de rătăcire care venea odată cu despărţirea de mama ei şi părăsirea casei în care crescuse. Ne vedem în câteva zile, a adăugat ea. Nu e ca şi cum ne luăm acum rămas-bun.

Maşina mamei sale era plină până la refuz pentru călătoria scurtă către New Bem, dar chiar şi aşa nu încăpuseră toate cele necesare, drept pentru care Noelle îi promisese că urma să-i aducă şi restul de lucruri în câteva zile. După aceea, tânăra făcea cale întoarsă ca să-şi ia de acasă bagajele proprii şi să se îndrepte apoi spre UCN Wilmington.

— Să nu uiţi că domnişoara Wilson are o cameră liberă în care poţi sta pe durata vacanţei.

— O să ţin minte, zise Noelle, nefiind prea convinsă că şi-ar dori vreodată să stea în casa cuiva complet străin, chiar şi dacă mama ei s-ar fi aflat acolo. Domnişoara Wilson era sora mai în vârstă a uneia dintre prietenele mamei sale. Suferise o fractură de şold şi de aceea avea nevoie de îngrijire la domiciliu, pentru aceasta angajând-o pe mama lui Noelle. Dat fiind că Noelle obţinuse bursă pentru toţi anii de studiu la facultate, venise momentul potrivit pentru a vinde casa.

Aproape că o vânduseră peste noapte, unui cuplu din Raleigh care îşi căuta o reşedinţă de vară, într-un peisaj rustic. Totul se întâmplase foarte repede. Donaseră vechile piese de mobilier, dar mai rămăseseră încă multe de făcut.

— Te iubesc, draga mea. Mama ei o trase mai aproape, pentru a o strânge în braţe, apoi se dădu înapoi şi încercă să-i netezească părul de neîmblânzit.

— Şi eu te iubesc. O conduse uşor peste prag pe mama ei. Să conduci cu atenţie!

— Şi tu la fel.

Cu braţele strâns încrucişate la piept, Noelle îşi privi mama cum pleacă, la volanul maşinii care scârţâi pe aleea acoperită cu pietriş şi intră pe drumul prăfos. Îşi iubea atât de mult mama, încât simţi cum ochii i se umplură de lacrimi în timp ce maşina se făcu nevăzută la cotitură. Mama ei avea acum cincizeci şi opt de ani. Era în continuare activă, puternică, plină de viaţă. Cu toate acestea, vârsta de cincizeci şi opt de ani i se părea lui Noelle atât de înaintată, încât se simţea chiar îngrijorată. Tatăl ei murise cu doi ani în urmă şi avea cincizeci şi şapte de ani. Aflase vestea d intr-o epistolă scrisă formal şi trimisă de Doreen. Scrisoarea sosise după aproape o lună de la moartea tatălui său şi conţinea şi un cec pe numele lui Noelle, cu suma de patru sute de dolari. Doreen o anunţa că: „Nu a avut testament, dar m-am gândit că Noelle ar trebui să se aleagă cu ceva din averea lui“. Averea lui. Cuvântul în sine le făcuse pe Noelle şi pe mama ei să râdă ore în şir, făcând într-un fel haz de necaz, după ce se simţiseră îndurerate şi rănite. Dar cei patru sute de dolari o ajutaseră să-şi cumpere maşina, pe care Noelle o botezase Pops şi de la care aştepta un tratament mai bun decât cel pe care i-l oferise tatăl ei.

În afară de lucrurile fetei, care fuseseră orânduite atent, şi de cutiile pe care trebuia să le transporte la domnişoara Wilson, în casă nu mai rămăsese decât un vechi fotoliu cu spătar rabatabil. Iar James urma să închirieze un camion ca să-l ducă la el acasă. După noaptea în care se născuse copilul lui Bea, James ajunsese un fel de prezenţă constantă la casa lor: începuse prin a tunde peluza în semn de recunoştinţă, dar ulterior acceptase cei câţiva dolari cu care mama lui Noelle insistase să-l plătească. Iar familia cu pricina se dovedise a fi plină de surprize. Aşa se face că James nu era fratele lui Bea, ci iubitul ei şi tatăl copilul pe care tânăra îl născuse în acea noapte. Copilul crescuse, avea acum cinci ani şi încă doi fraţi, ambii „aduşi pe lume“ cu ajutorul mamei lui Noelle, după cum spunea ea, împreună cu Noelle în calitate de asistentă.

Mama lui Noelle încercase să-i convingă pe Bea şi pe James să se protejeze, dar în zadar, parcă ar fi vorbit cu pereţii. Surprinzător, lui Bea ajunsese să-i placă postura de mamă şi îşi iubea nebuneşte copiii.

Noelle căra cutiile la maşină, când sosi James cu camionul.

— Hei, domnişoara Noelle, am mai prins-o şi pe mama dumneavoastră? întrebă el în timp ce coborî voios din camion.

— A plecat acum o oră. Noelle făcu un efort şi ridică o cutie în portbagajul încărcat al maşinii ei.

— Ce-o să ne facem fără dânsa? întrebă el.

— Păi, tu şi Bea ar fi bine să nu mai faceţi copii.

James zâmbi şmechereşte. Devenise un bărbat în toată puterea cuvântului, arătos şi cu genul acela de zâmbet care nu ar fi lăsat rece pe nimeni:

— Prea târziu, zise el.

Noelle îşi puse mâinile în şolduri şi se holbă la el.

— Iarăşi? Ce-o să faceţi cu atâţia copii?

Ridicând din umeri, James răspunse:

— O să-i iubim.

„Să ştii că oamenii au dreptul de a alege pentru ei înşişi, Noelle'1, îi spusese mama ei ultima oară când fata se plânsese că Bea anunţase din nou că este însărcinată.

— Bun… hai să te-ajut să duci fotoliul la camion, zise Noelle.

Le luă aproape jumătate de oră să care fotoliul, mai întâi pentru că fii greu să-l scoată pe uşă, apoi să-l transporte de-a lungul curţii bătute de vânt şi mai apoi ca să-l urce în camion. După care James îi dădu o mână de ajutor cu restul de cutii pentru mama fetei.

Noelle tocmai se întorcea de la maşină şi se îndrepta spre casă, pentru a mai lua o cutie, când îl văzu pe James cum lasă să-i scape una dintre cutii şi ridică mâinile, ca ars.

— Fato! împunse cutia cu botul pantofului. Pe unde-aţi ţinut cutiile astea? Sunt pline de rahat de păianjen!

Noelle nu observase, dar tânărul avea dreptate. Săculeţi rotunzi cu ouă de insectă erau agăţate pe la colţuri, iar fire întreţesute se întinseseră ca o reţea de bumbac pe deasupra clapelor neprinse ale cutiei.

— Las-o acolo, James, zise ea. Nu cred că mai trăieşte ceva pe-acolo, şi chiar nu vreau să duc mizeriile astea în casa domnişoarei Wilson. Stai să aduc o cârpă şi le curăţ imediat.

— Ai şi nişte bandă adezivă? James îngenunche lângă cutie. O să mă uit puţin şi înăuntru, ca să fiu sigur că nu e năpădită toată cutia, mai ştii?

Nu era tocmai uşor să găseşti o cârpă în bucătăria goală, aşa că Noelle trebui, în cele din urmă, să scoată din bagajul ei un şervet. Îl umezi cu apă de la robinet şi ieşi din nou în curtea din faţă.

Când ajunse în dreptul lui James, văzu că acesta se ridicase şi ţinea în mână un dosar din carton Manila. Tânărul se uita la ea încruntat.

— Tu eşti adoptată?

Fata îngheţă pe loc. De unde ştia asta? Până şi ea aflase în noaptea în care Bea născuse primul lor copil, atunci când mama ei hotărâse că, în sfârşit, venise momentul ca fata să afle adevărul. Atunci, pe când şedeau amândouă în hamacul din curtea din spatele casei, mama ei se scuză că nu-i spusese mai devreme.

— Ai fi avut dreptul să ştii cu mult înainte, spusese ea, dar nu am vrut să crezi că plecarea lui tati a avut vreo legătură cu faptul că eşti adoptată.

Noelle rămăsese uluită, de parcă un imens vid se deschisese în ea.

— Mama mea… zise ea. Cine erau adevăraţii mei părinţi, mama şi tata?

— Adevăraţii tăi părinţi suntem eu şi tatăl tău, afirmă pe un ton categoric mama ei. Însă mama ta *biologică* era o puştoaică de cincisprezece ani, întocmai ca aceea pe care ai cunoscut-o mai devreme. Ca Bea. Iar tatăl tău… Ridică din umeri. Cred că nimeni nu ştie cine a fost.

— Nu sunt a ta, rosti Noelle, ca şi cum ar fi încercat să vadă cum sună acele cuvinte din gura ei.

— Ba da, draga mea, a mea eşti. Şi te rog să nu mai spui niciodată aşa ceva.

— Deci nu sunt parţial indiancă lumbee? Simţi magia cum dispare din ea. Dintr-odată, muşchiul spaniol de deasupra hamacului încetă să mai semene cu părul soţiei unui şef de trib indian, transformându-se în muşchi spaniol şi nimic mai mult.

— Cred că eşti rezultatul unui amestec de elemente eterogene. Ai câte puţin din fiecare. Mama ei îi luă mâna şi i-o ţinu strâns în poala ei. Dar ştiu cu siguranţă că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Acum, Noelle se uită la James.

— Da, sunt adoptată, zise ca şi cum acest fapt n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Dar cum ai aflat?

El îi întinse dosarul.

— Au căzut nişte hârtii din ăsta adineauri. Pentru mine nu înseamnă nimic. Dar pentru tine poate că înseamnă ceva.

Ochii lui căprui şi blânzi îi dădură de înţeles că era ceva ce el n-ar fi trebuit să vadă. Ceva ce nici ea nu ar fi trebuit să vadă vreodată.

Iar când îi dădu dosarul, tânărul îi atinse mâna. Nu aşa cum un bărbat atinge o femeie. Ci ca un prieten care ştia că hârtiile din dosar aveau puterea de a-i schimba fetei viaţa pentru totdeauna.

capitolul 11

Anna
Washington, DE
septembrie, 2010

Nu cred că uram ceva mai mult decât momentele în care Haley se afla sub anestezie totală. Era ca şi cum ar fi dispărut complet, preţ de o oră, două sau trei. Mereu încercam să mă îmbărbătez singură, spunându-mi că măcar nu suferea câtă vreme era amorţită. Chiar şi aşa, faptul că era într-un fel plecată, tot mă speria.

Făcuse transfuzia cu două zile în urmă, iar volumul de globule roşii crescuse încurajator. Dar acum, chirurgul încerca să aspire măduvă osoasă printr-un alt sistem, la nivelul sternului, iar pieptul lui Haley era inflamat şi dureros în urma atâtor proceduri. Parcă nu se mai termina odată cu toate torturile astea la care era supusă. Haley încercase să dea dovadă de stoicism atunci când chirurgul a pus-o la curent cu ce urma să-i facă pe parcursul zilei, dar am avut senzaţia că, dacă Bryan nu ar fi fost de faţă, l-ar fi apostrofat pe doctor. Era cea mai cuminte fată din lume în prezenţa lui Bryan. Mărturisesc că mie îmi plăcea mai mult latura ei independentă şi bătăioasă. Mă bucuram când se lua la harţă cu cei care se ocupau de cazul ei. Nu era bine să adune în ea atâta furie şi frustrare. Îşi dorea totuşi ca tati al ei să o vadă ca pe o fetiţă dulce – şi chiar aşa şi era în majoritatea timpului, exceptând momentele în care făcea tratament cu steroizi şi se lupta pentru viaţa ei.

Nu credeam că Haley pricepuse întru totul care erau implicaţiile recoltării de măduvă osoasă. Îi făceau analiza BMR. Boală minimă reziduală.[6] Dacă nivelul era prea mare, însemna că tratamentul chimio-terapeutic nu-şi făcuse datoria, ceea ce automat însemna că era nevoie de un transplant de măduvă osoasă. Gândul de a ajunge acolo mă înspăimânta. Însemna cu atât mai multă chimioterapie, suplimentată de îngrozitoarea radiere totală, pentru a distruge complet sistemul imunitar al fetei, toate acestea fiind numai un preambul al transplantului în sine. Sigur că mai trebuia rezolvată problema găsirii unui donator. Aşa că dacă aş fi fost genul de om care se roagă, atunci ar fi trebuit să mă rog pentru un nivel mic al BMR-ului. Foarte, foarte mic. Când Haley era mică, tratamentul cu chimioterapie fusese suficient pentru a elimina cancerul, chiar dacă durase aproape doi ani. Speram să avem acelaşi rezultat şi de data aceasta.

M-am asigurat că personalul are numărul meu de mobil, după care am mers la cantină ca să-mi iau o ceaşcă de cafea şi să sun la birou.

Bryan era la un interviu pentru slujbă în Bethesda. Când i-am zis de operaţie, s-a oferit să-l anuleze, dar eu l-am încurajat să meargă. Aproape că-mi venea să-i spun „Sunt obişnuită să mă descurc singură cu ea“, dar m-am abţinut. Nu era momentul să-l fac să se simtă vinovat.

Nu m-am dus direct în Aripa de Est, ci m-am îndreptat către Secţia de Terapie Intensivă Neonatologie. Nu era prima oară, de când cu recidiva bolii lui Haley, când paşii mă purtaseră pe culoarele secţiei T1N, deşi acum toţi bebeluşii se aflau în saloane particulare şi nu-i mai puteam vedea, cum se întâmpla cu ani în urmă. Mă bucuram, de fapt. Mă simţeam mai bine dacă nu-i vedeam pe nou-născuţi.

Prin natura muncii mele, ajungeam ocazional prin spitale, şi mai mereu sfârşeam încercând să văd bebeluşii.

Cei mai micuţi dintre ei mă impresionau. Cei conectaţi la nenumărate tuburi din plastic pentru perfuzie sau la fire ataşate de aparatele prin care li se urmăresc funcţiile vitale. Prematurii trataţi cu ventilaţie mecanică prelungită şi cantităţi mari de oxigen, pentru care fiecare respiraţie părea un efort. Erau aşa mici, de vulnerabili! Mereu mă impresionase dependenţa lor de cei care trebuia să-i protejeze.

Oare de ce-mi făceam asta? Din ce motiv mă uitam la ei? De ce le analizam trăsăturile, încercând să descopăr pe cineva care să semene cu Lily? Simţeam uneori că nu-mi permit să plec. De parcă ar fi trebuit să stau de pază. Asistentele nu puteau să supravegheze toţi copiii în fiecare minut. Chiar şi aici, în spitalul pentru copii, cu secţia de Neonatologie renovată, căutam pe chipurile oamenilor pe care-i vedeam chiar şi cel mai mic detaliu care să-mi indice o posibilă intenţie diabolică. Atunci ştiam că era momentul să mă retrag. Am devenit director al Oficiului pentru Copii Dispăruţi parţial din cauza durerii care mă chinuise şi pentru că eram realmente interesată de acest domeniu, dar şi fiindcă reuşisem să rămân în toate minţile. Tocmai de aceea fusesem în stare să mă distanţez de încercările grele la care mă supusese viaţa şi să judec limpede, pentru buna funcţionare a instituţiei pe care o conduceam. De-asta trebuia să plec când începeam să-mi închipui că cineva – una dintre asistente? sau poate cineva complet străin? — intră în salonul nou-născuţilor, deconectează una dintre acele copile fragile şi neajutorate de la aparate şi se strecoară cu ea afară.

Acesta fusese motivul principal pentru care alesesem s-o nasc pe Haley acasă. Altădată nici nu aş fi luat în calcul această posibilitate. Nu eram genul acela de femeie care să nu se încreadă în sistemul medical sau să se teamă că ar putea fi supusă unei operaţii de cezariană fiindcă medicul ginecolog ţine cu tot dinadinsul să ajungă la partida de golf. Dar ştiam ce doream: să o nasc pe Haley într-un mediu familiar, înconjurată de prieteni de încredere, asistată de o moaşă cu

recomandări solide şi de o doică pe care să o cunosc dintotdeauna.

Mi-a sunat telefonul, în timp ce mă îndreptam spre departamentul de oncologie; m-am uitat să văd cine mă suna. Era chirurgul lui Haley M-am oprit în loc şi i-am răspuns.

— Cum este? l-am întrebat.

— Îşi revine, zise el. S-a descurcat de minune.

— Ajung şi eu imediat.

Am pornit din nou şi l-am sunat pe Bryan.

— Îşi revine, i-am zis.

În timp ce vorbeam, am auzit o voce de femeie în fundal. Şi râsete. Era sau nu la interviu pentru o slujbă? în secunda următoare, am simţit cum mă străbate un junghi. Mi-am adus aminte că nu pentru mine revenise în vieţile noastre, ci pentru Haley. Nu trebuia să mai uit acest lucru.

— Cum i-au ieşit analizele? întrebă el.

— Au zis că foarte bine.

— Ajung şi eu în vreo două ore. E bine aşa?

— EOK.

Mi-am dat seama de răceala care se simţea în tonul vocii mele.

— Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, sunt bine. M-am îndreptat cu paşi grăbiţi spre rezerva ei. Nu vreau decât s-o văd,

Când am ajuns, i-am luat mâna lui Haley. Momentan, chipul ei umflat era liniştit. M-am aşezat lângă pat şi am aşteptat măcar să clipească. Sau să întrezăresc o zvâcnire a buzelor ei uscate. Orice semn care să-mi dea de înţeles că se întorcea la mine. Fusese nevoită să treacă prin trei anestezii generale în ultimele două luni şi, de fiecare dată, m-am temut ca nu cumva procedura să o schimbe într-un fel sau altul, făcând-o să nu mai fie aceeaşi fată pe care o ştiam eu. Dar Haley deschise ochii şi, în zâmbetul ei obosit, am văzut-o pe curajoasa mea fiică.

— Abracadabra! zise ea.

Am mângâiat-o pe obraz.

— A mers foarte bine. Totul e bine, i-am spus.

O asistentă dădu puţin la o parte cămaşa albastră, de spital, pe care o purta Haley, dezvelindu-i pieptul ca să verifice zona din jurul noului orificiu.

— Cât de tare te doare pe o scară de la 1 la…

— Trei, rosti Haley, înainte ca asistenta să termine întrebarea.

— Bun, deci un trei în lumea lui Haley înseamnă în jur de şase pentru un om obişnuit, concluzionă asistenta. O ştia bine pe fiica mea. De fapt, toţi cei din spital o ştiau. I se spunea „călătorul frecvent”[7], fiind unul dintre acei copii care tot reveneau la Spitalul pentru Copii.

— Mă rog… spuse Haley. Ridică ochii către mine: Unde-i tati?

— Pe drum, vine încoace.

— Bun, zise Haley, iar colţurile gurii se ridicară într-un zâmbet abia schiţat, după care alunecă din nou în somn.

Am stat cu ea vreo oră în salonul de spital, cu lumină de un verde crud. Se trezise şi adormise la loc în câteva rânduri; dar acum dormea profund, iar eu am lăsat-o să se odihnească. Stăteam pe o canapea rabatabilă şi încercam să mai lucrez puţin pe laptop. Era vorba despre nişte chestiuni administrative, cât se poate de plictisitoare, dar necesare. Din când în când, mă opream din lucru ca să mă uit la Haley, la obrajii ei mult prea palizi, prea umflaţi, la iritaţia care-i apăruse pe gât de la un medicament pe care trebuise să-l ia. I-l pusesem pe Fred în braţe, iar ochii de plastic ai maimuţoiului, mari şi căprui, se uitau fix, în gol.

La un moment dat, în salon a intrat un asistent. Era un afro-american, slab ca o scobitoare, cu ochelari; l-am recunoscut numaidecât:

— Tom!

— Bună ziua, doamna Knightly, zise. Vă mai amintiţi de mine?

— Sigur!

M-am ridicat şi l-am îmbrăţişat. Cu zece ani în urmă, Tom fusese unul dintre asistenţii care se îngrijiseră de Haley şi fusese preferatul amândurora. Nu se schimbase deloc.

— Nici nu-mi vine să cred că eşti încă aici, am zis.

— Păi, unde să mă duc? zise el, râzând. De fapt, a trebuit să lipsesc de la muncă în ultimele luni, am avut de rezolvat nişte probleme de familie – spuse dându-şi ochii peste cap –, iar azi-dimineaţă, când am ajuns şi am văzut numele Haley Hope Knightly pe tabel… Clătină din cap. Tare rău îmi pare că trebuie să treacă iar prin asta.

— Şi mie, am oftat.

Mi-am amintit cum s-a scăpat o dată, cu ani în urmă, în timp ce povestea despre cât de des se întâmplă ca unii copii trataţi împotriva cancerului şi a căror boală intrase în remisie să revină după ani şi ani la secţia de oncologie. Este ciudat cum îţi vin în minte astfel de amănunte. Lucruri care ar putea ajunge să te bântuie. Îmi amintesc şi că şi-a dat seama că îl luase gura pe dinainte. Încercase să o dea la întors, spunându-mi că cei mai mulţi copii nu mai aveau nicio problemă şi că Haley cu siguranţă se va număra printre ei.

Îi verifică lui Haley semnele vitale şi repoziţionă una dintre pungile atârnate de stativul pentru perfuzii. După aceea, zăbovi cu privirea asupra fotografiei înrămate de pe noptieră, în care se aflau Haley şi nepoatele mele. Exclamă uluit şi ridică fotografia ca să se uite mai bine:

— Verişoarele ei, zise! Ia te uită! Ce mari s-au făcut.

— Îţi mai aminteşti de ele? am întrebat eu, surprinsă.

— Cum aş fi putut să le uit? Intrau ca vântu-n cameră, ai fi zis că's un cârd de gâsculiţe, sporovăind întruna, aduceau mai degrabă cu nişte cvintuplete decât cu nişte surori.

— Cvadruplele, l-am corectat eu. Nu erau decât patru. Doar părea că sunt mai multe. Erau o pereche de gemeni şi încă două surori, cu doi ani diferenţă între ele.

— Mărturisesc sincer, mă luam cu mâinile de cap când veneau în vizită. Râse. Se năpusteau aici într-un haos total, răspândind pretutindeni microbi.

— Da, dar Haley se bucura mult să le vadă.

Tom arătă spre fata din centrul fotografiei.

— Şi iat-o aici, în mijloc, pe micuţa noastră domnişoară Haley.

Poza fusese făcută vara trecută, în Outer Banks. Farul din cărămidă roşie, un reper în Corolla, se vedea în fundal, în spatele fetelor care pozau ca nişte micuţe vampe în costumele lor de baie. Madison şi Mandy erau în partea stângă. Iar Megan şi Melanie în dreapta. Fiecare avea părul negru, prins în coadă de cal şi adus cochet pe umăr. Haley ieşea în evidenţă între verişoarele ei, având părul de un şaten-deschis. Şi ochii de asemenea deschişi la culoare. Îmi amintesc că râsese şi chicotise atât de mult în ziua aceea, încât chiar mi-a fost greu să o fac să stea puţin liniştită, cât să apuc să fac fotografia. Haley părea atât de sănătoasă atunci! La momentul acela, nu exista niciun semn cum că boala îşi plantase sămânţa în organismul ei. Insista să aducă fotografia cu ea de fiecare dată când venea la spital. Eu n-aş fi fost de acord. Cum se simţea, oare, să vadă în fiecare zi cât de plină de viaţă fusese cândva?

— Am înţeles că de data asta e şi tatăl ei cu voi, zise Tom. Aşezase la loc poza înrămată, iar acum nota ceva în fişa medicală a lui Haley.

Prin cap mi se învârteau tot felul de răspunsuri, dar am hotărât că era mai bine să las de la mine:

— Da, aşa este. Locuia în California, dar s-a mutat înapoi aici de îndată ce l-am anunţat că boala lui Haley a recidivat.

— Mi-aduc aminte că data trecută nu eraţi decât tu şi ea. Termină de scris şi se uită Ia mine. Nu-mi amintesc chiar fiecare pacient în parte, dar tu şi Haley mi-aţi rămas întipărite în minte, pentru că, deşi era doar o copilă, puştoaica se comporta ca un adult. Se îngrijea de tine la fel cum tu te îngrijeai de ea.

Poate părea ciudat să auzi pe cineva spunând un lucru de genul acesta, numai că era întru totul adevărat. Haley parcă simţise dintotdeauna că în mine ceva se rupsese definitiv, chiar şi atunci când încercam să ascund asta de restul lumii. Ştia. Când a crescut şi i-am povestit de Lily, în sfârşit a înţeles şi de ce. Ba chiar părea să simtă şi

ea pierderea.

— Pe atunci, erai reprezentanta unei companii farmaceutice, nu? întrebă Tom.

— Mda, am zis şi am închis laptopul. Mi-am dat demisia când s-a îmbolnăvit Haley.

La drept vorbind, oricum nu stăteam ca pe roze în privinţa profesiei mele, pentru că refuzasem să călătoresc de când se născuse Haley, or, asta era o componentă majoră a slujbei mele. Mi-amintesc toate călătoriile în Wilmington. Cât îmi plăcuse acel oraş cândva! Iar acum îl detestam.

— Bryan tocmai încheiase serviciul militar şi lucra la IBM, am continuat.

— Nu mi-l amintesc deloc, observă Tom.

— Da, asta pentru că şi-a luat tălpăşiţa la scurt timp după ce s-a îmbolnăvit Haley. Nu a putut suporta ce se întâmpla cu ea.

„Pe lângă toate celelalte", îmi venea să adaug.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi? întrebă Tom.

Am remarcat că purta verighetă. Nu-mi aminteam dacă ultima dată când ne văzuserăm era căsătorit sau nu.

— Şase ani.

În mintea mea, împărţisem această perioadă în trei etape. Primii doi ani, minunaţi, în care fuseserăm doar noi doi. Locuiam la baza militară Fort Belvoir, iar mie îmi plăcea la nebunie să lucrez ca reprezentant de vânzări pentru produse farmaceutice. Cât de tineri eram pe-atunci, în comparaţie cu acum! Iar relaţia dintre noi era alimentată de o energie vie, de o pasiune de care cu greu îmi mai aminteam acum.

După care toate au luat-o la vale. Bryan a fost staţionat în Somalia, unde aproape că şi-a pierdut viaţa, am născut-o pe Lily, iar apoi am suferit un accident vascular cerebral, care aproape că m-a omorât. Am trecut printr-un coşmar în toată puterea cuvântului. Pe nepusă masă, căsnicia mea se transformase într-o relaţie tensionată, lipsită de iubire, iar când Bryan a trebuit să plece din nou din ţară, am crezut sincer că se bucură. Când Bryan a avut o învoire, deşi nu intenţionam, am rămas însărcinată cu Haley, o dovadă în plus că pilulele anticoncepţionale nu erau eficiente sută la sută. Sau că încă îţi mai arde să ai relaţii intime cu partenerul, deşi te simţi mort pe dinăuntru. Sarcina mea i-a făcut pe toţi cei care se îngrijeau de starea mea de sănătate să intre într-un fel de stare de agitaţie continuă, dar am avut o tensiune normală pe perioada sarcinii, lucru care m-a făcut să mă simt bine şi m-a umplut de speranţă. Un an de zile după naşterea lui Haley, în casa noastră a existat o bucurie precaută. Bryan demisionase din cadrul armatei şi se angajase la IBM, ca să fie mai aproape de casă. Ţin minte că m-am gândit atunci că alesese o cale de a ne proteja, ca

să-şi răscumpere cumva greşeala că nu fusese alături de noi de la început. Fericirea noastră era fragilă, când au debutat stările febrile ale lui Haley. Bryan s-a retras atât de repede, încât nici nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Acum era lângă noi, în clipa următoare nu mai era. Era incredibil pentru mine şi de neiertat că putuse să ne părăsească pe mine şi pe Haley, rupându-se complet de propriul lui copil.

— Totuşi, s-a întors acum, când ea are nevoie de el, zise Tom.

Am încuviinţat din cap.

— Ai dreptate, am rostit şi mi-am înghiţit furia.

Trebuia să găsesc o cale de a lăsa deoparte trecutul.

Douăzeci de minute mai târziu, când Bryan a intrat în cameră, eu mă aflam din nou în faţa laptopului. Abia dacă s-a uitat la mine, îndreptându-se glonţ către patul lui Haley.

— Cum mai este?

îi atinse braţul şi se aplecă puţin, examinându-i chipul.

— Mai devreme a întrebat de tine, când s-a trezit prima oară.

— Zău?

Lentilele ochelarilor săi reflectau razele de soare ce străbăteau prin fereastra din dreptul patului în care se afla Haley.

Nu m-am putut abţine. Am fost mişcată de tonul emoţionat al vocii sale când a rostit acel cuvânt.

— Da, am zis. Şi… cum a fost la interviu?

Ridică din umeri:

— Bine, cred. Vom vedea în timp.

Mi-am adus aminte de râsetele din fundal. Nu ştiu de ce, parcă îmi stăteau pe creier. Eu rămăsesem la căpătâiul fetei noastre inconştiente şi suferinde, în vreme ce el râsese cu vreo femeie. Ei, şi? Nici nu ştiam clar ce voiam de la el.

— Şi când vor şti cum stă cu nivelul BRM?

— Probabil peste o zi, două.

— Vrei să iei o pauză? Pot să stau eu cu ea o vreme…

Mi-am privit fiica; încă dormea. Dacă ar fi fost trează, poate că nu i-aş fi refuzat oferta, dar nu mă puteam clinti de lângă ea, când părea atât de slăbită şi lipsită de vlagă.

Ar fi însemnat ca, din nou, să nu stau cu ochii pe copilul meu. Iar aşa ceva nu aveam să mai fac niciodată.

în seara următoare, Jeff Jackson sună ca să-mi transmită rezultatele pe care le-a obţinut în urma prelevării de măduvă osoasă.

— Chimioterapia nu dă rezultate în cazul lui Haley. Îmi pare rău, spuse el.

— *La dracu'!*

Eram în sala de mese a spitalului, citind un e-mail în timp ce Bryan

stătea cu Haley în salonul ei. Îi lăsasem jucând “Bananagrams”[8]. Nu mă aşteptam să aflu rezultatele atât de repede, iar cele auzite categoric nu erau cele pe care le doream. Am întrebat:

— Deci trebuie neapărat să recurgem la un transplant, în acest caz.

— O vom supune unui tratament chimio-terapeutic care să o menţină în stadiul în care se află acum, iar între timp trebuie să căutăm un donator. Nivelul BRM e mai mare decât ar trebui, aşadar e cazul să ne mişcăm cât mai repede cu putinţă, să găsim pe cineva compatibil. Îţi programez o întâlnire cu Doug Davies pentru mâine. El coordonează echipa pentru transplanturi. O să te pună la curent cu ce presupune asta.

— O să ne testeze şi pe mine şi pe Bryan, ca să vadă dacă suntem compatibili? Nu s-ar putea să fim testaţi chiar acum? am întrebat.

— Mai bine îl las pe Doug să vă explice chestiile astea.

— Deci… — eram cu ochii în laptop, dar nicidecum atentă la ecran – asta este, până la urmă, este o veste bună sau proastă?

— Niciuna, nici alta. Pur şi simplu asta e situaţia.

îmi era silă de exprimările astea. Era ca şi cum eu i-aş fi spus unei familii al cărei copil fusese dat dispărut: „Mda, pur şi simplu asta e situaţia”.

— Am nevoie de un răspuns mai explicit.

Ezită pentru o clipă.

— Mi-ar îi plăcut să am veşti mai bune, a zis în cele din urmă.

Nu putea zice mai mult de atât. Şi nici eu nu-i puteam cere s-o facă.

— Bine, am spus, scoţându-l astfel din încurcătură.

Deci şi acum trebuia să mă descurc tot singură. Dar apoi mi-am amintit de Bryan, care era în secţia de oncologie, cu Haley. M-am gândit cât de mult se ataşase Haley de el în ultima vreme. Ce ton afectuos avea ori de câte ori vorbea cu el. Şi cât de mult îi plăcea să spună „tati”. Mi-am adus aminte de ziua trecută, când Bryan venise la Haley după operaţie şi se îndreptase disperat spre patul ei. Cum îi pusese mâna pe braţ. Mi-a trecut prin cap că poate – poate – nu mai eram singură şi de data asta.

capitolul 12

Tara
Wilmington, Carolina de Nord

Doamne, cât de ciudat mi se părea totul!

Eram la Pilot House, stăteam în faţa lui Ian la masă, întrebându-mă dacă nu ieşisem, cumva, la o întâlnire. Cu o zi în urmă, când îmi propusese să mergem împreună la film, el având două bilete la Thalian Hali, mi se păruse o invitaţie ca oricare alta. După care sugerase că am putea să mergem mai întâi să luăm masa în oraş, iar dacă pui laolaltă cina la restaurant şi filmul într-un loc atât de superb ca proaspăt renovatul Thalian Hali, ajungi la o întâlnire în toată regula, nu? îmi plăcea lan. Îl ştiam de atâta vreme, iar din multe puncte de vedere, se putea chiar spune că îl adoram; dar nu voiam să ies cu el la o întâlnire. Nu voiam să ies cu nimeni. Simpla idee de a mă săruta sau de a mă ţine de mână cu un alt bărbat mă făcea să tresar – dar nu de dorinţă. Dimpotrivă, mi se părea respingătoare ideea. Când eram întinsă în pat, noaptea, simţeam din plin acea senzaţie de singurătate acută, absolută, dar nu mi-aş fi dorit niciun bărbat lângă mine. Doar pe soţul meu.

— Asta nu e o întâlnire, nu? am întrebat, după ce chelnerul mi-a turnat cel de-al doilea pahar de vin.

Ian a râs.

— Nu e, dacă tu nu vrei să fie, mi-a răspuns.

— Dar tu credeai că este? Sau încă mai crezi că este?

Zâmbeam. Mă simţeam bine ştiind că puteam vorbi deschis cu lan. Mai degrabă aş fi avut nevoie de un prieten decât de un iubit.

— Eu m-am gândit doar că mi-ar plăcea să te mai văd zâmbind, zise lan, aşa cum faci acum.

În clipa în care rosti aceste cuvinte, zâmbetul de pe buze mi se şterse. Trebuia neapărat să-i spun ceva. Iniţial, avusesem de gând să aştept până a doua zi, pentru ca în seara asta să ne relaxăm şi să ne detaşăm puţin amândoi. Dintr-odată însă, mi-am dat seama că mi-ar fi fost imposibil să-mi ţin gura.

în după-amiaza aceea, după şcoală, mersesem cu maşina până acasă la Noelle ca s-o ajut pe Emerson la curăţenia în casă. Aceasta mă aştepta pe verandă şi, numai ce am urcat ultima treaptă, că m-a apucat de mână şi m-a aşezat lângă ea în balansoar. Mi-am dat seama că nu mai avusese răbdare şi începuse deja să muncească la greu în casă, pentru că era roşie la faţă şi transpirase de efort. Dar pe chip i se citea o supărare care cu siguranţă nu avea legătură cu faptul că muncise.

— N-o să-ţi vină să crezi ce spune raportul autopsiei, îmi zise.

— Era bolnavă, am răspuns.

Mi-aş fi dorit să fie vorba despre asta. Despre vreo boală fatală, în stadiu final, de care Noelle nu a avut cum să scape. Mi-o şi imaginam cum se hotăra că trebuie să-şi pună capăt zilelor, nevrând să ne pună în situaţia de a ne chinui cu ea şi cu boala ei.

Dar nici vorbă de aşa ceva.

Acum, l-am privit pe lan şi i-am spus:

— Noelle a avut un copil.

— Ce tot zici acolo? întrebă el râzând, după ce se holbă o clipă la mine.

— Emerson a primit astăzi raportul de la autopsie. Este adevărat că a murit din cauza unei supradoze de medicamente, cum ne şi aşteptam. Dar autopsia a mai arătat şi că, la un moment dat de-a lungul vieţii ei, Noelle a fost gravidă şi a dat naştere unui copil.

Ian se schimbă vizibil la faţă.

— *Când?*

— Nu ştiu. Sunt şanse ca tu să fi fost tatăl, Ian? am întrebat după o scurtă ezitare.

Păru şocat la gândul acesta. Eram sigură că amândoi ne aminteam cât de brusc încheiase Noelle relaţia lor, logodna lor. Oare avea vreo legătură cu asta?

— Nu prea văd cum… Eu… de fapt noi *toţi* ne-am fi dat seama dacă ar fi fost însărcinată. Mai ales dacă ar fi ajuns în stadiul în care să nască, spuse.

— Atunci, probabil că s-a întâmplat prin adolescenţă, înainte ca noi s-o cunoaştem. Eu şi Emerson ne-am gândit că a dat copilul spre adopţie. Poate că experienţa în sine a fost deosebit de dureroasă pentru ea, o sursă de tristeţe în toţi anii aceştia, iar noi nu am ştiut nimic.

— Da, se poate să aveţi dreptate, dar la fel de bine se poate ca acel copil să fi murit sau… Cred că nu vom afla niciodată. Doar că… mereu am crezut că o cunosc foarte bine, încă de când eram împreună. De ce oare nu mi-a spus? zise Ian.

— Sau măcar mie şi lui Emerson, am adăugat. Nu eram cele mai bune prietene ale ei?

Mi-am coborât privirea în farfuria din faţa mea, îmi mai rămăseseră câţiva dumicaţi de plătică. Nu eram sigură că pot să-mi termin porţia. În fine, probabil că nu are de-a face cu motivul pentru care s-a sinucis, am concluzionat.

— Doar dacă nu cumva nu a putut să treacă niciodată peste asta.

Cât de trist suna!

— Îmi pare rău că am adus vorba de asta chiar în seara asta. Mai bine mi-aş fi ţinut gura.

— Ba nu, chiar mă bucur că mi-ai zis.

Am mai luat o bucată de plătică, dar aproape că nu-i simţeam gustul. Eram obosită. Eu şi Emerson reuşiserăm să strângem în cutii tot ce se afla în bucătăria lui Noelle, multe lucruri pe care Ted urma să le ducă la adăpostul pentru femei. Nu era mare lucru. Noelle ştiuse să se debaraseze de multe obiecte inutile. Nu fusese tocmai strângătoare, dar am constatat cu surprindere că dulapurile din bucătărie erau aproape goale. Câteva farfurii. Nişte pahare, nişte ceşti, câteva castroane. Nimic în plus sau nelalocul lui. La fel de sărace erau şi dulapul de haine şi şifonierul, n-am găsit în ele decât cele strict trebuincioase. Ne-a fost greu să vedem laolaltă toate fustele ei lungi, arhicunoscute şi vechi, bluzele largi din bumbac, mai ales că Noelle nu avea să le mai poarte niciodată. Pe lângă toate acestea, mai erau şi sacii de gunoi, mari şi negri, umpluţi cu articole pentru bebeluşi, răspândiţi prin toată casa. Ted şi Emerson îi strânseseră pe toţi în

maşină, ca să-i ia acasă, unde Grace şi Jenny urmau să pună toate lucrurile pe categorii şi să le predea lui Suzanne, întocmai cum promiseseră.

— Acasă la Noelle, Emerson a trebuit să analizeze fiecare lucruşor în parte, căutând orice indiciu. Crede că trebuie să existe ceva în casa aia care să ne lămurească de ce s-a sinucis Noelle sau ce s-a întâmplat cu copilul ei, ori de ce ne-a minţit că încă lucrează ca moaşă, am zis.

„Noelle" şi „moaşă". Cât de bine se potriveau aceste două cuvinte, de parcă ai fi zis „lapte" şi „miere". Noţiunea de „moaşă" o definea cel bine pe Noelle. Cu toţii credeam asta. Cred că cel puţin unul dintre noi a recomandat-o ca fiind moaşă în ultimii zece ani, iar ea nu spusese nimic ca să ne corecteze. Cât de ciudat!

Ian bătea cu degetul în piciorul paharului de vin, acum gol. Dădu din cap:

— Noelle… A clătinat din cap. Era practic imposibil să-ţi dai seama ce se petrecea cu ea uneori.

Îmi părea rău pentru el. Ştiam cât de mult o iubise cândva.

— Cred că ţi-a venit greu când a întrerupt logodna.

— O, Dumnezeule, Tara, grăi el, ignorând pentru o clipă comentariul meu. S-a întâmplat cu atâta timp în urmă! în altă viaţă, parcă.

— Nu-mi aduc aminte să te fi văzut furios. Cred că cei mai mulţi bărbaţi s-ar fi enervat cumplit.

— Am fost mai degrabă îngrijorat în privinţa ei decât furios, zise. După care se aşeză mai bine pe scaun şi zâmbi din nou. Hai mai bine să ne gândim la lucruri frumoase. Să nu mai vorbim despre Noelle sau Sam în seara asta.

— Perfect, am fost eu de acord.

— Deci, zise el, desfăcând una dintre scoicile St. Jacques din farfuria lui, când ai fost ultima oară în oraş ca să vezi un film, în loc să închiriezi unul pe care să-l vezi acasă?

Privind în retrospectivă la ultimele luni, am strâmbat uşor din nas:

— Păi, când trăia Sam.

— Bun, stai să mai fac o încercare, zise el râzând. Ridică privirea-n tavan, ca şi cum ar fi încercat să găsească un alt subiect de conversaţie, mai sigur. Brusc, o luminiţă s-a aprins în ochii lui feriţi de ochelari: Mă gândesc să-mi iau un câine, zise.

— Glumeşti? Şi… vrei să-ţi iei un pui? Sau să adopţi unul fără stăpân…

Ştiam că-l adoră pe Twitter al nostru, dar nu mi-l puteam imagina cu propriul căţel.

— Un pui. N-am mai avut de când eram copil. Dar bănuiesc că va trebuie să muncesc mai mult de-acasă, măcar o vreme.

— Cred că e o idee minunată. Ai putea să-ţi iei chiar doi, ca să-şi ţină companie unul altuia când…

— Tara!

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că o femeie mai în vârstă se îndrepta spre masa noastră. Mă entuziasmase ideea că Ian îşi va lua un căţeluş, astfel că, în prima clipă, nici nu am recunoscut-o.

— Barbara! Am sărit în picioare şi am îmbrăţişat-o. Mă bucur să te văd.

N-o mai văzusem pe Barbara Read de când se pensionase şi dăduse o petrecere pentru a sărbători evenimentul, iar asta se întâmplase cu doi ani în urmă. Şi Ian se ridică de pe scaun. Am continuat:

— Ian, ea este Barbara Read. Preda matematică la Hunter.

— Vai, dar staţi jos.

Barbara zâmbi. Arăta grozav, părul arămiu era tuns foarte scurt şi avea o piele netedă ca mătasea. Era clar că îi mergea bine de când era pensionară. De îndată ce m-am aşezat pe scaun, a continuat:

— Draga mea, mă bucur aşa de mult să văd că eşti bine! Am fost dărâmată când am auzit de Sam. Nici nu vreau să mă gândesc la biata Grace. Cred că vă vine foarte greu amândurora.

— Mulţumim, Ian era partener de afaceri cu Sam, la firmă, am spus, arătând spre Ian.

Parcă simţisem nevoia să explic de ce mă aflu într-un restaurant, delectându-mă cu un pahar de vin în compania unui alt bărbat, la doar şase luni după moartea lui Sam. Am remarcat că Ian se abţinea să zâmbească. Semn că se prinsese de faptul că mă simţeam vinovată.

Dar Barbara nu păru să fi auzit ce-am spus:

— Şi abia acum am aflat şi despre Noelle Downie. Dumnezeule mare, ce tragedie!

Am încuviinţat din cap.

— E foarte trist, am spus.

— Ştiu că eraţi apropiate, zise Barbara. Ce fată bună era! l-am văzut de câteva ori pe ea şi pe Sam la South Beach Grill, anul trecut; aşa de greu îmi vine să cred că nu mai sunt printre noi! Nu ţi-a spus Sam că ne-am întâlnit? l-am şi zis să te salute din partea mea.

Am crezut că n-am înţeles bine:

— Pe Sam şi pe Noelle i-ai văzut la South Beach Grill? în Wrightsville Beach?

— Îmi place mult restaurantul acela, ţie nu? De multe ori merg acolo să iau masa de prânz. Bine, în afara sezonului. Pe timpul verii, nici nu mă apropii de plajă.

— Şi când zici că se întâmpla asta?

Nu voiam să par supărată şi cu atât mai puţin geloasă dar ce auzisem mi se părea foarte dubios. Sigur că Noelle şi Sam erau prieteni, dar în niciun caz genul de prieteni care ies să ia prânzul împreună.

— Stai să mă gândesc… Cred că se întâmpla prin primăvară. Să fi fost prin aprilie? zise Barbara, făcând un efort să-şi amintească şi privind pe fereastră, spre râu.

— Sam a murit spre sfârşitul lunii martie.

începusem să-mi pierd răbdarea. M-am uitat la Ian şi am observat că se încruntase puţin.

— Hmm, atunci se poate să fi fost pe la sfârşitul iernii; sau poate chiar toamna trecută. Barbara râse. Ştii, când eşti pensionar rişti să pierzi şirul zilelor, ai să vezi când vei ajunge ca mine. Dar ştiu sigur că ne-am întâlnit de două ori. În ambele dăţi am vorbit cu Sam. Pe Noelle nu o cunoşteam personal, dar toată lumea o ştie. O ştia, adică. M-am gândit că, în calitate de avocat, o ajută cu programul acela pentru bebeluşi pe care îl coordona ea.

— Probabil că aşa şi era, zise lan.

Se uita la mine şi parcă mă ruga din priviri să scap de ea.

— Barbara, mă bucur mult că te-am văzut, dar eu şi Ian trebuie să ne grăbim puţin cu masa, altfel o să ratăm filmul, am zis.

— Ah, da, la fel şi eu. Se uită peste umăr în direcţia de unde venise. Probabil că soţul meu îşi imaginează că m-am rătăcit în toaleta pentru femei. Îmi pare bine că te-am văzut, draga mea. Şi îmi pare bine de

cunoştinţă, Ian. Să aveţi o seară frumoasă! ne ură ea, bătându-mă uşor pe încheietura mâinii.

Eu şi Ian am rămas uitându-ne fix unul la celălalt, până ce am ştiut sigur că Barbara nu mai avea cum să ne audă:

— Programul pentru bebeluşi necesită un avocat? am întrebat.

— Sunt sigur că nu despre asta era vorba, negă el, dar am vrut să plece femeia aceea. Mi-am dat seama că te indispun cuvintele ei.

— Nu sunt supărată. Sunt derutată.

lan îşi linse buzele şi, pentru o clipă, rămase cu privirea gânditoare în farfuria sa, după care ridică ochii şi mă privi cu o mină serioasă:

— Uite. Eu cred că era vorba despre testament. Datează din luna februarie, iar ei mai mult ca sigur s-au întâlnit de vreo două ori ca să-l pună la punct. Sam a trebuit să se ocupe mai îndeaproape de nişte acte legate de mama ei, şi sigur… probabil că a ajutat-o să clarifice în ce mod dorea să-şi împartă bunurile.

— Dar de ce într-un restaurant şi nu la birou?

— Pentru că, fiind prieteni, au preferat ca mai degrabă să se simtă în largul lor, chiar dacă lucrau. Şi eu fac asta, iar Sam obişnuia să iasă adesea în oraş cu clienţii. Stai puţin, doar nu crezi că—, zise el, întinzând mâna peste masă că s-o mângâie pe a mea.

— Noelle şi Sam? în niciun caz. Lui Sam mereu i-a plăcut de ea, dar a considerat-o cam sărită de pe fix. Numai că e neplăcut să afli o chestie de genul acesta aşa, pe neaşteptate, eu neavând habar…

Vocea mi se stinse treptat.

— Nu ai aflat, din cauza eticii de muncă a lui Sam, explică lan. El nu ţi-a spus despre testamentul ei din acelaşi motiv pentru care nici eu nu l-am menţionat atunci când am dat peste el în dosarele lui Sam. Sincer, nici nu te privea documentul în sine, nu înainte ca ea să moară.

— Aşa este, am încuviinţat. În trecut, Sam mai colaborase în calitate de avocat cu unii dintre cunoscuţii noştri, iar asta fără să-mi spună. Învăţasem încă de la începutul căsniciei noastre că nu trebuie să pun prea multe întrebări.

Chelnerul ne aduse nota de plată, iar Ian îşi scoase portofelul din buzunar. Puse cartea de credit pe masă, râzând:

— Ei, se pare că, până la urmă, n-am prea reuşit să nu vorbim despre Noelle sau Sam, nu-i aşa?

— Da, cam aşa e. Mi-am lăsat şervetul pe masă. Hai mai bine la film, poate reuşim să ne pierdem în povestea de pe ecran.

— S-a făcut, spuse el, şi abia când am ieşit din maşina lui, în faţa cinematografului, mi-am dat seama că îl lăsasem pe el să plătească cina.

Se paie că totuşi aceasta chiar fusese o întâlnire.

capitolul 13

Emerson

Rasa umană a pierdut ceva în clipa în care s-a inventat fotografia digitală. Sprijinită de canapea, stăteam picior peste picior pe podeaua din micul living al lui Noelle, frunzărind unul dintre vechile ei albume foto. La fel ca şi albumele de la noi de-acasă, şi al ei conţinea foarte puţine poze recente. Mai toate din ultimii ani erau pe computer. Generaţiile următoare – nepoţii mei, de pildă – nu vor avea cum să se uite prin albumul meu foto şi să se întrebe „cine este individul acesta şi de ce era el important pentru bunica?" Ca să fiu sinceră, mă întrista acest lucru. Puţinele fotografii recente din albumul lui Noelle erau unele de şcoală cu Jenny şi Grace, în ipostaze nu tocmai măgulitoare, şi alte câteva făcute cu ocazia unor evenimente care se ţinuseră în scopuri caritabile, ca de pildă colecta anuală pentru bebeluşi, pe care Noelle o organiza an de an în incinta bisericii noastre.

Nu ştiam sigur ce caut în album. Poate vreo poză în care ea să apară alături de cineva complet necunoscut? Vreun fiu sau vreo fiică, acum mare, un copil ascuns de noi în toţi aceşti ani? Cineva care să aibă răspunsurile de care noi aveam nevoie? Răsfoind albumul, cel mai mult zăboveam cu privirea asupra fotografiilor cu Noelle, fiecare în parte provocându-mi o durere plină de nostalgie. Eram furioasă pe ea, pentru că ne părăsise aşa cum o făcuse, fără nicio explicaţie, furioasă pentru că ne minţise, dar uram acest sentiment. Singurul mod în care m-aş fi putut elibera de această furie era să încerc să-mi explic de ce procedase în felul acesta.

— Cât îmi place cum arată în poza asta! i-am zis lui Ted, care lua cărţi de pe rafturile din părţile laterale ale şemineului şi le aşeza în cutii.

Muncea ca un catâr, în vreme ce eu făceam pe detectivul. Ştiam că e de părere că nu fac decât să-mi plâng de milă, acaparată de gânduri negre. Încă nu ajunsese pe aceeaşi undă cu mine. Încă.

— Mda, mormăi el, aşezând vreo două cărţi în cutie.

Îi mărturisisem că mă simţeam datoare faţă de mine însămi să desluşesc misterul vieţii lui Noelle, dar el credea că mai bine aş fi renunţat, astfel că ajunsesem să fac muncă de cercetare pe cont propriu. Eu şi Ted nu avuseserăm niciodată genul acela de relaţie apropiată – sau mai bine zis *pasională* – care existase între Tara şi Sam, dar avea grijă să nu ne lipsească nimic, era un soţ loial şi un tată iubitor. Ţineam mult la aceste trei aspecte, iar el îndeplinea condiţiile cu vârf şi îndesat, aşa că nu mă puteam plânge, drept pentru care rămăsesem cu el.

În fotografie, Noelle stătea în faţa unei carpete decorative atârnate pe perete. Fotografia fusese expusă la prea multă lumină, ceea ce făcea ca tenul ei deschis la culoare să pară de alabastru. Purta nişte cercei creole de argint, simpli şi de efect. Luminozitatea intensă făcea ca ochii ei de un albastru intens să pară cu-atât mai electrizanţi, iar sprâncenele abia se cunoşteau. Era zveltă şi aşa fusese dintotdeauna, chiar şi înainte de a trece la dificila dietă vegană. O invidiam că reuşea să rămână subţire, dar mie îmi plăcea prea mult mâncarea – până şi televizorul de la noi din casă mergea mereu pe canalul cu tematică gastronomică. Era clar că trebuia să mă resemnez cu ideea că mereu voi fi mai plinuţă, şi cu asta, basta. Amândouă aveam un păr des şi nesuferit. În poză, Noelle avea părul sălbatic şi rebel pe spate, cum îl purta mereu. Se vedea încercarea de a-şi ţine sub control şuviţele nesupuse. Exact aşa aş fi descris-o cuiva care nu o cunoştea: nesupusă, dar încercând să se controleze. Chiar şi acum, descrierea i s-ar fi potrivit ca o mănuşă. Îşi jucase cărţile exact aşa cum vrusese, până când îşi găsise sfârşitul trist.

Ted se ridică de deasupra cutiei pe care o umplea cu cărţi, ţinându-se cu mâinile de şolduri:

— Em, nu mai scăpăm de-aici dacă tu te laşi absorbită de toate lucrurile peste care dai, îmi zise.

— Ştiu, am răspuns râzând.

Destul. Am închis albumul şi l-am aşezat în cutia în care se aflau lucrurile pe care urma să le păstrăm. Aveam să mă ocup mai târziu de bunurile ei personale. Acum, trebuia să scoatem totul din casă. Hotărâsem împreună cu Ted că trebuie să renovăm imobilul înainte de a-l închiria. Urma să refacem bucătăria, parchetul de lemn din toată casa, întrucât era zgâriat şi deteriorat, apoi să zugrăvim interiorul şi exteriorul. Şi trebuia să ne îngrijim şi de grădină, aşa cum ceruse Noelle. Tara se pricepea la grădinărit mai bine decât mine, aşa că ea urma să se ocupe de asta. Speram să terminăm până la primăvară, pentru ca apoi să găsim şi un chiriaş. Suzanne Johnson se arătase interesată. Stătea cu chirie de când divorţase, cu ani în urmă, şi se hotărâse să se mute într-un spaţiu mai mic, dat fiind că băiatul ei, Cleve, plecase la facultate. Pe deasupra, ca zonă, îi plăcea foarte mult Sunset Park. Trebuia să mă asigur că-i place şi să se ocupe de grădină. Faptul că eram furioasă pe Noelle nu ştersese nici măcar puţin din dragostea mea faţă de ea. Îşi dorise ca micuţa ei grădină specială să fie îngrijită de cineva, şi trebuia să mă asigur că aşa va fi.

Patches ajunsese acum la mine în gospodărie şi nu părea deloc mulţumită să locuiască lângă doi câini. Dar avea să se obişnuiască, în timp.

Mi s-a părut ciudat că Noelle ne rugase în biletul de adio să avem grijă de grădina ei, dar nu şi de pisică. Poate se gândise că vecinii or

să aibă grijă de Patches după ce aflau ce se întâmplase, dar Noelle ţinuse mult la mâţa aceea şi nu am fost de acord s-o las pe mâinile unor străini.

Am deschis o cutie de carton goală, pe care urma s-o umplu cu cărţile de pe raftul din stânga şemineului, în timp ce Ted îl debarasa în continuare pe cel din dreapta. Reuşisem împreună cu Tara să ne ocupăm de bucătărie şi dormitor în dimineaţa aceea, dar cel mai mult de lucru avea să fie în living şi în biroul lui Noelle. Amânasem s-o fac, dar era musai să mă ocup de dulapurile şi debaraua din birou, toate încărcate de tot felul de hârtii şi cine ştie câte alte lucruri. Oricum, abia aşteptam să ajung la toate actele acelea. Ştiam că Ted voia să le arunce pe toate, dar eu plănuisem să analizez fiecare adeverinţă, notă de plată, fiecare chitanţă sau reţetă în parte, *totul*, sperând să găsesc nişte răspunsuri. Mai voiam şi să verific atent computerul. Mă gândeam că nu era protejat cu parolă şi, dacă reuşeam să intru pe e-mail, poate găseam şi Răspunsul. Sau poate nu.

M-am uitat la titlul uneia dintre cărţile pe care le ţineam în mână. Se numea „Provocările unei moaşe”. Am deschis-o şi m-am uitat la data publicării: 1992. Demult. Am oftat. Continuam să caut un semn cum că încetase cu moşitul în urmă cu doi ani. Aveam în continuare îndoieli, chiar şi după ce sunasem la Biroul Naţional de Acreditare, iar cei de acolo îmi spuseseră că Noelle îşi întrerupsese contractul pentru dreptul de a profesa în urmă cu unsprezece ani. Unsprezece ani! Chiar şi acum, am răbufnit faţă de Ted:

— Eu tot nu înţeleg. De ce ne-a minţit, totuşi?

Ted oftă. Pesemne că deja îl enerva subiectul ăsta. Întrebă:

— Dar chiar *a minţit* sau pur şi simplu a omis să spună?

— *A minţit.* Până mai acum doi ani, îmi povestea mereu de câte o naştere pe care-o avea programată sau când se întâmpla ceva cu vreo pacientă.

Nu mi-au trecut prin cap exemple concrete, dar nu aveam nici cea mai mică îndoială că făcuse referiri la pacientele ei. Am continuat:

— Şi-apoi, au mai fost şi excursiile alea pe care le făcea în mediul rural, pe la ţară sau… mai ştiu eu unde. Ştii la ce mă refer, aşa-zisa ei „muncă rurală”. Stătea acolo cu lunile şi asista mamele care năşteau. Sau cel puţin nouă aşa ne spunea.

— Oare să-şi fi practicat profesia în secret?

— Mi-e greu să cred.

Oricât de neconvenţională ar fi fost Noelle, nu era genul care să sfideze legea. Fusese mereu o adevărată profesionistă şi foarte precaută. Când a fost cazul, şi-a convins pacientele ale căror sarcini comportau riscuri să nu nască acasă. Ştiam, pentru că eu însămi fusesem una dintre ele. Eu şi Tara urma să naştem la diferenţă de trei săptămâni şi ambele ne doriserăm să naştem acasă. Dar eu suferisem

două avorturi spontane înainte de Jenny şi avusesem şi o sarcină mai dificilă cu ea, astfel că Noelle îmi interzisese să nasc la domiciliu, dându-mă pe mâna ginecologului ei preferat. Îşi dorise să fie de faţă atunci când năşteam la spital, dar lucrurile n-au mers după cum am vrut noi. Ted era plecat din oraş, iar mie mi-a venit sorocul cu trei săptămâni mai devreme – în aceeaşi noapte ca şi Tarei –, aşa că a trebuit să mi se facă cezariană. Aşa se face că, atunci când Jenny a venit pe lume, sănătoasă şi plină de viaţă, Noelle era cu Tara, iar eu nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată mai singură pe lume.

— Mi-e greu să mi-o imaginez practicându-şi meseria în ilegalitate, i-am zis lui Ted. Dar, în fond, nici nu mi-aş fi închipuit-o vreodată în stare să se sinucidă. Ar fi trebuit să ştim ce se petrece cu ea.

Am luat o altă carte de pe raft.

— Draga mea, te rog mult, încetează să te mai învinovăţeşti. Ted s-a aşezat pe canapeaua deformată, masându-şi şalele. Uite cum stă treaba, e adevărat că Noelle era grozavă, însă trebuie să recunoşti că era labilă rău, ştii şi tu asta.

— Era cât se poate de echilibrată! Diferită? Cu siguranţă! Labilă psihic? Nu!

— Dar ce fel de om duce o viaţă secretă, despre care oamenii care o iubesc să nu ştie nimic? Vrei să spui că un om sănătos la cap ţine… câte erau?… douăsprezece? Douăsprezece sticluţe cu pastile, pline ochi şi puse la păstrare pentru ziua în care avea să-şi ia viaţa? Şi, dacă tot veni vorba, ce om sănătos la cap se sinucide?

— Cred că pastilele îi rămăseseră de când a avut accidentul acela cu maşina şi începuse să o doară spatele.

Mi-am adus aminte de acea perioadă mohorâtă, când Noelle suferea adesea din pricina durerilor de spate. Apoi se ocupase de programul pentru bebeluşi şi revenise la viaţă.

— Ce sunt astea?

Ted se ridicase în picioare, aplecându-se ca să ridice de pe raftul de jos mai multe cărţi groase, cu coperta legată în piele. Suflă praful care se aşezase pe ele şi frunzări paginile uneia. E scrisă de mână, zise el. O fi vreun jurnal sau ceva de genul acesta?

Mi-a întins cartea.

— Nu, sunt notiţele ei, în astea ţinea evidenţa, am răspuns, recunoscând cartea şi luându-i-o din mână. Am deschis cartea şi m-am uitat la prima pagină: „22 ianuarie, 1991“. Numele pacientei era Patty Robinson, iar Noelle relatase în detaliu, pe patru pagini şi jumătate, cum decursese travaliul şi naşterea pentru femeia în cauză. Citindu-i cuvintele, am zâmbit. Era o persoană aşa de neobişnuită, Ted, am spus. A notat o sumedenie de observaţii pur tehnice, şi uite cum încheie: „Am lăsat-o pe Patty cu îngeraşul proaspăt sosit în viaţa ei pe la 10 dimineaţa, când prin fereastra deschisă s-au revărsat trilurile

păsărelelor ciripitoare, iar aerul a devenit brusc înmiresmat de aburi de cafea”.

M-am uitat la celelalte carnete orânduite pe raftul de jos al bibliotecii. Am exclamat: Vai, cât de mult mi-ar plăcea să citesc notiţele referitoare la naşterea lui Grade! Acesta se încheie în 1992, deci poate Grace apare în cel de-al treilea.

Ted îmi dădu cea de-a treia carte, m-am aşezat pe podea şi am început să răsfoiesc paginile cu iz de mucegai, până ce-am ajuns la naşterea lui Grace, care avusese loc în septembrie. Am analizat notiţele scrise de Noelle. Ştiam că Tara avusese un travaliu lung şi chinuitor în comparaţie cu al meu, care a trebuit să fie întrerupt de cezariană.

Am filtrat observaţiile făcute, până ce am ajuns la aceasta: „Bebeluşul a venit pe lume noaptea, la 1:34, 48 de centimetri lungime şi o greutate de 2,800 kg. Este o frumuseţe de fată. Or s-o numească Grace”, am citit cu voce tare, ca să audă şi Ted.

Ted se aplecă şi mă sărută pe creştet, dar mă îndoiesc că ascultase ce-i citisem.

— Vrei să termini tu aici, ca să mă apuc de debaraua din biroul lui Noelle? întrebă el. Nu prea mai merge să amânăm treaba.

— Bine, am zis, dar n-am lăsat carnetul din mână, de parcă aş fi ţinut-o pe Grace însăşi. Vin să te ajut şi eu într-o secundă. Să nu arunci nimic!

Vreo două ore mai târziu, şedeam la biroul cel mic din camera de lucru a lui Noelle, cercetând schimburile de e-mailuri din căsuţa poştală pe mai multe luni. Vorbise cu mine, cu Tara, Jenny şi Grace, dar cel mai mult comunicase cu Suzanne şi alţi voluntari. Nimic ieşit din comun. Un mare nimic.

Ted târî afară din debara o cutie imensă, aducând-o în mijlocul camerei.

— N-am putea pur şi simplu să aruncăm tot ce-i aici? m-a întrebat.

A deschis capacul cutiei şi am văzut ce conţinea: multe plicuri, vederi şi felicitări, fotografii şi epistole scrise de mână.

— Dar ce-s astea? am întrebat, luând câteva în mână. Le-am aşezat pe birou şi am deschis o felicitare:

„Noelle, mi-e greu să redau în cuvinte ce ai însemnat în vieţile noastre în ultimele nouă luni de zile. Nu mi-aş fi dorit decât ca toţi copiii mei să se nască acasă, acum, că ştiu cum este. A fost ceva excepţional. Căldura şi bunătatea ta, faptul că ai fost mereu acolo pentru mine, la nevoie, toate acestea sunt incredibile (chiar şi în noaptea aceea, când te-am sunat pe la trei şi ai venit la mine acasă, deşi ai bănuit corect că nu erau decât contracţii Braxton Hicks. Îţi mulţumim!). Încă o aläptez pe Gina, mănâncă bine şi creşte la fel de bine. Îţi suntem foarte recunoscători, Noelle, şi sperăm să faci mereu

parte din vieţile noastre. Cu mult drag, Zoe."

— Sunt felicitări şi scrisori de mulţumire de la paciente, am spus. Apoi am luat din cutie o fotografie cu un bebeluş. Mai sunt şi poze cu bebeluşii pe care l-a ajutat să se nască.

„Poate dau şi peste nişte indicii", mi-am zis în gând, deşi începusem să am îndoieli că voi descoperi ceva. Umblasem prin grămezi întregi de acte şi hârtiuţe, tot sperând să găsesc ceva, pentru ca, în cele din urmă, să recunosc că mai bine le aruncam direct la gunoi.

— Le aruncăm, deci? întrebă Ted plin de speranţă.

Am deschis o altă felicitare şi am citit rândurile: „Nici nu mi-a venit să cred când doamna ne-a adus la adăpost hăinuţele acelea drăguţe pentru bebeluşul meu. Mulţumim din suflet, domnişoară Noelle!"

M-am uitat la Ted şi-am spus:

— Nu pot. Încă nu. Cutia asta. O s-o iau cu mine, acasă. Aş vrea să mă uit prin ea când voi avea timp.

Ted râse:

— Şi cam când ai tu timp? Trebuie să te ocupi de Hot!, iar de câteva ori pe săptămână încerci să ajungi la bunicul tău, în vizită. Şi, nu ştiu sigur, dar încă mai ai de gând să ţii petrecerea pentru Suzanne la noi acasă?

Aproape că mi s-a pus un nod în gât. *Petrecerea pentru. Suzanne.* Mi-am pus mâinile în cap:

— Am uitat de petrecere, am uitat complet.

Fusesem de acord să ţinem petrecerea la noi, pentru că Noelle voia să invite pe toată lumea, iar la mine era spaţiu suficient.

— Anuleaz-o, zise Ted.

Am clătinat din cap.

— Nu putem. Au fost trimise toate invitaţiile, iar…

— Date fiind circumstanţele, sunt sigur că Suzanne va înţelege.

Suzanne nici nu adusese vorba despre asta, probabil nici nu ştia cum s-o facă. Îşi creştea singură copilul, supravieţuise în două rânduri cancerului şi nici nu mai spera să atingă vârsta de cincizeci de ani. Noelle şi-ar fi dorit ca petrecerea să se ţină.

— Nu. Trebuie să dăm petrecerea. Mai sunt trei săptămâni până atunci, iar Tara o să ne dea o mână de ajutor.

Dacă era vorba de plănuit, coordonat sau organizat vreun eveniment, Tara era cea mai potrivită persoană.

— Eşti sigură? întrebă Ted. Mi se pare că îţi asumi prea multe angajamente.

Probabil că avea dreptate. Cât despre bunicul meu, care era pe moarte, mi-aş fi dorit să petrec mai mult timp cu el, nu atât de puţin. Cu greu mă puteam gândi la el fără să izbucnesc în plâns. O luasem şi pe Jenny cu mine în Jacksonville, unde îl vizitasem cu o zi în urmă, şi mi se păruse atât de sfârşit de bătrâneţe şi suferind în patul mare de la

ospiciu, mi-era şi greu să-l mai recunosc. Totuşi, el ne aştepta şi s-a bucurat să ne vadă. Multe dintre amintirile mele din copilărie erau legate de el. Cum tata era mereu plecat în călătorii, bunicul fusese cel care mă învăţase să merg pe bicicletă, să pescuiesc şi chiar să gătesc. Era absolut necesar să-mi fac timp ca să-l vizitez mai des.

Chiar şi aşa, la această cutie nu aveam de gând să renunţ.

— Pentru moment, vreau să păstrez cutia, i-am spus lui Ted. Vreau doar să văd ce i-au spus toate aceste femei.

Şi poate, poate că voi da şi peste vreun indiciu, cât de mic, legat de identitatea fiului sau fiicei lui Noelle.

— Aş fi preferat s-o arunci. Nu avem suficient loc pentru toate lucrurile ei.

— O iau cu mine şi gata, am zis, gândindu-mă cât de încăpăţânată eram, în timp ce închideam capacul cutiei.

La un moment dat, aveam să regret că nu-l ascultasem.

capitolul 14

Noelle
UCN Wilmington 19 88

Se afla în holul căminului Galloway, alături de ceilalţi asistenţi rezidenţi, în ultima zi de instruire profesională. Bobocii aveau să sosească în ziua următoare şi, din acel moment, starea de acalmie care cuprinsese întreg campusul Wilmington urma să fie înlocuită de un haos total. Noelle abia aştepta ca acest lucru să se întâmple. Iubea nespus această şcoală.

Cutii goale de pizza şi doze de suc erau aruncate pe măsuţele din hol. Noelle nici nu se atinsese de pizza, pe care o suspecta că ar fi putut să-i înfunde arterele. Îşi dăduse sandalele jos şi stătea picior peste picior pe una dintre canapele, fusta lungă albastră revărsându-se în jurul ei ca valurile mării; ronţăia bucăţi de morcovi şi migdale din sacoşa pe care o purta cu ea pretutindeni. Întinse punga spre una dintre colegele ei, Luanne, care stătea lângă ea pe canapea; aceasta se servi cu un morcov.

Dintre toţi asistenţii rezidenţi din încăpere, Noelle se înţelegea cel mai bine cu Luanne, dar asta nu însemna nimic deosebit. Colegii ei de la universitate o plăceau şi o respectau pe Noelle, dar tânăra nu reuşea să se încadreze complet în peisaj, fiind ceva mai aparte. Iar acest lucru fusese valabil toată viaţa ei, dar nu părea să o deranjeze. Era obişnuită să se ţină puţin deoparte de colegii săi. Celelalte fete se purtau frumos cu ea şi chiar îi cereau sfaturi când aveau probleme, dar întotdeauna existase o distanţă între ea şi restul lumii, Noelle neizbutind să se împrietenească în adevăratul sens al cuvântului cu altcineva, să stabilească genul acela de relaţie profundă şi sinceră care ia adesea naştere între femei.

Cât despre băieţi… ei bine, genul de tineri sportivi nu ştiau cum să relaţioneze cu cineva ca Noelle. Din start, spuneau dispreţuitor că era ceva ciudat la ea, simţindu-se nesiguri şi intimidaţi în prezenţa ei. Doar era vorba despre tânăra aceea neobişnuită, care umbla haihui prin campus după miezul nopţii. Avea o frumuseţe ieşită din tipare, dar şi o personalitate greu de desluşit şi care nu părea să merite efortul. Ca şi cum ar fi fost de-a dreptul imposibil să străpungi sau să dai la o parte vălul pe care fata părea să-l poarte în permanenţă. În adâncul lor, toţi aceşti tineri ştiau că ei, pur şi simplu, nu-i ajungeau lui Noelle nici la degetul mic.

Dar asta nu însemna că ducea lipsă de iubiţi sau de pretendenţi. În campus, existau ţipi care erau mai degrabă fascinaţi decât intimidaţi de ea. Făceau parte din categoria aceea de băieţi intelectuali sau cu

înclinaţii artistice, genul de tineri prea timizi ca să se adreseze colegelor obişnuite, dar care vedeau în Noelle un spirit înrudit. Aşadar, chiar dacă nu avusese de-adevăratelea nici măcar un iubit în primii trei ani de facultate, fata fusese implicată în relaţii profunde, care depăşiseră graniţele unei simple prietenii, deşi niciuna dintre ele nu dusese Ia o legătură de durată.

Iar pe ea nu o deranja deloc acest aspect. Singurul ei scop era acela de a deveni moaşă. Restul lucrurilor aveau să se orânduiască, de la sine, mai târziu.

Acum era în ultimul an de studii de asistenţă medicală şi începuse deja să se intereseze de programele dedicate moşitului, pe care avea să le urmeze în anul următor. Nu se punea problema că n-ar fi intrat la secţia pe care şi-ar fi dorit-o, doar era prima din grupă. Nimeni nu făcuse vreo declaraţie în sensul acesta, dar nici nu era nevoie. Muncea din greu, iar profesorii ei o adorau. Avusese unele probleme legate de regulile ridicole pe care trebuia să le respecte în timpul cursurilor practice, dar făcuse tot ceea ce i se spusese. Atunci când se simţea frustrată din astfel de motive, o suna pe mama ei, care încă lucra pentru domnişoara Wilson. Iar aceasta reuşea întotdeauna să o calmeze:

— Fă tot ce-ţi spun ei, ca să-ţi capeţi licenţa profesională, îi spunea ea. Abia după aceea, vei avea libertatea de a urma *propriile tale reguli.* Trebuie să găseşti calea de mijloc, prin care să te adaptezi sistemului, Noelle.

Acum, stând împreună cu ceilalţi rezidenţi în salonul căminului, Noelle era atentă la tânărul care se sprijinea de spătarul uneia dintre canapele. Absolvent de psihologie, el fusese cel care-i instruise pe toţi rezidenţii în ultimele zile.

— Bun, deci mâine va fi nebunie pe-aici, zicea el. Vor fi oameni care se vor plânge că nu le convin camerele sau colegii de cameră, iar asta la doar o oră după ce-au sosit. Vă spun asta ca să ştiţi la ce să vă aşteptaţi, să nu fiţi luaţi prin surprindere. Dacă sunt probleme, ştiţi cum să daţi de mine, bine?

Toată lumea răspunse murmurând pe un ton obosit. Se săturaseră cu toţii să fie închişi în acel salon, iar Noelle nu făcea excepţie. Era o zi frumoasă, nu prea caldă pentru sfârşitul lunii august, şi ea ar fi preferat să stea pe-afară.

Dar instructorul urma să însărcineze pe fiecare cu câte-o grupă anume, astfel că Noelle nu putea pleca înainte de-a o primi pe a ei.

Ceruse ca ei să-i revină căminul Galloway, exact acela în care se afla acum. Aici locuise în primul ei an de studenţie şi îşi amintea cu drag cât de amabili fuseseră rezidenţii de aici cu nou-veniţii. Ar fi vrut să fie şi ea la fel de serviabilă, genul de asistent rezident care nu-i judecă pe ceilalţi, care e de ajutor noului grup de studenţi proaspăt

sosiţi.

Studentul absolvent răsfoia nişte pagini, iar Noelle ştia că acolo erau înscrise numele studenţilor distribuiţi pe fiecare etaj în parte, fiecare aparţinând unui anumit cămin.

— Noelle? zise el şi-i înmână o foaie. Ţie îţi revine Galloway. Etajul trei.

— Excelent!

Se ridică pentru a lua foaia, după care se aşeză din nou lângă Luanne.

Absolventul îi dădu şi Luannei lista ei.

— Şi eu am tot Galloway, zise aceasta, aruncând un ochi pe listă. Super!

— Ce etaj?

— Cinci.

Noelle îşi muşcă buza, surprinsă să constate că în sufletul ei înmugurea o senzaţie de melancolie.

— Acolo am stat eu în anul I, spuse.

— Şi ţi-e dor s-o faci din nou? întrebă Luanne zâmbind. Eu nu am nicio preferinţă, dacă vrei să facem schimb.

Noelle îşi dădu seama că *exact* asta îşi dorea. N-ar fi putut să explice de ce. Anul acela fusese unul bun pentru ea. Acolo îşi definitivase personalitatea – departe de casă, locuind pentru prima oară într-un oraş mare şi bucurându-se de fiecare clipă de libertate.

Etajele căminului Galloway erau practic identice, aşa că părea o prostie să facă schimb, şi totuşi…

— Te-ar deranja? întrebă ea.

— Nu, nicidecum.

Când Luanne îi întinse lista cu studenţii care urmau să stea la etajul cinci, Noelle vru să o ia şi să i-o dea pe a ei, dar observă unul dintre numele aflate jos pe pagină şi se opri. Analiză atent numele, mijind ochii, de parcă ar fi încercat să înţeleagă ce citea. Rămase cu lista ei:

— Lasă, am să rămân la etajul trei. Simţi cum vocea îi tremură. Mă prosteam şi eu. Oricum, suntem înregistrate fiecare cu etajul ei, mai mult o să încurcăm lucrurile dacă facem schimb.

Luanne se încruntă

— Nu cred că are prea mare importanţă, zise ea.

— Nu, este bine aşa, spuse Noelle, strângând la piept lista ei, de parcă ar fi fost o comoară îndelung ascunsă.

capitolul 15

Grace
Wilmington, Carolina de Nord septembrie, 2010

Jenny m-a adus cu maşina, apoi am intrat în casă, vrând să văd unde era mama. Lăsasem maşina de cusut pe veranda din faţă şi trebuia să mă strecor cu ea în braţe pe scări, ca să ajung la mine în cameră. Nu ştiam sigur de ce, dar nu voiam ca mama să o vadă. N-aş fi vrut să trebuiască să-i dau explicaţii, că de ce m-apuc de cusut. Nu-mi stătea în fire să fac aşa ceva.

— Mami? am strigat.

Am rămas în hol şi am aşteptat să-mi răspundă. Am auzit duşul la etaj. Perfect. Eram în siguranţă.

Am cărat maşina de cusut din verandă până în dreptul scărilor, după care am început să o târăsc pe trepte, apucând mânerele cutiei din plastic bej în care se afla. Putea să fie mai grea de-atât? Ţineam ghiozdanul pe un umăr, iar pe celălalt, o sacoşă din material textil, plină cu materiale de tot felul. Abia mai puteam să răsuflu când am ajuns la capătul scărilor, unde m-a întâmpinat Twitter, dând din coadă.

Trebuia să încep cu ceva relativ simplu. Aşa mă sfătuise Jenny. Îmi arătase cum să trec aţa prin toate cârligele, cum să reglez tensiunea firului şi alte câteva lucruri; mi-a lăsat impresia că nu există maşină de cusut mai depăşită decât asta.

Exact când am păşit pe ultima treaptă, mama a ieşit din baie, îmbrăcată în halatul ei şi cu capul înfăşurat într-un prosop albastru, ca într-un turban.

— Hei, draga mea. Părea bucuroasă şi surprinsă că mă vede. Mereu se înveselea când mă vedea, asta până începeam să vorbim. Din punctul acela, totul se ducea de râpă. Am crezut că te duci pe la Jenny în după-amiaza asta, zise ea.

— Da, dar am stat doar câteva minute. A trebuit să vin acasă şi să învăţ, i-am răspuns, în timp ce mă îndreptam spre camera mea, cu Twitter mergând pe lângă mine.

— Ce-i aia? E cumva o maşină de cusut? întrebă, uitându-se la cutia în care se afla maşinăria.

Se pare că eram nevoită să-i spun, totuşi. Am lăsat maşina pe podea. Simţeam că mai avea puţin şi-mi smulgea braţul din umăr.

— Vreau să cos şi eu nişte hăinuţe pentru bebeluşi, cum şi-ar fi dorit Noelle, i-am explicat.

Mama făcu un pas în faţă şi-mi puse mâna pe frunte, să verifice dacă nu cumva aveam temperatură:

— Te simţi bine? mă întrebă ea zâmbind.

— N-am nimic, am spus şi m-am dat înapoi. Să nu faci caz de chestia asta.

— Mi se pare o idee nemaipomenită. Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor.

— Ştii să coşi la maşină?

A fost de parcă mi-ar fi spus că ştie să piloteze un avion.

— M-a învăţat bunica ta când eram şi eu copil, zise ea. Nu sunt chiar străină de maşina de cusut. Când erai micuţă, ţi-am croit câteva haine. Am făcut şi draperii, mai multe chestii. Niciodată n-am fost o gospodină excepţională, ca Emerson, dar îmi plăcea să cos la maşină.

Mi-era greu să mi-o imaginez în faţa maşinii de cusut, singură într-o încăpere. Ura să stea singură. Îi plăcea să fie tot timpul înconjurată de oameni. Îi plăcea să fie mereu băgată în seamă. Spre deosebire de mine, care eram la polul opus.

— Trebuie s-o duc la mine în cameră.

Am ridicat cutia şi m-am îndreptat spre camera mea.

— Bine, iubito. Vrei pui la masa de seară?

— Sigur, am răspuns.

Nu aveam unde să pun maşina de cusut la mine în cameră. Pe birou se aflau computerul şi imprimanta, iar pe măsuţa de toaletă erau fotografii, peria de păr şi alte astfel de chestii. Am lăsat cutia pe podea, uitându-mă la ea încurcată. Cu câteva zile în urmă, aceeaşi cutie se aflase la Noelle în casă, în timp ce ea zăcea moartă, iar gândul ăsta mă speria. Mi-am închipuit faţa ei, holbându-mă la partea laterală a carcasei bej. Cu zâmbetul ei larg. Cum arăta oare când o găsise Emerson? Pun pariu că destul de bine, cu o expresie paşnică pe chip, doar se îndopase cu pastile.

Nu ca tata, atunci când îl văzusem la Urgenţe, complet desfigurat. Mi-aş fi dorit să nu-l fi văzut atunci. Rămăsesem cu imaginea aia întipărită pe creier, aşa aveam să mi-l amintesc mereu. Nu mi-a convenit nici că fusese incinerat. Ne-a dus cineva cu barca pentru a-i împrăştia cenuşa, dar n-am putut să mă uit. Le-am spus tuturor că am rău de mare şi m-am dus înăuntru, în vreme ce toţi cei prezenţi au ţinut un fel de ceremonie pe punte. Atunci am vorbit cu tati, m-am simţit mai aproape de el decât toţi oamenii de-afară, care-i aruncau cenuşa în apă. Mai aproape chiar decât mama.

M-am aşezat pe pat şi am zăbovit din nou cu privirea asupra părţii laterale a cutiei. Încă mai vedeam chipul lui Noelle. Cu siguranţă, urma să fiu hăituită de coşmaruri din cauza acelui chip. La fel mi se întâmplase şi după ce murise tati, iar acum mi se întâmpla din nou. Începusem să dorm cu lumina de la debara aprinsă şi cu uşa întredeschisă, cum făceam când eram mică. M-am mai uitat o dată la carcasă. Noelle părea să-mi zâmbească iertătoare; m-am ridicat şi am

înghesuit cutia într-o parte a biroului. Nu meritam să fiu iertată.

Aveam nevoie să beau nişte cafea. Am coborât la bucătărie, unde mi-am făcut o cafetieră plină, apoi am deschis dulapul unde se aflau cănile. Cana de călătorie a lui tati, de culoare mov, se afla pe raftul de jos, în spate. N-o folosisem niciodată, dar îmi plăcea să văd că era acolo, pentru că îmi amintea de el; de fiecare dată când deschideam dulapul, întindeam mâna şi o atingeam. Dacă nu şi-ar fi uitat cana în ziua aceea nenorocită, când Mattie Cafferty a hotărât că era mai important să-i trimită mesaj prietenului ei decât să oprească la semafor, ar mai fi fost în viaţă. Numai mama era de vină. Bine, poate nu *la propriu.* Dar nu mă puteam abţine. În sufletul meu, simţeam că fusese vina ei.

Am luat de pe raftul din mijloc cana mea preferată, cea neagră, şi mi-am umplut-o cu cafea, după care am urcat din nou. Cred că eram în camera mea de vreo cinci minute, când mama a bătut la uşă. Mi-am scos repede manualul de biologie din ghiozdan şi m-am aşezat la birou.

— Intră, am zis, răsfoind cartea Ia întâmplare.

— Ai nevoie de ajutor cu maşina de cusut? întrebă mama.

Se îmbrăcase cu pantalonii ei pescăreşti albi şi cu jerseul în dungi albe şi albastre, dar avea încă părul ud.

— Mamă, nu am timp să mă ocup de asta chiar *acum,* am zis.

— Bine, atunci, când vrei tu… Noelle s-ar fi bucurat tare mult, zise ea, după ce se aşeză pe marginea patului meu şi începu să-l mângâie pe Twitter pe spate.

— Hm, mda.

Am început să cotrobăi prin ghiozdan, am găsit caietul şi l-am scos. Mama zâmbi când observă cana neagră:

— Nu ştiu cum de poţi să bei cafea la ora asta, e destul de târziu… Ştiam că avea să spună asta. O spunea ori de câte ori mă vedea după-amiaza cu câte o cană de cafea. Semeni mult cu taică-tău în privinţa asta.

— Ştiu, am răspuns. Că tot veni vorba de tata, cum a fost marea ta întâlnire cu lan? am întrebat-o, uitându-mă fix în ochii ei.

S-a schimbat complet la faţă şi mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să spun aşa ceva, dar nu mă putusem abţine. Uram faptul că ieşise cu el. Îmi plăcea de lan înainte, când era prieten cu *tata,* dar acum se cam dădea pe lângă mama, iar asta era complet deplasat.

— Nu a fost o întâlnire, Grace, mă contrazise mama.

Am privit în altă parte, simţind că obrajii îmi iau foc:

— Mă gândesc doar că tati e *mort,* iar tu ieşi în oraş, te distrezi… Nu ştiu cum de poţi să-i faci aşa ceva, am spus, trăgând uşor de colţul îndoit al caietului.

— Nu a fost o întâlnire, a repetat ea. Sau cel puţin nu a fost una de

genul acela. Va trece mult timp până să înceapă să mă intereseze alt bărbat decât tatăl tău, dar simt nevoia să mai ies uneori din casă, la un restaurant sau la film, cu un prieten, aşa cum faci tu cu Jenny. *Amândouă* trebuie să mai ieşim din mediul ăsta.

Se aplecă înainte şi-şi coborî capul, încercând să mă facă s-o privesc. Poţi să înţelegi asta? m-a întrebat.

— E-n regulă, am răspuns, dar ştiam că nu eram prea convingătoare.

— Ştiu că ţi-e dor de Cleve, zise, ridicându-se din nou.

Mi-am coborât privirea în caiet. Atinsese un subiect sensibil pentru mine, mă simţeam deosebit de vulnerabilă vorbind despre asta. Vorbele mi-au ieşit sugrumate, parcă mi se pusese ditamai nodul în gât:

— Nu e mare lucru…

Mama se aşează mai bine pe pat, sprijinindu-se cu spatele de perete, de parcă ar fi avut de gând să mai zăbovească o vreme. Am deschis gura, vrând să-i spun că trebuia să învăţ, dar n-am apucat să rostesc niciun cuvânt, că a început din nou să vorbească.

— Mi-amintesc cum era când eu şi tatăl tău eram despărţiţi.

— Despărţiţi? Despre ce vorbeşti?

— Ah, nu mă refer la perioada cât am fost căsătoriţi. Vorbesc despre perioada în care el a trebuit să plece la facultate, eu fiind încă la liceu.

Nu ştiam despre asta. Sau poate că da, numai că nu făcusem niciodată legătura cu ceea ce se petrecuse între mine şi Cleve. Dintr-odată, mi-am închipuit-o pe mama la vârsta mea, trebuind să-şi ia rămas-bun de la tati, când el a plecat la facultate. Nu mă gândisem niciodată că fusese şi ea tânără cândva, iar imaginea pe care o vizualizam acum m-a luat prin surprindere. Oare cum făcuse faţă situaţiei? Eu îl sunasem pe Cleve cu o seară înainte, după care îi mai şi lăsasem un mesaj. Mă sunase şi el înapoi – cât de frumos din partea lui! Atât de frumos, încât uneori mă deruta de-a binelea. Până la urmă, ne despărţiserăm sau nu? Mă rog, aseară nu a vrut decât să vorbească întruna despre New York, că văzuse una, alta, făcuse aşa şi pe dincolo.

— Bine, marea diferenţă între ce s-a întâmplat atunci cu tine şi tati şi ce mi s-a întâmplat mie cu Cleve este că tata nu s-a despărţit de tine înainte să plece.

Mai bine aş fi tăcut, dar mi-o luase gura pe dinainte.

— Ştiu, draga mea. Ştiu cât de greu poate să fie.

„Ba nu, nu ştii”, îmi spuneam în sinea mea.

— Ştiu că e altceva decât cum a fost cu mine şi tati, dar eu am încercat să mă menţin ocupată, ca să mai uit că nu sunt cu el. M-am implicat în tot soiul de activităţi. Mi-am făcut de lucru. Mi-ar fi plăcut

să-ţi dai seama cât de mult te-ar ajuta asta, Grace. Nu te implici în suficient de multe activităţi, îmi spuse, aplecându-se ca să se uite mai adânc în ochii mei, cum mai făcea uneori.

— Ba mă implic! am repezit-o eu.

Lucram, mergeam la şcoală, dădeam meditaţii şi, pe deasupra, acum mă înhămasem şi la idioţenia asta cu programul pentru bebeluşi. Ce mai voia de la mine?

— Iubita mea, trebuie să-ţi lărgeşti puţin orizonturile. Ştiu că ţii la Jenny, dar poate că ar trebui să te mai vezi şi cu alţi prieteni. Eu m-am împrietenit cu Emerson şi cu Noelle exact când eu şi tatăl tău eram separaţi. Atunci m-am implicat în ceea ce studiam şi tot atunci am început să joc în piese de teatru.

— Da, tu erai Perfecţiunea întruchipată, ca întotdeauna, am spus.

— Crede-mă că nu asta am vrut să zic. Eu încerc doar să-ţi dau nişte idei, poate există şi alte mijloace de a face faţă situaţiei.

Îşi răsucea verigheta pe degetul inelar. În ultima vreme, o văzusem adesea făcând asta şi mă întrebam cât avea să mai dureze până să şi-o scoată de tot.

— Tu te menţii ocupată ca să nu trebuiască să te gândeşti la toate, am spus. Ca să uiţi cât de vană e viaţa ta!

— Of, Grace. Dădu dezaprobator din cap, zâmbind într-un anume fel; zâmbetul acela mă făcea mereu să mă simt ca o prostuţă, care habar nu avea de nimic în viaţă. Nu are deloc de-a face cu asta. Să te implici în altceva e sănătos pentru psihicul tău.

Încetă să se mai joace cu verigheta şi zise mai departe: Ştii, de mult n-am mai vorbit despre asta, dar mi-ar plăcea să te gândeşti serios dacă nu vrei să te înscrii în clubul de artă dramatică. Nu te pune nimeni să joci în piese. Ai putea să scrii piese. Ştiu că ţi-e teamă să nu pară ciudat, mai ales că eu sunt…

— Nu mă cunoşti deloc! am izbucnit, trântind caietul pe birou. Eu nu sunt ca tine, bine? Nu-mi rezolv problemele aşa cum faci tu.

— Nu. Ştiu că n-o faci. Şi nu e nicio problemă. Ziceam şi eu…

Vorbea mai încet acum şi se sprijini din nou de perete.

— Chiar trebuie să m-apuc de învăţat.

Am ridicat puţin cartea de biologie, cât să-i dau de înţeles că mă întrerupsese.

— Bine. S-a dat jos din pat, apoi a venit spre mine ca să mă îmbrăţişeze. M-am încordat ca o placă de lemn când a făcut-o. Te chem când e gata masa, a adăugat.

M-am uitat la ea cum pleacă, iar stomacul mi s-a strâns de furie, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când stăteam de vorbă. Adevărul este că nu voiam să ştiu că era plecată în oraş noaptea, nici cu Ian, nici cu Emerson, cu nimeni. Nu atât din cauza lui tati, şi nu fiindcă aş fi vrut să stau cu ea; nici măcar să vorbesc cu ea. Numai că voiam să

ştiu că era acasă. Aici. Nu conducând maşina pe întuneric. Când era plecată, mă aşteptam să sune telefonul. Sau să aud sirenele maşinii de poliţie. Preferam să nu iasă deloc.

Voiam doar să ştiu că era în siguranţă.

Voiam doar să ştiu că era în viaţă.

capitolul 16

Emerson

Era vineri după-amiaza şi în sfârşit aveam timp şi pentru mine. Jenny era încă la şcoală, Ted era la o vizionare cu un client, iar eu închisesem cafeneaua după ce plecase toată lumea care luase prânzul. Oamenii începuseră să-mi spună că ar trebui să servesc şi cina, dar eu abia mă descurcam cu micul dejun şi prânzul. Pentru moment, îmi era greu să continui şi-aşa.

Ajunsese să mi se pară că acea cutie a lui Noelle, în care păstrase o grămadă de felicitări şi scrisori, exercita un fel de putere la mine în casă, mult prea mare comparativ cu spaţiul pe care-l ocupa. Cutia aceea era ultima noastră speranţă. Nimic din tot ceea ce se afla în casa lui Noelle nu reuşise să ne lămurească în vreun fel. Eu şi Tara vorbiserăm cu personalul de la toate cabinetele de ginecologie de pe o rază de treizeci şi doi de kilometri – cu toţii ştiau ceea ce noi aflaserăm abia de curând: că Noelle nu mai profesa de mulţi ani. Puţini o mai văzuseră în ultima vreme, aşa că nu ne-am mai obosit să întrebăm dacă ştiau că era deprimată. Suzanne, la fel ca şi alţi voluntari, ne întrebase *pe noi* dacă fusese cumva vorba despre asta. Dar, indiferent de ceea ce o măcinase pe Noelle, cert este că ţinuse secret. Bănuiam că răspunsul nu avea să vină din acea cutie; însă, atâta vreme cât o ignorasem, cel puţin aveam senzaţia că mai exista o speranţă cât de mică.

Nu mai aveam nicio scuză. Acum aveam timp. Trebuia să-ncep să fac săpături.

Eu şi Ted împărţeam biroul de-acasă. Era o încăpere cu tavanul nu prea înalt, pe care foştii proprietari ai casei o adăugaseră la imobil; servea drept cameră de oaspeţi pentru rudele prin alianţă pe care, probabil, nu le plăceau prea mult. Tavanul prea jos făcea ca spaţiul să fie apăsător, dar pentru noi era numai bun să lucrăm acolo. Pe-o parte, se aflau biroul lui Ted şi chestii legate de munca lui; pe cealaltă parte, era masa mea de lucru, ceva mai mică. Unul dintre ziduri, cel fără fereastră, fusese amenajat de Ia un cap la altul cu rafturi pentru cărţi, iar în dreptul ferestrelor fuseseră aşezate două mese lungi, unde Ted îşi întindea hărţile cu zona locală. La momentul respectiv, Shadow şi Blue dormitau sub mese. Înainte să deschidem *Hot!,* ţineam bunuri menajere într-o parte a biroului. După aceea însă, mi-am amenajat un dulăpior special pentru toate actele localului. Mi se părea minunat că, pentru mine, lucrurile merseseră aşa de bine, începusem să simt că sunt cu adevărat binecuvântată. Dar apoi au murit Sam şi Noelle, iar eu eram pe punctul de a-l pierde şi pe bunicul meu, ceea ce îmi

confirma că nimic nu avea să mai fie niciodată la fel, că n-o să mai trăiesc niciodată sentimentul că „totul merge ca pe roate în lumea mea“.

M-am aşezat în fotoliul din dreptul ferestrei şi am luat un maldăr de felicitări şi bileţele de mulţumire din cutie, dar imediat mi-am dat seama că nu puteam să abordez problema aşa, cu uşurinţă şi detaşare. Aveam în mână o scrisoare de acum o lună şi o alta din urmă cu vreo opt ani. Mai erau câteva pagini tipărite – un schimb de e-mailuri între Noelle şi o altă moaşă. Două fotografii cu bebeluşi. O poză cu un băiat adolescent. O felicitare aniversară pe care Noelle o primise de la Jenny cu ani în urmă şi pe care eu însămi o alesesem. Ai fi zis că Noelle băgase un mini-ventilator în cutie şi amestecase iremediabil toate hârtiuţele din interior. Mi-ar fi plăcut să fie şi Tara de faţă, ca să mă ajute cu toate astea, l-ar fi luat doar o jumătate de oră ca să aranjeze hârtiile în ordine alfabetică şi cronologică.

M-am ridicat, am eliberat una dintre mesele din dreptul ferestrei şi m-am apucat să sortez toate hârtiile – felicitări, scrisorele, fotografii, chiar şi nişte articole decupate de prin ziare –, punându-le pe fiecare în câte un teanc. Ted era în continuare de părere că ar fi trebuit să le arunc de la bun început pe toate, dar Noelle le păstrase dintr-un motiv anume. Fuseseră importante pentru ea. Îmi doream să înţeleg ce simţise în momentul în care le pusese, pe fiecare, în cutie. De ce le păstrase? Lui Ted i se părea că devenisem prea sentimentală, prea o plângeam mereu pe Noelle şi mă îngrijoram în permanenţă pentru bunicul. Spunea că eram obsedată, şi poate că aşa era, doar că acea cutie reprezenta cea din urmă punte de legătură între mine şi una dintre cele două prietene bune ale mele. Se pare că ei îi păsase de aceste lucruri suficient de mult, încât să le păstreze.

Dacă analizam tot ce se afla în cutie după dată, poate aş fi avut ocazia să urmăresc ce se petrecuse în mintea ei de-a lungul anilor. Aş fi putut chiar să scriu o mini-biografie a lui Noelle, cine ştie? Iar dacă i-am fi găsit copilul, acum un om în toată firea, poate că el sau ea ar aprecia faptul că are aceste amintiri de la mama sa biologică.

„Mda, de parcă tu ai timp să scrii”, mi-am zis, netezind grămezile de felicitări. Shadow ridică ochii la mine, în speranţa că poate era vorba de mâncare.

Am văzut şi felicitarea pe care i-o trimisesem lui Noelle cu ocazia ultimei sale aniversări. *Chiar* ultima. Am atins-o uşor, cu o strângere de inimă, după care am mai scos un morman de hârtii din cutie. Am dat şi peste un articol dintr-un ziar de anul trecut, în care se vorbea despre faptul că toate cabinetele de obstetrică-ginecologie din zonă urmau să renunţe la serviciile moaşelor. Am dat din cap. Din acest motiv crezuserăm şi noi că şi-a dat demisia. Doar aşa ne spusese, nu? Că avea să renunţe, câtă vreme lucrurile încă mergeau bine, când de

fapt ea o făcuse cu mult înainte.

— De ce nu ne-o fi spus? m-am trezit întrebând cu voce tare.

Am renunţat repede să mai aranjez hârtiile în ordine cronologică, pentru că multe dintre felicitări sau scrisori nici măcar nu erau datate. Aşa că am hotărât să le împart, mai bine, după gen: felicitările într-o parte, scrisorile în alta, apoi e-mailurile scoase la imprimantă şi, în ultimul rând, articolele decupate din ziare. Pe fundul cutiei, prinsă între îndoiturile cartonului, se afla o felicitare pe care Grace i-o făcuse lui Noelle de Sf. Valentin, când Grace era foarte micuţă – cu siguranţă că nu avea mai mult de patru ani. Mi-am imaginat-o pe Noelle vrând să arunce la gunoi felicitarea improvizată, dar hotărând apoi că era mai bine s-o păstreze în cutia ei de amintiri.

Am luat o pauză, ca să-mi fac o ceaşcă de ceai la bucătărie. Am scos din ambalaj o brioşă pe care o adusesem cu mine de la cafenea. Am rupt marginile ca să le dau căţeilor, căci mă urmăriseră până la bucătărie. Apoi am luat brioşa şi cana cu ceai şi m-am dus din nou în birou.

Când am intrat în cameră, mi-a sărit în ochi un bilet de mulţumire care se afla deasupra unui teanc, cu model ca de şah, în culorile alb-albastru. Mi-am pus cana şi brioşa pe birou şi am luat bileţelul în mână. Când l-am deschis, a trebuit să mă aşez în fotoliu, pentru că rândurile din interior m-au luat prin surprindere: bileţelul era chiar *de la mine* şi era foarte, foarte vechi. Mai exact, vechi de şaptesprezece ani.

„Noelle, îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine. Mi-ai arătat că înţelegi perfect cât de dureroasă a fost pentru mine această experienţă, ai ştiut exact ce să spui şi să faci ca să mă ajuţi. Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Cu multă dragoste, Em.“

Mi-am amintit că scrisesem bileţelul la vreo două săptămâni după ce pierdusem cea de-a doua sarcină. După ce murise cel de-al doilea copilaş. Cum eu şi Ted locuiam la vremea aceea în apropiere de campusul universitar, Noelle se mutase la noi pentru vreo două săptămâni, ca să mă ajute cu toate. Gătea, făcea curăţenie şi, mai presus de toate, îmi asculta văicărelile. La momentul respectiv, Ted deja nu mai ştia cum să mă consoleze, fiind el însuşi foarte supărat. Noelle ştia cât de mult îmi dorisem copii. Dar la un an şi ceva după aceea, o ţineam în braţe pe Jenny. Nu că ar fi compensat întru totul pierderile suferite – căci *încă* mă durea cumplit când mă gândeam la băieţelul şi la fetiţa pe care nu apucasem să-i cunosc –, dar Jenny a fost cea care m-a readus la viaţă.

Am rămas o vreme cu bileţelul în mână. De ce aş păstra aşa ceva? Sau oricare dintre bileţelele adresate lui Noelle? Cu toate acestea, l-am aşezat la loc în grămăjoara lui. Nu trebuia neapărat să iau o decizie

chiar acum.

Sorbind din ceai, am citit între timp câteva scrisori. Erau încărcate de cuvinte pline de recunoştinţă, cuvinte izvorâte din cele mai adânci stări de fericire, iar mie îmi făcea plăcere să le citesc, cu atât mai mult cu cât mă cam prinsese pe nepregătite vechiul meu bilet trist. Ţineam în poală o grămadă mare de scrisori, pe unele abia ce le scanam cu privirea, iar pe altele le citeam cuvânt cu cuvânt, după care le aşezam cu faţa în jos, pe braţul fotoliului.

Am dat peste o coală albă de hârtie şi mi-a luat ceva timp până mi-am dat seama că era, de fapt, hârtia de scris personalizată a lui Noelle. Din pricina vechimii, tiparul original al colii nu se mai vedea foarte bine, dar eu l-aş fi recunoscut dintr-o mie – hârtia de culoarea piersicii imita tiparul unui coş împletit. Nu mai văzusem hârtia asta personalizată de ani de zile – bine, e drept că nimeni nu mai scria scrisori de mână –, dar mi-am amintit că primisem adesea veşti de la ea pe astfel de coli. Nu era scris decât un rând pe toată coala: „Dragă Anna, am început să scriu această-scrisoare de atâtea ori, dar mă văd nevoită să o iau din nou de la capăt, neştiind cum să-ţi spun că…“

Atât. Doar atât. Ce să-i spună? Cine era Anna? Am răscolit prin grămezile de scrisorele şi felicitări, căutând ceva semnat de Anna. Am găsit o felicitare semnată de o Ana. Nu scrisese decât: „Noelle, eu şi familia mea te iubim! Ana“. Scris altfel decât „Anna” cea din scrisoarea lui Noelle. Nu era nici numele de familie. Nu apărea nicio dată. De felicitare era lipită poza unui băieţel; am tras de ea şi am văzut că numele lui era scris pe spate: Paul Delaney.

„Nu ştiu cum să-ţi spun că.“

Scrisoarea era veche. Hârtia de culoarea piersicii era moale. De ce ar mai fi contat acum?

Am lăsat deoparte scrisoarea neterminată şi am continuat să caut prin grămăjoare, ciugulind din brioşă în timp ce-mi savuram ceaiul negru Earl Grey. Abia când am ajuns la fundul teancului am găsit o altă scrisoare pe care Noelle nu o terminase, de data aceasta dactilografiată. Era puţin mototolită. Mi-am adus aminte că o netezisem când împărţisem hârtiile pe categorii. Am citit-o, inspirând adânc şi uitând să mai expir, după care m-am ridicat atât de brusc şi violent din fotoliu, încât cana de ceai mi-a căzut pe podea.

capitolul 17

Noelle
UCN Wilmington *1*988

A doua zi după ce bobocii au umplut căminul Galloway, Noelle îşi făcea rondul, lăsând camera 305 pentru final, aşa cum, în fiecare dimineaţă, lăsa şi afinele din salata de fructe la urmă, fiind preferatele ei. Totuşi, în privinţa afinelor nu fusese niciodată nerăbdătoare, ceea ce nu se putea spune despre camera 305.

Încă de pe hol, auzi râsete venind din încăperea cu pricina, chiar înainte de a se apropia de uşa deschisă. Se vedea treaba că au început cu dreptul cele două fete, se înţelegeau bine. Emerson Megarrity şi Tara Locke se numeau. Noelle bătu în tocul uşii deschise şi se uită curioasă înăuntru. Fetele se aflau amândouă în patul situat cel mai aproape de fereastră, alegând dintr-un morman de albume de muzică. Se uitară amândouă la ea, iar Noelle îşi dădu seama pe loc care dintre ele era Tara – blonda cu ochi căprui – şi care era Emerson. Aceasta din urmă avea părul lung, brunet şi cârlionţat. Noelle ştia foarte bine cât de greu era să piepteni un păr ca acela.

— Bună, spuse ea zâmbind. Sunt Noelle Downie şi supraveghez camerele de la acest etaj. Îmi fac rondul ca să vă cunosc pe toţi.

Blonda sări din pat, cu picioarele goale, şi întinse mâna:

— Eu sunt Tara, zise ea.

Noelle dădu mâna cu ea, după care îşi îndreptă atenţia spre Emerson, care avea o grămadă de albume în poală şi nu se deranjase să se ridice. Noelle trebui să se aplece ca să dea mâna cu ea.

— Emerson? întrebă.

— Corect.

Avea un zâmbet tare drăguţ, cald şi încurajator, iar lui Noelle i-ar fi plăcut să o mai ţină puţin de mână.

— Vrei să stai jos? întrebă Tara, îndreptându-se către scaunul de la birou, iar Noelle fu surprinsă să-şi dea seama că şi-ar fi dorit tare mult să se aşeze, simţind brusc că genunchii i se înmuiaseră şi nu mai putea să stea în picioare.

— V-am auzit râzând, de parcă aţi fi fost prietene de-o viaţă. Vă cunoşteaţi dinainte de a ajunge aici? întrebă.

— Nu, dar aşa ni se pare, spuse Tara, după ce râse spre colega ei.

Dintre ele două, ea era în mod evident mai sociabilă. Se vedea în strălucirea din ochii ei, se simţea în tonul vocii că era sigură pe ea.

— Da, ne-am înţeles din prima, zise şi Emerson. Adică, am mai vorbit o dată la telefon pe timpul verii, ca să stabilim ce aduce fiecare, dar altfel, nu ne ştiam deloc.’

— Asta e grozav. Nu întotdeauna iese aşa de bine, observă Noelle.

„Şi nici nu durează prea mult", îşi zise în sinea ei. Dar spera ca, în cazul celor două fete, chiar să dureze, să dureze mult şi bine. Deja simţea că-şi doreşte tot ce era mai bun pentru Emerson. Iar sentimentele ei o speriau, era o senzaţie atât de viscerală, de profundă. Trebuia neapărat să fie atentă la ce spunea şi făcea, l-ar fi fost foarte uşor să-şi piardă capul în acea cameră. Trebuia să se poarte cu Emerson exact la fel ca şi cu ceilalţi studenţi.

Se uită la măsuţele de toaletă. Pe ambele se aflau fotografii înrămate. Vru să vadă dacă o ţin picioarele, aşa că se ridică şi luă una dintre fotografii, în care se afla un tânăr brunet, cu părul lung până la umeri. I se părea cunoscut. Avea trăsături simetrice, iar combinaţia aceea de ochi albaştri şi păr brunet îl făcea greu de uitat. Se uită la Emerson, apoi la Tara, şi întrebă:

— Tipul ăsta cine e?

— Sam, răspunse Tara. Iubitul meu. E şi el aici. Face un curs pregătitor pentru Facultatea de Drept. Locuieşte în afara campusului universitar, adăugă ea, cumva mândră.

— Aha, zise Noelle. Parcă l-am mai văzut pe-aici. E bine că sunteţi aşa aproape unul de celălalt?

— Îţi dai seama!

Tara râse, ca şi cum întrebarea ar fi fost ridicolă, iar Noelle îşi dădu seama că aşa era, dar li se spusese la instructajul pentru asistenţii rezidenţi să pună întrebări cu răspunsuri variabile. În niciun caz nu trebuia să presupună din start că ştie răspunsul.

— S-a tuns în timpul verii, aşa că acum arată cu totul altfel, zise Tara.

Noelle luă o fotografie de pe cea de-a doua măsuţă de toaletă. De fapt, aici voia s-ajungă. Afinele din salata ei de fructe. O poză de familie. Emerson cu un bărbat şi o femeie. Femeia avea părul scurt, roşcovan şi creţ. Avea un zâmbet cât se poate de larg şi părea tânără. Cu siguranţă nu avea mai mult de 34-35 de ani. Noelle se uită la Emerson şi întrebă:

— Aceştia sunt părinţii tăi?

— Mda. N-am încă iubit, râse ea. Poate mi-oi face şi eu rost de unul.

— Unde locuiesc?

Nu-şi putea dezlipi ochii de la chipul femeii din poză.

— În California.

— California! Să se fi înşelat oare? Deci… Wilmington este… n-aţi mai locuit aici înainte, nu?

Era o întrebare deplasată şi îşi dădu imediat seama de acest lucru, dar Emerson nu păru să observe.

— Ba, de fapt, am locuit aici până prin clasa a X-a, iar apoi l-au

transferat pe tata la Greenesboro şi acolo am terminat liceul. Apoi, în iulie, el s-a mutat cu munca în Los Angeles, dar eu am vrut să rămân în Carolina de Nord. Îmi place foarte mult la Wilmington.

— Eu sunt din Wake Forest, interveni şi Tara, deşi n-o întrebase nimeni.

Noelle făcu un efort ca să pună fotografia înapoi pe măsuţa de toaletă a lui Emerson. Se aşează din nou pe scaun şi zise:

— Mai spuneţi-mi câte ceva despre familiile voastre.

Nu mai întrebase pe niciunul dintre ceilalţi studenţi aşa ceva. Vorbise cu ei despre orare, specializări şi despre ce îi interesa. Dar voia ca această conversaţie să semene pe cât posibil cu un interogatoriu obişnuit, cu întrebări pe care le pune un om în postura ei ca să afle cât mai multe informaţii generale despre cei din grupă.

După cum era de aşteptat, Tara se prezentă prima: tatăl ei era contabil, iar mama, casnică; nu avea fraţi sau surori.

— Nici eu, întrerupse Emerson.

„Oh, ba da“, gândi Noelle.

Tara se dovedi cam limbută de felul ei. Absolvise un curs de artă teatrală, lucru deloc surprinzător pentru Noelle. Dacă altele ar fi fost circumstanţele, lui Noelle i s-ar fi părut chiar interesantă – avea o energie debordantă şi era extravertită –, dar acum, abia aştepta să-i vină rândul şi lui Emerson.

— Deci, ziceai că şi tu eşti singură la părinţi? întrebă ea, când în sfârşit putu să-şi îndrepte atenţia către Emerson.

— Da. Mama este asistentă, iar tata lucrează în vânzări la o cunoscută firmă de mobilă.

„Aşa, deci, asistentă!”

— Şi eu am tot pregătire medicală, se repezi să spună.

„Dar nu despre tine e vorba aici”, îşi spuse în sinea ei. Şi totuşi, *la ea* se rezuma tot acest dialog, şi ştia foarte bine acest lucru.

— Şi bunicii? întrebă mai departe, iar Emerson păru luată puţin prin surprindere de întrebare.

— Părinţii tatălui meu au murit când eu eram mică, dar sunt foarte apropiată de bunicii din partea mamei. Locuiesc în Jacksonville.

Lui Noelle începu să-i bată inima cu putere. Ce putea face ca să afle mai multe? Cum să pună întrebările potrivite, fără să pară complet dusă cu pluta? îi veni în minte dosarul din carton Manila, pe care-l ţinea în camera ei, la celălalt capăt al holului – unul dintre lucrurile mamei sale, dar pe care ţinuse morţiş să-l păstreze pentru ea.

— Este foarte bine că ai o relaţie bună cu bunicii tăi!

Ce prostie am spus!

— Ai mei trăiesc toţi, zise şi Tara. Dar toţi patru trăiesc în Asheville, acolo unde au crescut părinţii mei, de aceea îi văd foarte rar.

— Mare păcat! zise Noelle. Trebuie să încerci să le mai faci câte-o vizită, cât de curând! Din nou îşi canaliză atenţia asupra lui Emerson, sperând din suflet să nu pară nepoliticoasă. Văd din poză că semeni foarte mult cu mama ta. Pesemne că a avut gene puternice. Şi ea seamănă cu bunicii ei?

Emerson înghiţi momeala, dar Tara se încruntă. Nu însemna că s-a prins cu totul – cum ar fi putut cineva să-şi dea seama ce urmărea Noelle? Dar tânăra se temea că Tara începuse s-o suspecteze; poate credea că asistentul rezident care se ocupa de ele nu era în toate minţile.

Emerson puse deoparte albumele şi se ridică. Scoase din sertarul biroului un mic album foto. Răsfoi paginile şi îi oferi lui Noelle informaţiile de care aceasta avea nevoie, fără ca măcar să fie nevoie de insistenţe suplimentare.

— Aici e bunica mea. Mda, se pare că, într-adevăr, seamănă puţin cu mama şi cu mine, observă Emerson şi îi dădu albumul lui Noelle.

— Da, asta sigur, zise Noelle, dar atenţia i se îndreptă în totalitate către bărbatul care se afla lângă bunica ei din fotografie.

Avea riduri sub ochii albaştri şi un zâmbet şăgalnic, care părea să spună „eu nu am absolut nicio problemă”.

— Se pare că genele bunicului tău n-au fost la fel de puternice, zise Noelle.

— A, dar nu sunt rudă de sânge cu el. Este tatăl vitreg al mamei mele, deşi eu tot ca pe bunicul meu îl văd. Ne-am înţeles dintotdeauna foarte bine.

Noelle se holba la fotografie, simţindu-se uşor îngreţoşată. Trebuia să ştie sigur. Voia neapărat să afle.

— Lulabelle şi George, grăi ea brusc.

— Poftiiim? întrebă Tara.

— Dacă ar trebui să ghicesc cum îi cheamă, asta ar fi prima încercare, explică Noelle. Mâinile îi tremurau puţin pe album. Nu crezi că Îi se potrivesc numele astea? Lulabelle şi George?

— Nici pe departe, râse Emerson. Patricia şi Peter Emerson se numesc. Port numele lor, după cum se vede.

„Da!” Noelle nu mai putea să stea în acea cameră, nici măcar o clipă. Simţea că, dacă ar fi făcut-o, ar fi explodat. Se uită la ceas şi exclamă:

— Of, se paie că am stat prea mult pe-aici! Trebuie să-mi continui treaba, am vrut doar să vă cunosc. Mâine-seară este o întrunire în sala de la parter, o să avem jocuri şi prăjituri, nu care cumva să lipsiţi. Între timp, dacă aveţi întrebări sau întâmpinaţi probleme, ştiţi unde este camera mea, nu? zise ea.

Se ridică de pe scaun, ţinându-se cu mâna de spătar, pentru că o luase ameţeala.

— Sigur, răspunse Tara.

— Mulţumim că ai trecut pe la noi, zise Emerson.

Noelle reuşi să iasă din camera fetelor exact la timp ca să se sprijine de zidul de pe culoar şi să nu pice din picioare. Le auzi pe fete chicotind în camera 305, iar Tara îi şopti lui Emerson: „Cred că este înnebunită după tine”.

Nu era chiar departe de adevăr.

Ajunsă înapoi în camera ei, tânăra formă numărul de telefon al domnişoarei Wilson şi se simţi uşurată când mama ei răspunse la telefon.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, mamă. Vreau să avem o discuţie cât se poate de serioasă.

— E totul în ordine? întrebă mama ei, răsuflând din greu, de parcă venise în fugă să răspundă la telefon.

— N-am nimic, zise Noelle şi se aşeză pe pat, în mod vădit afectată de *ceva.* Ai timp să vorbim?

— Stai puţin. Mama fetei lăsă receptorul din mână şi se auzi un zăngănit, ca de vase. Femeia reveni apoi la telefon: Gata, m-am întors. Ce s-a întâmplat?

În ultimii ani, se gândise de sute de ori la cum avea să decurgă această conversaţie, dar nu se aşteptase ca ea chiar să aibă loc. Nici măcar nu ştia de existenţa lui Emerson. Iar faptul că acum o cunoscuse schimbase toate datele problemei.

Noelle inspiră adânc:

— Înainte de primul an la facultate, când te-am ajutat cu lucrurile pe care trebuia să ţi le aduc la domnişoara Wilson, am dat peste unul dintre dosarele tale. Din întâmplare. Bătea vântul în ziua aia şi… mă rog, nu mai contează. L-am văzut. Era un dosar despre mine.

— Despre tine?

— Despre cum m-am născut. Şi despre cum am fost adoptată. Şi l-am luat. Dosarul, adică.

Mama ei tăcea, iar Noelle îşi închipui că încerca, de fapt, să-şi aducă aminte ce conţinea dosarul respectiv. Ce aflase Noelle din el şi ce nu ştia încă.

— Conţinea fişele întocmite de asistenta socială despre mama mea. Despre mama şi despre tata.

— Aha, am înţeles. Bine… îmi pare tare rău că ai apucat să le vezi, draga mea. Cred că… nu ţi-a picat deloc bine. Ştiai deja că mama ta biologică avea cincisprezece ani, nu? Numai că nu ştiai nimic despre…

— Tatăl meu.

Îşi aduse aminte de discuţia pe care o purtaseră în dimineaţa în care se întorseseră de la Bea, după ce mama ei o ajutase să nască primul copil. Atunci aflase că era fiica unei tinere de cincisprezece ani, care o dăduse spre adopţie. Zise mai departe:

— Mi-ai spus atunci că nu ştii cine este tatăl meu.

— N-am vrut să afli. Nu vedeam ce sens avea să-ţi spun că eşti rezultatul unui viol. Că un tată vitreg, de douăzeci şi şapte de ani, îşi corupsese fiica de cincisprezece ani, supunând-o la acte sexuale. Totul a fost aşa de… Regret din suflet că ai aflat asta, Noelle. Pe cuvânt, un lucru aşa de urât…

Noelle închise ochii:

— Mamă, este o fată aici… Stăm la acelaşi etaj. Este în anul I. Se numeşte Emerson Megarrity.

Mama fetei nu zise nimic.

— Emerson era numele de familie al mamei tale naturale, dar nu văd de ce ai crede că…

— Megarrity, mamă. Nu ţi-e cunoscut numele?

— Ar trebui?

— Numele apărea în actele făcute de asistenta socială. Frank Megarrity, iubitul lui Susan Emerson, a fost cel care le-a spus celor de la Direcţia de Protecţie Socială că tatăl vitreg al fetei era şi părintele bebeluşului.

Mama ei rămase din nou fără cuvinte, iar Noelle se întreba dacă reuşise s-o urmărească şi să înţeleagă o poveste aşa de încâlcită.

— Aşadar, tu crezi că această Emerson este, de fapt, fiica… *Dumnezeule mare!*

— Este sora mea vitregă, mamă. Dacă ai vedea-o…

— Să nu cumva să-i spui, zise repede mama ei. Dosarul adopţiei este secret. Mama ei şi-a dorit să nu afle nimeni, niciodată.

— Ei, bine, fişele asistentei sociale nu *erau deloc secrete,* aşa-i? Erau la tine.

Mama ei ezită o clipă, apoi spuse:

— Când te-ai născut, eu am fost moaşa, Noelle. Ai fost dată spre adopţie temporar, vreo două luni de zile, răstimp în care eu şi tata ne-am ocupat de toate actele necesare pentru adopţia definitivă. M-au ţinut la curent cu actele întocmite de asistenta socială… cu toate cele. Dar n-ar fi trebuit sub nicio formă să le ţin într-un loc în care să le găseşti. Nu *poţi* face nimic în această privinţă, Noelle. Înţelegi asta?

— Dar este *sora mea.* Şi mai e şi cireaşa de pe tort. Mi-a arătat o poză cu bunicii ei. Cu straşnicul Peter. Dragul meu tată, violatorul de copii. Vocea păru să i se frângă, iar asta o surprinse. Îl adoră pe nemernicul ăla. Cum se face că nu e la închisoare?

— A fost închis, de fapt, răspunse mama ei. A fost condamnat şi a stat o vreme după gratii. Dacă-mi amintesc bine, a trebuit să meargă şi la nişte şedinţe de terapie. Nu a fost… s-a considerat că nu era pedofil. Se pare că fata îşi dăduse consimţământul, dar asta nu schimbă faptul că el era aproape de două ori mai mare ca vârstă şi abuzase de ea. Se pare că totuşi oamenii aceia şi-au rezolvat problemele. Te sfătuiesc să

nu te mai bagi acum. Ştiu că este greu, Noelle, crede-mă că *ştiu*.

Tânăra simţi că mamei sale îi venea să plângă. Aceasta continuă:

— Atunci când simţi nevoia de o mamă, sună-mă *pe mine*. Te rog mult, iubita mea. Sună-mă. Şi ar fi mai bine să soliciţi să fii mutată în alt cămin. N-ar trebui să stai prin preajma acelei fete.

— E sora mea.

— N-ar trebui să stai prin preajma ei.

— Dar *vreau* să stau.

— Ai s-o răneşti dacă-i spui ceva, draga mea. Mai bine lasă familia aia în pace, acum, când se pare că au reuşit să treacă peste momentele grele şi să ajungă pe linia de plutire. Mai presus de toate, ţine cont că ţie îţi faci rău. Dacă dezgropi trecutul, n-are cum să iasă nimic bun. Bine?

Noelle se gândi la fata pe care o cunoscuse în camera 305 şi la fotografia femeii care-i era mamă. Se întreba ce reprezenta ea, oare, pentru acea familie? „Un lucru aşa de urât”, parcă aşa zisese mama ei. Ceva ce ar fi vrut cu toţii să dea uitării. Să uite că s-ar fi întâmplat aşa ceva vreodată. Se gândi că remarcase iubirea din ochii lui Emerson atunci când îi vorbise despre familia ei. Despre bunicul ei.

— Bine, conveni ea, cu ochii plini de lacrimi, dându-şi seama că nu-şi va putea iubi sora decât de la distanţă.

capitolul 18

Tara
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

Am făcut o scurtă pauză înainte de ultimul curs din ziua aceea şi repetiţiile pentru piesa de la serbarea cu cei mici. Stăteam jos, la catedra din sala mea de clasă. Când am dat să-mi bag în geantă agenda cu orarul, am văzut că era aprins ecranul telefonului mobil.

Trebuia să fiu în amfiteatru în mai puţin de treizeci de secunde, dar am apăsat câteva dintre tastele telefonului, ca să ascult mesajul vocal.

Părea că Emerson înnebunise. „Sună-mă imediat!", îmi spunea în mesaj; apoi, nevrând probabil să mă sperie, adăugase: „N-a murit nimeni. Dar sună-mă!" încruntându-mă, am băgat telefonul înapoi în geantă. Ce se întâmplase cu vieţile noastre, de eram nevoite să ne spunem câte un „n-a murit nimeni" când trimiteam mesaje?

M-am îndreptat spre amfiteatru. Puteam să-i cer unuia dintre elevi să-i supravegheze pe ceilalţi, iar între timp să o sun înapoi pe Emerson, ca să mă asigur că nu se întâmplase nimic grav.

Toţi copiii se aflau deja acolo, ajunseseră în amfiteatru înaintea mea.

— Doamna V! au strigat câţiva dintre ei când m-au văzut venind.

— Salutare, dragilor! le-am răspuns.

Unii stăteau aşezaţi în primele rânduri, iar alţii pe marginea scenei, privind cu toţii spre mine. Pe chipurile lor zâmbitoare se citea nerăbdarea. Acestor copii le plăcea compania mea. Mi-aş fi dorit să pot spune măcar atâta lucru despre propria mea fiică.

La Hunter, amfiteatrul arăta nemaipomenit, avea rânduri vaste, cu scaune îmbrăcate în catifea de culoarea purpurei, ce coborau oblic în dreptul scenei, formând o cupă elegantă în jurul acesteia. Acustica sălii era ireproşabilă. Dar nu am ajuns la scenă, ci l-am chemat la mine pe unul dintre băieţi, pe Tyler. Stând în pragul intrării în sala de spectacole, l-am întrebat pe băiat:

— Vrei să îi supraveghezi tu puţin? Tyler era un elev tare bun, nou-sosit la noi în şcoală şi cu aptitudini artistice. Era unul dintre designeri. Trebuie neapărat să dau un telefon, am adăugat.

— Eu? întrebă, părând surprins.

— Da, i-am răspuns. După care m-am adresat celorlalţi: Hei, fiţi atenţi! Trebuie să dau un telefon, aşa că Tyler o să vă pună la curent cu decorurile. Vedeţi cum vi se pare şi dacă mai aveţi idei; vin şi eu în câteva minute.

Era linişte când am părăsit amfiteatrul, dar bănuiam că o să fie o

nebunie de îndată ce închideam uşa; în fine, se descurcau ei pentru câteva momente. O să fiu rapidă.

Am luat-o pe hol, spre cancelarie, sperând să nu-l fi pus într-o postură neplăcută pe Tyler. Aş fi putut alege un alt elev; pe unii dintre ceilalţi îi ştiam mai bine decât pe el, iar printre cei din grupa mică se întrezăreau adevărate vedete. Cu toate acestea, aveam grijă să aleg mereu câte un alt elev pentru diferite sarcini. Nu voiam să fiu vreodată acuzată că aveam un „căţeluş". Nu voiam să mai trec prin asta.

Mereu am urât până şi expresia în sine – „căţeluşul profesorului". Când eram la liceu, tocmai *mie* mi se spunea aşa, deoarece domnul Starkey, coordonatorul clubului de artă teatrală, ţinea foarte mult la mine. Văzuse că eram talentată şi că mă pasiona teatrul, aşa că a crezut că, în sfârşit, găsise acel gen de elev care să-l ajute să ridice clubul de artă dramatică la un nivel mai înalt. Şi poate tocmai faptul că el crezuse atât de mult în mine m-a făcut să-mi supraevaluez talentul şi să cred că am şanse de a intra Ia Yale – întotdeauna visasem să ajung acolo, fără să mai dau importanţă celorlalte obiecte de studiu. Pe de altă parte, eram şi supărată pe el, pentru că mă făcuse să par un adevărat copil-minune. Lucru care mă separase de ceilalţi colegi ai mei, invidioşi pe atenţia pe care el mi-o acorda, şi care totodată mă făcuse să pierd simţul realităţii referitor la aptitudinile mele reale. Doar pentru că mă pricepeam cel mai bine la actorie în liceul meu micuţ nu însemna şi că eram o mare actriţă. Să zicem că reuşisem să mă ridic puţin deasupra unei mase mediocre.

Când am ajuns eu însămi profesoară, mi-am jurat că nu voi avea un aşa-zis „căţeluş". Eram conştientă că voi avea preferaţi, că voi gravita în jurul acelor elevi care aveau să-mi facă sarcina mai uşoară, prin devotamentul lor, totodată bucurându-mă de fiecare realizare de-a lor ca de un succes personal. Mi-am promis solemn să nu favorizez pe nimeni şi am crezut sincer că mă voi ţine de promisiune. Nu ştiu cum se făcea că, de fiecare dată când Mattie Cafferty interpreta câte-un rol, reuşea să mă uimească, iar oamenii îşi dădeau seama. Nici măcar eu nu am realizat acest lucru decât după accident, când lumea observase ironia sorţii în faptul că tocmai eleva mea preferată se aflase la volanul maşinii care îl ucisese pe Sam.

Mai rău decât atât, Grace ştia. „Şi tu, care credeai că e perfectă!", îmi spusese atunci când aflase că Mattie conducea maşina. Mattie, care îi trimitea un mesaj prietenului ei. În mod normal, pe Mattie aş fi ales-o să supravegheze grupul de elevi, fără să stau pe gânduri. Ştiam că mă pot baza pe ea. Îmi simţeam obrajii arzând, gândindu-mă la Mattie. De îndată ce am intrat în cancelarie, una dintre profesoarele de ştiinţe naturale, care se pregătea să plece, m-a întrebat îngrijorată:

— Te simţi bine?

— Sigur, i-am răspuns zâmbind. Mă grăbesc puţin, ca de obicei.

Am găsit un colţ mai retras şi mi-am scos telefonul din geantă.

Părinţii lui Mattie au retras-o de la Hunter imediat după accident. S-au mutat cu toţii în Florida la o lună după aceea şi atunci am primit o scrisoare emoţionantă de la ea, plină de regrete şi durere. Îmi scrisese în felul următor „Nu vă pot cere să mă iertaţi. Vreau doar să ştiţi că mă gândesc mereu la dumneavoastră, la domnul Vincent şi la Grace, zi de zi".

Eu *chiar* o iertasem. E drept că dăduse dovadă de prostie şi lipsă de răspundere, dar putea la fel de bine să fie Grace în locul ei. Sau *eu,* când eram de vârsta ei. Grace însă nu avea s-o ierte niciodată. Şi tindeam să cred că nici pe mine nu avea să mă ierte, pentru că ţinusem cândva la Mattie. Pentru că, oricât aş fi încercat, nu reuşeam să mă apropii de Grace aşa cum o făcusem cu Mattie.

— Tara? întrebă Emerson.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie neapărat să vorbim. Vrei să luăm masa în oraş diseară?

— Are legătură cu Noelle? Sau cu copilul ei?

— Nu vreau să intru în detalii la telefon. Dar… Dumnezeule mare, Tara…

— Ce?

— Ne vedem la Henry's, la şase, bine? Sincer, cred că… ar fi bine ca asta să rămână între noi două.

Mi se părea altfel decât de obicei, iar asta începea să mă sperie.

— Eşti cumva bolnavă?

M-am simţit cuprinsă de panică la gândul că aş fi putut s-o pierd şi pe ea, să pierd pe altcineva drag.

— Nu, eu sunt bine. E în regulă la şase?

— Sigur, i-am răspuns.

Apoi am închis, îngrijorată. „Nu este bolnavă şi n-a murit nimeni”, am gândit, punându-mi telefonul înapoi în geantă. Atunci, indiferent despre ce ar fi fost vorba, ştiam că o să pot face faţă.

capitolul 19

Grace

Acasă la Jenny, camera de rezervă arăta ca o fabrică de plase şi sacoşe, în care avusese loc o explozie. Pe bune. Cu greu puteai să faci un pas prin camera aia, din cauza atâtor pungi pline cu lucruri pentru bebeluşi. Părinţii ei le aduseseră pe toate de la Noelle de-acasă, iar acum, eu şi Jenny trebuia să le sortăm, punând hăinuţele într-o parte, jucăriile zornăitoare în alta, apoi biberoanele şi păturile şi tot aşa – era o harababură totală.

Petrecusem aproape întreaga zi la The Animal House, unde fusese la fel de haotic, pentru că se ţinuse cursul de dresaj pentru câini chiar în mijlocul magazinului, sâmbăta în amiaza mare. Dar am lucrat cot la cot cu instructorul, iar asta îmi plăcuse foarte mult. Câinii erau emoţionaţi şi tremurau mai mereu. Nu-mi plăcea să-i văd aşa speriaţi – ştiam ce înseamnă să-ţi fie frică – dar eram mulţumită că puteam să-i ţin în braţe şi să-i alin. După ce am terminat, Jenny m-a luat cu maşina, şi m-am gândit că putea fi relaxant s-o ajut cu lucrurile pentru bebeluşi, după ce îmi petrecusem ziua ridicând câini de treizeci şi ceva de kilograme fiecare, ca să-i bag în cadă; numai că aici era şi mai rău. Dar măcar eram cu Jenny.

Jenny a golit un sac mare pe una dintre cele trei mese lungi pe care tatăl ei ni le pusese la dispoziţie special pentru asta.

— De îndată ce reuşim să mai punem la punct tot balamucu' ăsta, am să te învăţ cum să coşi genţile pentru trusouri, zise ea. Se fac aşa de uşor!

Adusesem cu mine şi cele trei pături pe care le tivisem acasă. A trebuit s-o arunc pe prima la care lucrasem. O făcusem ferfeniţă. Tivul făcuse cute, aşa că a trebuit să mă dau bătută şi să apelez la mama, ca să mă ajute să fixez tensiunea firului de aţă la maşină. După aceea, chiar a început să-mi placă. Mereu am fost atrasă de lucrurile pe care le puteam face singură. Imediat ce m-am prins cum mergeau treburile, nu mi s-a mai părut mare lucru să croiesc păturile pentru bebeluşi – nu eram nevoită să socializez cu nimeni şi, în plus, iată că reuşeam, în acelaşi timp, să fac şi ceva bun în slujba comunităţii. Perfect. Pe lângă asta, îi rămăsesem datoare lui Noelle.

Aşadar, mă descurcasem cu micile pături, dar nu ştiam cum să m-apuc să cos genţile pentru trusouri. Zece dintre cele deja terminate se aflau puse laolaltă, în dreptul ferestrei. Erau realizate dintr-un material din petice, aidoma celui din care se fac cuverturile tradiţionale, strâns şi cusut pe un suport pătrăţos, de care se lega bareta de umăr. Tot ceea ce sortam trebuia să ajungă, la final, în

aceste genţi cu trusouri.

Atunci când un nou-născut venea pe lume şi avea nevoie de hăinuţe sau chestii de-astea, Noelle ori alt voluntar se oferea să-i ducă bebeluşului o sacoşă plină cu cele necesare, indiferent dacă bebeluşul era la spital, la adăpost sau altundeva.

Jenny îmi arătă un pulover mic, de culoare galbenă şi lucrat de mână, spunând:

— Îmi place la nebunie ăsta! Hai să punem separat toate chestiile făcute de mână. Lui Noelle îi plăcea ca, în fiecare genată cu trusou, să fie cel puţin un articol lucrat de mână.

— Bine, am convenit.

Mi le-am imaginat pe mamele care urmau să primească sacoşele. Mie, una, dacă aş fi mamă, mi-ar plăcea nespus de mult să primesc aşa ceva. Erau tare drăguţe. Îmi doream ca, într-o bună zi, să am mai mulţi copii. Îmi plăcea să cred că eu şi Cleve ne vom căsători cândva. Cât de frumoşi ar fi copiii noştri! Visasem atât de mult Ia chestii de genul ăsta, că nu mă mai puteam opri. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să mă mărit cu altcineva. De îndată ce aş fi mers şi eu la facultate, iar Cleve ar fi observat cât mă maturizasem, speram să-şi dea seama că eram făcuţi unul pentru celălalt. După absolvire, eu aş fi scriitoare, iar el arhitect. Am fi nişte părinţi nemaipomeniţi! Am locui în Wilmington, iar în felul acesta, copiii noştri ar fi aproape de bunicii lor. M-am supărat la gândul ăsta. Tati nu avea să-i cunoască pe copiii mei.

— Te simţi bine? întrebă Jenny. Îşi luă mobilul şi începu să scrie un mesaj.

— Sunt doar obosită, am zis, chiar dacă nu asta era problema. Sâmbăta e nebunie la The Animal House. Îi trimiţi mesaj lui Devon?

— Uneori, se vede atât de clar că-i boboc, zise ea râzând, cu ochii la ceva ce citise pe ecranul telefonului. Este „bobocos”.

— E drăguţ, Jenny. Şi să ştii că nu arată deloc a boboc, i-am spus.

Chiar aşa era. Jenny se putea considera norocoasă.

— Nu ştiu dacă să încep să iau anticoncepţionale sau nu, zise Jenny cu o voce şoptită, chiar dacă Emerson era la parter şi mai mult ca sigur nu ne putea auzi.

— Aţi făcut-o? am întrebat.

M-aş fi ofuscat dacă aş fi aflat că a făcut pasul acesta şi nu mi-a spus şi mie.

— Încă nu. Dar o să se întâmple cât de curând. El are prezervative, dar ştiu că nu vrea să le folosească şi, în plus, sunt aşa de scârboase.

— Dar sunt absolut necesare. Şi… când aveţi de gând s-o faceţi?

M-am gândit la Cleve, care folosise prezervativ atunci. N-ax fi riscat niciodată să mă lase însărcinată.

— Şşşt! mă atenţionă Jenny, arătând spre uşă. În curând. Poate

chiar săptămâna asta. Nu cred că mai pot să m-abţin mult timp.

— Nu mai aduce vorba despre asta! Am oftat în timp ce mă aplecam să deschid o altă pungă. Ce s-ar întâmpla dacă eu şi Cleve n-am mai fi niciodată aşa de apropiaţi?

— Vine şi Cleve la petrecerea mamei lui? întrebă Jenny.

M-am ridicat, ţinând în mâini borcănele de mâncare pentru bebeluşi.

— Ce petrecere? am zis nedumerită.

— Petrecerea în cinstea aniversării lui Suzanne. Mamele noastre o organizează, împreună cu ea. M-am gândit că probabil o să vină şi Cleve…

— Când? Unde?

— Aici, cam în două săptămâni. Nu mai ţin minte data exactă.

— Dumnezeule!

Am lăsat borcanele cu mâncare din mână şi m-am repezit la geantă. Am tastat „Vii acasă pentru petrecerea maică-tii?'

— Cum merge treaba?

Emerson intră în cameră, în timp ce eu rămăsesem cu ochii pironiţi la telefon, aşteptând un răspuns.

— Bine, zise Jenny.

— Mai avem mult până terminăm, am răspuns, aruncându-i o privire lui Emerson.

Cu greu m-aş fi putut dezlipi de telefon în momentul acela.

— Mda. Emerson luă unul dintre puloveraşele împăturite de mine, îl analiză puţin şi îl aşeză la loc. Ascultaţi-mă un pic. M-a sunat Suzanne, trebuia să ducă două sacoşe chiar azi la spital, dar şi-a rupt o coroană dentară şi a trebuit să dea fuga la dentist. Te-a rugat pe tine să te duci, Jen. Aş face-o eu, dar trebuie să mă pregătesc; mă întâlnesc cu Tara să luăm cina împreună.

Uitasem că mama iese în oraş cu Emerson.

— Sigur, merg eu. Vii şi tu cu mine? zise Jenny, punând deoparte hăinuţele pe care le avea în mână.

S-ar fi folosit de orice ocazie ca să mai conducă puţin maşina.

M-am uitat la ecranul telefonului meu mobil. Nicio noutate. Nu mi-aş fi dorit nici în ruptul capului să mai trec pe la spital, dar am încuviinţat din cap. Puteam să stau în maşină câtă vreme Jenny era înăuntru.

încă ţineam telefonul în mână când Jenny a luat curba pe College, cu mâna stângă pe volan. Când învăţam să şofez, mereu coteam spre dreapta şi făceam rondul, iar asta se întâmpla înainte ca tata să aibă accidentul. Mi se părea că traficul era efectiv imposibil pe şoseaua aia. Jenny conducea prea repede, iar eu am apăsat cu piciorul în podeaua maşinii, de parcă aş fi putut s-o încetinesc în felul acela.

— Mergi prea aproape de maşina din faţă, i-am zis.

— Sunt cu mult în spatele ei. Jenny păru enervată, dar apăsă pe frână. Înţeleg de ce eşti aşa de nervoasă când e vorba de condus, Grace, dar trebuie să te mai destinzi puţin. Crezi că ai să-ţi iei vreodată carnetul?

— Oricum, nu în momentul de faţă, i-am răspuns.

Era ca şi cum aş fi regresat. Mama mă descrisese folosind cuvântul acesta şi mă enervase, chiar dacă era adevărat. Măcar o spusese frumos: „Nu-i nicio problemă, Grace, e de înţeles să regresezi când vine vorba de condus". Ştiu că încercase să mă aline cumva, dar nu reuşise decât să mă facă să mă simt cu atât mai prost.

Telefonul meu vibră scurt.

— În sfârşit! am exclamat când m-am uitat pe ecran. „Imposibil să lipsesc, m-ar renega mama!" îmi scrisese. Vine la petrecere, i-am zis lui Jenny.

— Şi ce spune, mai exact?

— „Imposibil să lipsesc, m-ar renega mama!"

Jenny strânse puţin din buze, privind atentă Ia trafic.

— Dar îţi spune vreodată ceva ţie, personal? Cum făcea înainte, adică?

— La ce te referi?

Ştiam exact Ia ce se referă, şi nu, nu o făcea niciodată.

Nu-şi încheia niciodată mesajele cu „abia aştept să ne vedem!", iar în e-mailuri nu scria niciodată „mi-e dor de tine" sau ceva de genul acesta, aşa cum făcea înainte. Obişnuia să-mi spună că-i e dor de mine chiar şi dacă ne văzuserăm cu câteva minute înainte.

— Adică îţi dă vreodată de înţeles că, pentru el, însemni mai mult decât o simplă prietenă?

— Nu chiar, a trebuit să recunosc.

— Mi se pare nedrept din partea lui că încă mai ţine legătura cu tine. Mi se păru uşor furioasă. Îţi dă false speranţe, se pronunţă ea.

— Poate, dar nu cumva să-i spui asta. Promite-mi că n-ai s-o faci. Mie îmi place să sper şi nu sunt convinsă că-s speranţe deşarte, altfel n-ar mai ţine legătura cu mine. Nu-l obligă nimeni.

— Ştiu, ştiu.

Ajunserăm în parcarea spitalului, iar eu am simţit cum mi se accelerează pulsul când am văzut semnul secţiei de Urgenţe.

— Du-te şi du sacoşele, eu te aştept în maşină, am zis.

— Nu vrei să intri şi să vezi şi tu bebeluşii? întrebă Jenny.

îmi place secţia pentru mămici şi nou-născuţi. Am fost cu Noelle aici, o dată. Altfel, e ca şi cum nu faci decât să pui laolaltă toate chestiile astea pentru bebeluşi, fără să înţelegi cu adevărat şi de ce o faci.

Am încercat să-i dau lui Jenny un motiv cât de cât plauzibil pentru care nu voiam să intru în spital. Ar fi înţeles dacă i-aş fi spus „ştii, un

loc ca ăsta îmi aduce aminte de ziua în care a murit tatăl meu". S-ar fi uitat blând la mine. Nu ştiu din ce motiv, dar nu reuşeam să rostesc acele cuvinte.

— Nu, serios. Sunt chiar obosită. Prefer să te-aştept aici, i-am zis.

— Treaba ta.

Jenny trase maşina din curbă şi o parcă exact în faţa intrării la Urgenţe, după care opri motorul.

— O parchez aici, pentru că…

— Nu cred că ai voie aici, am intervenit.

— Da, dar vin într-o secundă, iar dacă zice cineva ceva, eşti tu aici şi poţi să spui că nu vreau decât să las ceva şi mă întorc imediat.

Se mişcă atât de repede, luând genţile şi ieşind din maşină, că nici n-am mai apucat să comentez ceva. Am văzut-o îndreptându-se spre intrare, ţinând câte-o sacoşă colorată şi voluminoasă în fiecare mână, şi mi-am dorit în acel moment să fi semănat mai mult cu ea. Chiar şi înainte de întâmplarea cu tatăl meu, nu-mi făcea o deosebită plăcere să trec pe la maternitate, cu atât mai puţin să vorbesc cu asistentele ori ceva de genul ăsta. Mi-am adus aminte că-i auzisem într-o seară pe ai mei discutând, eram copil pe-atunci. Mama zicea că i-ar fi plăcut să fiu mai prietenoasă, iar tata îi spusese ceva de genul „Păi *tu* eşti cea care vorbeşte mereu în locul ei, astfel că ea nici nu mai trebuie să zică niciodată niciun cuvânt".

Am citit din nou mesajul de la Cleve. Nu era suficient pentru mine. Simţeam nevoia să-i aud vocea. Îl aveam pe apelare rapidă, desigur, aşa că am auzit cum îi suna telefonul după doar două secunde.

— Salut, Grace!

Părea bucuros că mă aude. Era clar că Jenny se înşelase, încă mai era ceva între noi.

— Salut, am zis. Ai ieşit de la ore?

— Da, merg spre cămin acum. E aşa de cald. Teroare. Şi la voi e cald?

Ai fi zis că suntem la ani-lumină unul de celălalt, nu că ne despărţeau doar trei ore.

— Foarte cald, am zis. O aştept pe Jenny în maşină la ea, s-a dus la spital să ducă ceva. Mama ta trebuia să se ocupe de asta, dar a trebuit să meargă la dentist. Jenny şi cu mine avem treabă cu nişte chestii pentru bebeluşi, trebuie să le organizăm la ea acasă. Mi-e şi milă de mama ta. A rămas cu programul pentru bebeluşi pe cap, iar Noelle l-a lăsat vraişte.

— Mai bine i-ai spune mamei *tale* să se ocupe de asta. Pun pariu că totul ar fi etichetat şi pus la punct în timp record.

— Îţi dai seama!

Mi-l şi imaginam traversând campusul Chapel Hill. Probabil că purta ochelarii de soare şi îşi ţinea rucsacul pe umăr, cum făcea de

obicei.

— Serios, zise el, mă bucur că dai şi tu o mână de ajutor la chestia cu bebeluşii. O să dea bine că te ocupi de chestii de-astea pe cererea pentru admiterea la facultate.

Ziceai că vorbesc cu Noelle. Cleve colaborase cu un grup de tineri în cadrul Habitat for Humanity[9]. Eu nu mai participasem încă din primăvară la întrunirile grupului nostru şi, chiar şi atunci, îmi anunţasem prezenţa doar telefonic. În mintea mea, toată primăvara era îngropată într-un nor de ceaţă. Nu voiam să mai trec vreodată printr-o perioadă ca aceea.

— Crezi că ar trebui să merg şi eu tot la Carolina? am întrebat, ca să văd cum reacţionează.

— Categoric! răspunse, iar inima mi se umplu de iubire când l-am auzit spunând acel cuvânt. Voia să fiu şi eu acolo. Zise mai departe: Programul de scriere creativă e grozav, dar trebuie să ai note mai mari.

— Merg din ce în ce mai bine cu şcoala, i-am răspuns. Bine, exageram puţin. Dar măcar îmi mergea mai bine decât primăvara trecută. Nici c-aş fi putut să iau note mai mici ca atunci.

— Anul ăsta contează cel mai mult, mai spuse.

— Tu crezi acum că eşti dirigintele meu?

— Hei, ce faci, omule? l-am auzit strigând la cineva şi mi-am îndepărtat telefonul de ureche.

— Cine era? am întrebat.

— Un tip de la mine din clasă. Mă duc să vorbesc cu el, trebuie să plec.

— Stai puţin. Cum rămâne cu petrecerea?

— A, de ziua mamei? Ţi-am zis că o să vin.

Am auzit pe cineva vorbind cu el şi m-am bucurat că era o voce de băiat.

— Şi cât o să stai acasă? l-am întrebat.

— Nu ştiu…

Nu am mai auzit ce-a zis, pentru că ţiuitul unei sirene i-a acoperit vocea. M-am uitat în oglinda laterală şi am văzut o ambulanţă chiar în spatele maşinii lui Jenny. Şoferul claxona şi n-am înţeles imediat ce voia. Ştiam că Jenny n-ar fi trebuit să lase maşina parcată acolo, dar şoferul putea foarte bine să o ocolească.

Abia după aceea am văzut că mai parcase cineva foarte aproape de maşina lui Jenny, probabil la scurt timp după noi, iar ambulanţa *chiar nu mai avea cum să ocolească.* Şoferul claxona încontinuu, iar zgomotul sirenei era atât de asurzitor, încât a trebuit să-mi acopăr urechea cu cealaltă mână.

Un poliţist a început să bată în geamul din dreptul şoferului.

— Ce se întâmplă? strigă Cleve.

— Trebuie să închid.

Am închis telefonul, mi-am desfăcut centura de siguranţă şi m-am aplecat peste locul şoferului ca să deschid geamul, dar nu am putut, pentru că nu mergea când motorul maşinii era oprit. Poliţistul striga şi bătea cu putere în geam, aşa că am ieşit din maşină pe uşa din dreptul meu.

— Trebuie să mutaţi maşina. E parcată ilegal şi…

— Nu e maşina mea! am strigat. Nici măcar nu mă auzeam, ţipătul sirenei îmi ţiuia în urechi. Este a unei fete care face voluntariat şi ea e plecată să…

— Mutaţi-o! strigă poliţistul.

îmi făcu semn să mă uit la cheia pe care Jenny o lăsase în contact. După care se duse spre ambulanţă.

Tremuram toată când am ocolit maşina, ca să mă aşez pe locul şoferului. Am răsucit cheia în contact şi am avut senzaţia că uitasem absolut tot ce învăţasem despre şofat din luna martie. Pe lângă asta, maşina lui Jenny era cu totul diferită de Honda noastră. Dumnezeu ştie cum am reuşit s-o pornesc, după care am urnit-o şi am făcut-o să înainteze cumva pe lângă curbă, lăsând cale liberă ambulanţei. N-am îndrăznit să încerc măcar s-o trag într-un loc de parcare. M-am rezumat să mut maşina din drum şi să o parchez cât de cât.

Eram aşa de supărată, că nu m-am gândit că era mai bine să-mi întorc privirea de la ambulanţă. Uşile laterale se deschiseră chiar sub ochii mei, iar personalul de pe ambulanţă scoase din maşină o femeie întinsă pe o targă mobilă.

Avea pielea complet albă. Dacă era moartă? Dacă murise atunci, dar ar mai fi trăit dacă aş fi mutat mai repede maşina?

Am scos iar telefonul şi l-am sunat din nou pe Cleve. Când a răspuns, am auzit în fundal muzică şi râsete.

— Salut, mi-a zis el.

Plângeam prea tare ca să mai pot vorbi.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— A trebuit să mut maşina lui Jenny, am îngăimat. Stătea în calea unei ambulanţe. A fost de groază.

— Eşti bine? Fizic, vreau să spun?

— Da, numai că m-am speriat foarte tare.

— Dar… Grace, eşti bine, nu? Nu te-ai rănit sau ceva…?

— Nu.

— Calmează-te, atunci. Bine? Faci din ţânţar armăsar.

Îl ştiam pe Cleve suficient de bine ca să-mi dau seama că se enervase.

— Da, dar… dacă pacienta din ambulanţă a murit din cauza mea? Dacă a murit pentru că eu n-am mutat mai repede maşina?

Tăcu o clipă.

— Şi mai zici despre maică-ta că e *drama queen!* De ce trebuie să exagerezi în halul ăsta, Grace? Chiar trebuie să te dai mereu de ceasul morţii?

Am auzit scârţâitul unei uşi şi muzica din ce în ce mai încet, semn că ieşise din încăperea unde se asculta muzică.

— Nu fac asta.

— Şi-atunci, cum se numeşte ce faci tu? Ce dacă le-a luat celor de pe ambulanţă cu treizeci de secunde mai mult ca să ducă pacienta înăuntru? Fii convinsă că se ocupaseră de ea şi în ambulanţă, aşa se procedează.

De unde era el aşa sigur?

— Şi pe tata l-au adus cu ambulanţa şi degeaba.

— Pentru el era prea târziu.

— Ştiu. Mă simţeam mai calmă acum. Simplul fapt că-i auzisem vocea mă ajuta în acest sens. Ştiu că ai dreptate. Am exagerat… am spus.

— Eşti bine acum?

— Da. Hai c-o văd şi pe Jenny venind.

Jenny tocmai ieşea din spital, părând derutată că nu-şi mai găseşte maşina acolo unde o parcase. Am claxonat, m-a văzut şi mi-a făcut cu mâna.

— Bine, atunci. Te las.

— OK, la revedere, i-am zis. „Mi-e dor de tine“. Şi mulţumesc, am adăugat, dar deja îmi închisese.

capitolul 20

Emerson

Mereu mă simţisem bine la Henry's, de parcă m-aş fi aflat la mine în living. Aici era mereu o atmosferă caldă, ca într-un chihlimbar. Cred că era de la pereţii lambrisaţi, de la felul în care era iluminat localul, cu băncuţele lui îmbrăcate în piele ţi aşezate în separeuri intime. De regulă, spaţiul în sine îmi dădea o stare de bine, dar în seara asta aş fi avut nevoie de mult mai mult ca să mă liniştesc.

Am zărit-o pe Tara în separeul de lângă fereastră despre care mereu ziceam că e al nostru.

— Ar trebui să fie agăţată o placă deasupra separeului, pe care să stea scris „Fetele din Galloway", zisese Tara odată, pe vremea când ne vedeam săptămânal.

Înainte ca viaţa să ajungă aşa.

Tara se ridică şi mă îmbrăţişă fără să zâmbească. Ştia că aveam ceva pe suflet.

Când a venit chelneriţa, am comandat câte ceva de băut şi felurile de mâncare în acelaşi timp, pentru că ştiam meniul pe de rost. Tara ceru o friptură cu cartofi copţi, iar eu am vrut o salată, specialitatea casei. Abia dacă mâncasem ceva de când cu scrisoarea şi mă îndoiam că voi fi în stare să mănânc chiar şi o salată. Dar ştiam sigur că un pahar de vin alb mi-ar fi picat bine în momentul acela.

— Nu vrei şi altceva? întrebă Tara.

— Nu prea-mi arde de mâncare. Însă mă bucur să constat că tu ţi-ai revenit la normal în privinţa asta, am răspuns, încercând să schiţez un zâmbet.

Tara fusese mereu genul acela de femeie care putea să mănânce orice ţi să nu se îngraşe. Totuşi, după moartea lui Sam, ajunsese să semene cu un schelet ambulant. Eu şi Noelle fuseserăm îngrijorate în privinţa asta.

— Pentru mine, nu mai există noţiunea de „normal", observă Tara, iar eu m-am dus instantaneu cu gândul la bomba pe care o purtam cu mine în geantă.

Peste câteva minute, noţiunea de „normal" avea să ne fie complet străină amândurora. Mi-am simţit ochii inundaţi de lacrimi şi, chiar şi în lumina aceea difuză, ca de ambră, Tara îşi dădu seama.

— Draga mea! Ce s-a întâmplat? Este vorba despre bunicul tău? întrebă ea, luându-mă pe mână peste masă.

— Nu, am răspuns, inspirând adânc. „Ei bine, asta e", mi-am zis. Am găsit ceva acasă la Noelle.

Chelneriţa aşeză un pahar cu vin alb în faţa mea şi unul cu vin roşu

în faţa Tarei. Am luat o înghiţitură zdravănă, în timp ce Tara aştepta să continui. Deja îmi simţeam capul uşor.

— Am dat peste o cutie cu scrisori… în mare parte, sunt bileţele de mulţumire de la paciente şi… mai multe chestii de genul acesta, amestecate… Le-am citit pe toate, mai mult sau mai puţin. A trebuit s-o fac. Am vrut să mă simt mai aproape de ea, înţelegi? am spus, bătând cu degetul în masă şi simţind că-mi tremură mâna.

— Ştiu, spuse Tara.

Sigur că înţelegea. Chiar îmi spusese că, după moartea lui Sam, citise câteva dintre dosarele pe care el le întocmise, pline de chestiuni legislative, absolut plictisitoare, doar ca să simtă o legătură cu el.

— În fine, am dat peste scrisorile astea două.

Aveam deja palmele transpirate când am băgat mâna să le scot din geantă. Le îndoisem. Le-am deschis acum, mai întâi hârtia de culoarea piersicii pe care nu era scris decât un rând.

— Sunt scrise *de către* Noelle, nu sunt adresate ei. Pe asta sunt doar câteva cuvinte. Am netezit foaia de hârtie şi m-am aplecat mai aproape de Tara. Am început să citesc cu voce tare: „Dragă Anna, am început să scriu această scrisoare de atâtea ori, dar mă văd nevoită să o iau din nou de la capăt, neştiind cum să-ţi spun că…”

— Cine este Anna? întrebă Tara.

Stăteam amândouă atât de apropiate peste masă, mai că ni se atingeau capetele.

— Nu ştiu. Am mai sorbit o dată din vin. Dar ştiu ce-a făcut Noelle, chiar dacă încă nu-mi vine să cred. Am strecurat cealaltă coală de hârtie pe sub prima. Uite a doua scrisoare. Este clar că pe-asta a scris-o pe computer şi apoi a imprimat-o, numai că e neterminată şi-ţi dau cuvântul meu că nu ştiu…

— Citeşte-o, zise Tara.

— Este din 8 iulie 2003. Am început apoi să citesc, cu vocea aproape şoptită: „Dragă Anna, am citit în ziar un articol în care se vorbea despre tine şi mi-am dat seama că trebuie neapărat să-ţi scriu. Sunt moaşă, sau cel puţin eram, cândva. Cu ani în urmă, luam medicamente pentru nişte dureri de spate, care cu siguranţă mi-au afectat atât echilibrul, cât şi judecata. Din greşeală, am scăpat pe jos un bebeluş nou-născut, care a murit pe loc…“

— Oh, nu! Tara îşi duse instantaneu mâna la gură. Oh, nu!

— Stai, că nu se termină aici, am zis, vrând să ajung cât mai repede la final. „Din greşeală, am scăpat din mâini un bebeluş nou-născut, care a murit pe loc, iar eu m-am speriat şi nu am mai gândit limpede. Am luat un nou-născut, care semăna mult cu primul, l-am luat din spitalul în care beneficiam de unele privilegii, pentru a-l pune în locul celui pe care-l omorâsem. Urăsc că trebuie să folosesc acest cuvânt. A fost un accident oribil. Acum mi-am dat seama că bebeluşul pe care îl

luasem atunci era, de fapt, al tău. Regret nespus că a trebuit să suferi atât din cauza mea. Vreau ca totuşi să ştii că fiica ta are nişte părinţi extraordinari, este iubită şi…“ Mi-am ridicat privirea la Tara, care holbase ochii cât cepele. Asta e tot, atâta a scris, am zis.

— Dumnezeule! exclamă Tara.

Luă scrisoarea din mâna mea şi o citi în gând.

Parcă-mi simţeam inima bătându-mi în urechi. Am atins foaia de hârtie din mâinile ei şi am zis:

— Nici nu ştiu ce să fac cu asta.

Tara îşi ridică ochii şi spuse:

— Nu-mi vine să cred că Noelle a fost în stare să facă aşa ceva.

Am clătinat din cap.

— Nici mie. Mi se pare de necrezut.

— Poftiţi, zise chelneriţa care apăru din nou la masa noastră, aducând de data aceasta salata pentru mine şi friptura pentru Tara. Nu ştiam cum vreţi sosul, zise ea şi aşeză bolul cu salată în dreptul meu.

— E bine aşa, i-am spus, uitându-mă absentă la vasul mic, cu sos.

Nici nu conta, oricum n-aveam de gând să m-ating de salată. Nu voiam decât să lase mâncarea pe masă şi să plece.

— Mai doriţi şi altceva? întrebă.

— Nu, răspunse Tara. Mulţumim, e totul în regulă.

De îndată ce ospătăriţa se îndepărtă, Tara îşi puse deoparte farfuria, se pare că şi ei îi dispăruse pofta de mâncare.

— Poate de aceea a şi renunţat la moşit, zise ea.

„Sigur că da!“ Cum de nu mă gândisem la aşa ceva?

— Simt că parcă nici n-aş fi cunoscut-o. Ştiu că am tot spus asta în ultima vreme, dar acum *chiar cred.* Nici nu ştiu dacă s-o urăsc pentru ce a făcut sau s-o compătimesc pentru că a trebuit să ţină acest secret îngrozitor atâta amar de ani…

— Există o şansă cât de mică să… pur şi simplu să nu fie adevărat? întrebă Tara. Adică, cine ştie, poate scria un roman sau… o povestire, ceva de genul ăsta, poate o încercare literară.

— Cât mi-ar plăcea să fie vorba despre asta, Tara. Dar, sincer, tu crezi aşa ceva?

Tara clătină uşor din cap.

— A omorât un bebeluş, rosti ea lent, şoptit, de parcă ar fi vrut să vadă cum sună cuvintele în sine. Şi o biată femeie nici măcar n-a ştiut că i-a murit copilul.

— Iar femeia aia a crescut copilul unei alte femei.

— Pe când copilul *celeilalte* femei a fost răpit. Tara încă ţinea scrisoarea în mână. Crezi că se poate să-i fi scris acestei Anna *alt* e-mail sau poate vreo scrisoare? întrebă ea. Poate că a reuşit să ia legătura cu ea, până la urmă?

— M-am gândit şi eu la asta. Dar n-am fi aflat, oare? Nu ar fi ieşit

totul la iveală? Nu crezi c-am fi auzit dac-ar fi existat un proces de o asemenea amploare?

Am vrut să mai iau o înghiţitură din paharul cu vin, dar deja începuse să mi se pară că se roteşte încăperea cu mine, aşa că mi-am lăsat mâna în poală.

— Ai găsit prin casa ei măcar un document care să fie legat de vreun aşa-zis proces? întrebă Tara.

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Poate chiar a trimis o scrisoare, sub anonimat, astfel încât Anna să nu-şi dea seama despre cine era vorba.

Am dat din cap:

— Aşa pare şi din scrisoarea asta… dacă te gândeşti, face referire la acei „părinţi extraordinari" pentru a o asigura pe ea – pe această Anna – că fiica ei este îngrijită bine, dar nu lasă de înţeles că îi va dezvălui şi cine sunt. Deci nu cred că intenţiona să dezvăluie nici cine este, mă rog, cine era ea.

— Dar ce-a vrut să spună când s-a referit la articolul din ziar?

— N-am idee, am zis.

— Ted ce zice?

— Nici nu i-am spus. Gândindu-mă mai bine, poate că n-aveam să-i spun niciodată lui Ted. Iniţial, mi-a trecut prin cap să nu spun nimănui, să încerc să uit ce citisem, dar mi-ar fi fost imposibil să ţin un astfel de secret şi să-mi văd mai departe de viaţa mea. În orice caz, simţisem nevoia să destăinui cuiva ce aflasem, măcar să nu port povara de una *singură*. Ce e de făcut în privinţa asta, Tara? Ne facem că plouă?

— Nu cred că vom putea să facem asta, spuse Tara.

— Of, Tara, este cumplit! Când mă gândesc că Ted nici măcar n-a vrut să iau cutia acasă… Acum mi-aş dori să-l fi ascultat. Dacă aş fi aruncat-o pur şi simplu, n-aş mai fi aflat nimic din toate acestea.

— Da, dar ştii. Acum ştim *amândouă*.

— Mi-e rău când mă gândesc la toată povestea asta. Dacă mergem la poliţie… Nu vreau să se işte un scandal mass-media. Mă gândesc şi la Noelle… la ce a lăsat în urmă. A făcut atâta bine. Reputaţia ei o să fie terfelită.

— Uite… zise Tara şi se sprijini de spătar. Nu se poate spune că avem nişte dovezi foarte solide, ba dimpotrivă. Poate *chiar sena* o poveste, ce ştim noi? Cred că, mai întâi de toate, trebuie neapărat să aflăm cine este Anna. Dacă dăm de aşa-numita Anna şi ajungem la concluzia că într-adevăr s-au întâmplat toate astea, abia apoi vom hotărî ce e de făcut.

Mă simţeam în egală măsură uşurată, dar şi vinovată că o băgasem şi pe ea în asta.

— Îmi pare rău că ţi-am spus, Tara. Ştiu că exact asta-ţi mai lipsea

acum, dar n-aş fi putut să fac faţă singură.

— Nu eşti singură în treaba asta, draga mea.

— Aşadar… M-am uitat din nou pe scrisoare, dar abia desluşeam cuvintele. Cum facem să aflăm cine este Anna? Noelle zicea ceva de un articol pe care îl citise într-un ziar… poate că… nu ştiu… am putea să ne uităm prin ziare mai vechi, ce zici?

— Poate că bebeluşul care a murit – Tara se cutremură când rosti aceste cuvinte – a fost ultimul pe care l-a moşit Noelle.

Am înlemnit.

— Am eu registrele în care îşi ţinea evidenţa.

Chelneriţa se apropie de masa noastră şi am observat că se uita la farfuriile noastre, neatinse.

— Este totul în regulă? ne-a întrebat.

— Totu-i bine, am zis, iar Tara o alungă pe chelneriţă cu un simplu gest, care spunea „vă rugăm, lăsaţi-ne singure”, mai dar decât dacă ar fi rostit cuvintele în sine.

— Pot să verific care este ultima naştere pe care a notat-o în registrele ei, am zis imediat după ce chelneriţa se îndepărtă. Dacă este vorba despre o fată, atunci…

M-am uitat la Tara şi am ridicat din umeri.

— Dacă este o fată, atunci nu ne rămâne decât să vedem ce e de făcut, zise Tara.

capitolul 21

Noelle
UNC-Wilmington
1988

Noelle era mai fericită ca oricând. Atât cursurile de teorie, cât şi cele practice mergeau bine şi îi plăcea munca de asistent rezident. Fetele de pe palierul ei îşi făcuseră un obicei din a-i solicita ajutorul de câte ori aveau vreo problemă şi o găseai – nu rareori – stând cu ele la capătul holului, pe podea, discutând despre iubiţii sau profesorii lor, despre relaţiile dintre ele. Astfel de întruniri aduceau puţin cu întâlnirile între membrii unui grup de susţinere, dar la scară mai mică – un grup relaxat, cu bucurie în suflete. Noelle avea grijă ca toată lumea să se simtă bine-venită. Nu voia ca grupul-de-la-capătul-culoarului să se transforme într-o clică.

Ceilalţi asistenţi rezidenţi erau de părere că se implica prea mult în problemele studenţilor.

— Ar trebui să te rezumi la a da o mână de ajutor atunci când este nevoie, i se spunea, dar pe Noelle o onorau îndatoririle ei.

Voia să fie pentru fete un fel de „plasă de siguranţă”, în noaptea în care una dintre ele fusese cât pe ce să moară din cauza unei intoxicaţii cu alcool, Noelle plânsese din cauză că ar fi vrut să prevadă una ca asta. Dar fusese mai vigilentă cu altă ocazie, când îşi dăduse seama că o studentă suferea de bulimie şi intervenise la ţanc, înainte să fie prea târziu; consiliase o altă fată, nevoită să se hotărască în privinţa unei sarcini nedorite – deşi, în secret, i se rupsese inima când tânăra decisese să facă avort.

Cert este că ţinea foarte mult la fetele ei. Iar faptul că pe una dintre ele o iubea mai mult decât pe celelalte era un lucru pe care, treptat, învăţase să-l ascundă.

Când venea vorba despre Emerson McGarrity, reuşea să-şi controleze emoţiile şi pornirile, măcar parţial, făcând tot posibilul să o trateze ca pe oricare dintre celelalte studente de la etajul ei. Dacă cineva observase că lui Emerson îi acorda mai multă atenţie, că i se lumina chipul ori de câte ori o vedea, că îi punea mai multe întrebări decât celorlalte fete despre cum se acomodase cu viaţa în campus, cu orele de curs şi cu dorul de familie, Noelle n-ar fi avut de unde să ştie, cel puţin ei nu-i spusese nimeni nimic. Nu mai simţea nevoia să-i vorbească lui Emerson despre gradul de rudenie dintre ele. Era suficient că putea să-i stea alături, să facă parte din viaţa ei. Era evident că Emerson habar n-avea despre trecutul sordid al bunicului ei, iar familiile Emerson şi Megarrity izbutiseră cumva să ascundă

incidental – şi pe Noelle – ca şi cum ar fi măturat gunoiul sub covor. Iar Noelle se hotărî să nu dezvăluie niciodată nimic. Nu ar fi rănit-o pe Emerson, dar, într-un fel sau altul, îşi propusese să facă întotdeauna parte din viaţa surorii ei. Nu şi-ar fi permis s-o piardă acum, când o găsise.

Începuse să-i placă şi de Tara. Exuberanţa ei contrabalansa firea calmă şi blândă a lui Emerson şi era cu mult mai profundă decât crezuse Noelle. De când se născuse Tara, mama ei îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului internată în clinici de psihiatrie. Tinerei nu-i era deloc uşor să vorbească despre asta, iar Noelle fu impresionată când, în sfârşit, Tara îi dezvăluise această parte din viaţa ei. Noelle începu să perceapă dragostea Tarei faţă de teatru ca o formă de evadare, după ce trecuse printr-o copilărie şi o adolescenţă pline de greutăţi.

Totuşi, exista o mică problemă în viaţa lui Noelle, care o irita: Sam Vincent.

Mai mulţi tipi din campusul universitar se arătaseră interesaţi de Noelle, dar în ceea ce o privea, se simţise atrasă – la modul cel mai serios – doar de doi bărbaţi în viaţa ei. Sam era al treilea. Noelle îl cunoscu în cea de-a doua săptămână de şcoală, când trecu pe la Tara şi Emerson ca să le dea câte un baton de cereale. El era singur în camera fetelor, pentru că cele două făceau prăjituri în bucătăria căminului; stătea întins pe patul perfect aranjat al Tarei, scriind ceva într-un caiet. Îşi ridică privirea spre ea şi îi zâmbi uşor – nici nu a fost nevoie de mai mult. Zâmbetul lui o cuceri din prima clipă. Simţi cum se topeşte pe dinăuntru, iar inima începu să-i bată la fel de puternic ca atunci când intrase prima oară în această cameră şi o văzuse pe Emerson.

— Tu eşti Sam, zise ea, uitându-se la fotografia de pe măsuţa de toaletă a Tarei, în care era tânărul cu păr lung.

Sam cel din faţa ei arăta altfel însă. În fotografie, era un băiat. Pe când cel întins pe pat era un bărbat. Unul zvelt. Nu genul de bărbat care să emane masculinitate prin toţi porii; niciodată nu-i plăcuse genul acesta. Ochii săi erau albaştri, cu gene negre şi dese, iar buzele-i erau cărnoase şi puţin bosumflate. Noroc cu linia puternică a bărbiei, altminteri ar fi fost prea frumuşel.

— Da, răspunse el. O aştept pe Tara. Şi tu locuieşti tot aici?

— Eu sunt asistentul rezident. Noelle.

— Ah, da. Se îndreptă puţin, cu spatele sprijinit de perete. Aşeză caietul lângă el şi îşi încrucişă braţele la piept. Tara mi-a povestit despre tine. I se pare că eşti foarte de treabă.

Noelle zâmbi şi se aşeză pe scaunul de la biroul lui Emerson.

— Mă bucur s-aud asta. Şi mie îmi place de ea. La ce lucrezi? întrebă ea, arătând spre caiet.

— Este… un jurnal. Surâse uşor jenat şi îşi aşeză caietul în poală. Avea braţele arse de soare şi acoperite cu fire de păr închise la culoare. Continuă: M-am gândit să fac o încercare, ştii, să scriu care sunt cele mai ascunse şi mai tenebroase gânduri ale mele.

Îi plăcu răspunsul lui. Ce tip mai ţinea un jurnal? Dacă nu o făcuse înainte, din acest moment îl clasificase drept o raritate.

Vorbiră o vreme despre facultate şi despre planurile lui de a urma dreptul. Îi spuse că el şi Tara se ştiu de când erau copii, dar Noelle deja ştia acest lucru. De fapt, n-avea cum să-i spună nimic nou, întrucât Tara vorbea tot timpul despre el. Cuvintele se revărsau în şuvoaie de la unul la celălalt, dar se putea şi fără. La fel de bine ar fi putut să vorbească despre vreme sau despre ce mâncaseră la cină cu o seară înainte. De fapt, între cei doi nu se comunicau doar nişte simple cuvinte. Se petrecea ceva mult mai profund.

Noelle conştientiza ce se întâmplă şi, în adâncul ei, ştia că şi el simţea la fel. După felul în care o privea. După felul în care-i zâmbea fără să se poată abţine, indiferent despre ce-i vorbea.

Ea îi oferi un baton de cereale şi îl privi cum îl desface din ambalaj, cu degetele lui perfecte, bronzate. Muşcă din el şi îşi trecu limba peste o fărâmă care-i rămăsese pe buze, uitându-se la ea cu ochii lui albaştri. Fata îşi imagină că erau amândoi goi, în patul ei. El între picioarele ei, pătrunzând-o adânc. Nu încercă să şteargă această imagine din mintea ei. Dacă el nu ar fi fost al Tarei, l-ar fi întrebat direct: „Vrei să facem dragoste?”, pentru că ăsta era stilul ei. De ce n-ar fi spus lucrurilor pe nume? Iar dacă el nu ar fi fost al Tarei, ar fi răspuns afirmativ.

Numai că el *era* al Tarei şi, în adâncul sufletului ei, ştia că mereu avea să fie.

capitolul 22

Anna
Washington, DE
octombrie 2010

Eu şi Bryan stăteam la birou în faţa lui Doug Davis, specialistul în transplanturi din cadrul Spitalului pentru Copii, în timp ce el răsfoia dosarul medical gros al lui Haley. Scoase o coală de hârtie, o aşeză pe birou şi arătă cu degetul pe ea.

— Am aici rezultatele prelevării de măduvă osoasă de la Haley, zise el, şi, din păcate, va fi ceva mai greu să găsim o compatibilitate perfectă cu structura ei celulară, dar nu este imposibil, aşa că nu sunt motive să fim pesimişti.

Se uita fix la mine. Oare păream pesimistă? Eram din cale-afară de speriată. Să fi fost oare acelaşi lucru?

Mi se păru ciudat că mă aflu la spital fără Haley. Peste weekend, rămăsese cu Marilyn şi copiii ei, iar acum de-abia aşteptam să vină seara să-mi povestească tot ce făcuse. Mă bucurasem că evadase puţin, dar deja trecuseră trei zile, iar eu băteam în retragere. Îmi era tare dor de ea. Gândul că a doua zi trebuia să vin din nou cu ea la spital, pentru tratamentul chimio-terapeutic de întreţinere, îmi provoca o stare de rău.

Mă sunase în dimineaţa aceea şi mi-am dat seama că se distra de minune cu verişoarele ei. Fuseseră să se plimbe cu rolele pe pista acoperită, o ovaţionaseră pe Megan la meciul de fotbal, îşi montaseră corturi în curtea din spate, se duseseră la film şi hoinăriseră prin mall ore în şir. Nu că m-aş fi împăcat prea bine cu ideea ca nişte copii să umble hai-hui prin mall, dar simţeam nevoia să-i acord lui

Haley prilejul de a se distra cât mai mult posibil în astfel de momente. Dacă asta-şi dorea, să umble prin mall, atunci o lăsam, cu atât mai mult cu cât o ştiam în siguranţă împreună cu numeroasele ei verişoare din familia Collier.

— N-aţi putea ca pe noi să ne testaţi chiar azi? îl întrebă Bryan pe doctorul Davis. Nu înţeleg… de ce nu ne grăbim puţin în privinţa asta? Ar trebui să intre cineva chiar acum în cabinet, să ne ia probe de salivă şi să ne testeze cât mai repede…

Doctorul Davis zâmbi. Era atât de tânăr! Nu ştiu cum se face că mă trezisem într-o bună dimineaţă şi, deodată, toţi doctorii cu care aveam de-a face erau mai tineri decât mine.

— Vom vedea dacă sunteţi compatibili, zise el, dar să ştiţi că, de regulă, la părinţi se apelează abia în ultimă instanţă. Rareori se întâmplă să se potrivească. Sigur, mai potriviţi în astfel de situaţii ar fi

un frate sau o soră. Haley nu are fraţi sau surori?

Am deschis gura ca să vorbesc, dar Bryan a fost mai rapid. Şi-a dres glasul şi a spus:

— Am mai avut un copil. O fată. A dispărut la scurt timp după ce s-a născut. Nici măcar nu ştim dacă mai trăieşte.

Cuvintele lui m-au zguduit. Erau exact cuvintele *mele.* Cele pe care *eu* le ziceam de obicei. Cele care mi se opreau în gât ori de câte ori trebuia să le rostesc. Nici măcar o dată nu adusese vorba despre Lily, nu de când reapăruse brusc în vieţile noastre, cu două luni în urmă, şi intrase în salonul unde era internată Haley. Cum am putut să cred că uitase de copilul nostru dispărut? Se cunoştea tristeţea din vocea lui. Agonia vorbelor sale. Şi eu care crezusem ani la rând că sufeream de una singură din pricina acelei pierderi dureroase.

— Ce tragedie! Doctorul Davis îşi scoase ochelarii. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, atât cu fetiţa aceea, cât şi cu Haley. Şansele sunt de una la patru ca unul dintre fraţi să fie compatibil. Iar dacă luăm în calcul populaţia în general, atunci vorbim despre o şansă la douăzeci şi cinci de mii.

— Are verişoare, am spus, nefiind lămurită cine întrunea condiţiile pentru a fi sau nu donator compatibil. Este vorba de patru fete. Sunt fiicele surorii lui Bryan.

— O să le testăm pe toate. Dar cel mai probabil, vom ajunge tot la baza de date cu donatori universali. Dacă există vreunul cu şanse de compatibilitate, i se va cere o mostră de sânge. Aproape mereu se găsesc donatori, problema rămâne ca asta să se întâmple cât mai repede cu putinţă, explică el, dând din cap în semn de încurajare.

M-am dus cu gândul Ia toate poveştile despre oameni care muriseră tot aşteptând un transplant. Mi-am amintit de un băieţel care făcea tratament chiar aici, în acest spital, pe vremea când Haley era micuţă, şi de faptul că nu fusese găsit un donator la timp pentru el. Am început să tremur, de parcă-mi era frig.

— Haley va face tratamentul de întreţinere până ce se va găsi un donator, continuă doctorul Davis. Vestea bună este că, cel mai probabil, are să-i crească părul din nou, puţin câte puţin. Măcar pentru moment, zise el zâmbind.

— De ce doar pentru moment? întrebă Bryan şi mi-am dat seama că el nu o mai văzuse cu păr pe cap de pe vremea când avea un an.

Pe-atunci, Haley avea un păr pufos şi aproape blond. Dar la doisprezece ani, şi-l ţinea prins într-o coadă neglijentă, astfel că mereu îi ieşea câte-o şuviţă, încadrându-i chipul. Nu-i păsa cum arăta. Îmi doream să ajungă la vârsta la care să-i pese. Nici despre mine nu se putea spune că ajunsesem în stadiul acela – eram în continuare genul de femeie care nu se îngrijeşte prea mult de aspectul ei, nu mă machiam decât rareori, la ocazii speciale sau când trebuia să fin vreo

prelegere. Nu-mi păsa dacă semăna sau nu cu mine. Nu-mi doream decât să aibă şansa de a-şi da singură seama ce fel de femeie voia să fie.

— De îndată ce vom găsi un donator, începem să o şi pregătim pentru transplant. Vor fi vreo două săptămâni în care va fi supusă unor şedinţe de chimioterapie intensivă şi iradieri, iar atunci va rămâne din nou fără păr. După transplant, va mai sta în spital cel puţin o lună de zile, se poate şi mai mult, după care va trebui să se recupereze acasă încă vreo patru luni.

Ne-a pus la curent şi cu faptul că trebuia să o izolăm într-un spaţiu steril şi să luăm măsuri de igienă extrem de riguroase, pentru ca totul să iasă bine pentru Haley.

— Uau! exclamă Bryan.

Părea la fel de copleşit ca mine. Nu că m-ar fi luat prin surprindere ceea ce ne spusese medicul. Pentru că mă interesasem. Văzusem alţi copii şi familiile lor trecând prin tot acest calvar. Însă pentru mine, realitatea acestui chin cumplit abia acum îşi arăta colţii. Acum, *Haley* era cea pe care mi-o imaginam îndurând toate acestea în viitor.

Eu şi Bryan abia dacă am schimbat câteva cuvinte pe drumul de întoarcere în Alexandria. Am făcut o oprire în Old Town, ne-am luat două espresso cu lapte şi ne-am aşezat pe o bancă, pe marginea apei. Era o zi deosebit de frumoasă. În apropiere se afla o barcă albă, acostată în stânga noastră. Lucea în lumina soarelui, iar râul Potomac era o panglică argintie în faţa noastră. Mi-aş fi dorit să fie şi Haley cu noi, să simtă şi ea tot ce simţeam eu. Mi-ar fi plăcut să poată vedea şi ea barca de pe râu. Chiar să se plimbe cu ea. Să stea pe bancă şi să se minuneze de apa argintie. Să guste din cafeaua cu aromă de caramel. Mi-era practic imposibil să mă bucur de ceva, chiar şi de un gust sau de o aromă, fără să-mi doresc cu disperare să simtă şi ea la fel. Mi se părea că sentimentele mele ajunseseră să depăşească sfera normalului.

Eu şi Bryan am stat câteva minute fără să ne spunem nimic, absorbiţi de privelişte şi cu gândul la tot ceea ce ne spuse doctorul Davis.

— Mi-e teamă, am mărturisit în cele din urmă. Chiar dacă s-ar găsi un donator, mi se pare că sunt atâtea lucruri care ar putea merge prost!

Nu s-a grăbit să-mi răspundă. A sorbit din cafea, rătăcind cu privirea la orizont. Eram pe punctul de a-l înghionti uşor, când în sfârşit zise:

— Uite, vreau să ştii ceva. Nu am de gând să mai plec nicăieri. De data asta, n-am să vă las.

Bănuiesc că încerca să-mi ofere o garanţie, dar vorbele lui nu reuşiră decât să mă enerveze.

— Ai face bine să nu mai pleci, mai ales că Haley a început să ţină

din nou la tine.

— N-am să mai plec.

Privind râul, încercam să-mi fac curaj pentru ce voiam să zic mai departe:

— Am fost surprinsă auzindu-te vorbind despre Lily.

— De ce? Credeai cumva că aş fi putut vreodată s-o uit?

— Ca să fiu sinceră, aveam îndoielile mele.

— Oh, Anna! Serios?

M-am răsucit spre el, ca să-l pot privi în ochi.

— Ai plecat de lângă noi, Bryan. Ai început o nouă viaţă. Niciodată n-ai pomenit de ea. Adică, ai făcut-o doar atunci când s-a întâmplat, ai vorbit cu autorităţile şi poliţia, dar în toţi aceşti ani, niciodată nu ai vorbit despre ea cu *mine*.

— A fost o perioadă tare grea.

— Grea e puţin spus.

îşi scoase ochelarii şi îşi frecă puntea nasului, zicând:

— Am şi eu regretele mele.

„Mi se pare şi normal, ce mama dracului!", am gândit.

— Şi ce regreţi, mai exact?

Nu mă mulţumeam cu atât. Voiam să aud mai mult, să mă asigur că nu omitea ceva.

Îmi aruncă o privire ca şi cum atunci se hotăra dacă să muşte sau nu momeala.

— Mai înainte de toate, îmi pare rău că nu am fost un tată pentru Haley, zise. Nu am nicio scuză în privinţa asta, am fost laş. N-am ştiut să fiu un tată pentru ea încă de la bun început. Niciodată nu mi-am permis să mă apropii de ea. Mi-a fost teamă s-o fac, teamă că aş putea s-o pierd, aşa cum s-a întâmplat cu Lily. Ştiu cât de absurd pare, dar asta am simţit.

Mi-am adus aminte cât de puţin se implicase în creşterea lui Haley în primul ei an de viaţă. Crezusem că poate aşa trebuia să fie. Mă gândisem că, în condiţiile în care legătura dintre o mamă şi puiul ei era atât de puternică, probabil că taţii nici nu ştiau cum să se încadreze în peisaj. Niciodată nu m-aş fi gândit că frica îl ţinuse departe de propria sa fiică.

— Iar când s-a îmbolnăvit, atât mi-a fost, a clătinat el din cap. A trebuit să evadez. În mod laş. Ştiu.

— Dar şi acum există riscul de a o pierde. Cum se face că nu dai bir cu fugiţii?

— Cred că aşa se manifestă criza vârstei mijlocii în cazul meu. Zâmbi. Sunt câte unii cărora li se pare că viaţa a trecut prea repede pe lângă ei, că nu s-au bucurat de ea, şi hotărăsc să umple golul acela cu o maşină trăsnet sau cu o iubită atrăgătoare. Şi eu am simţit că viaţa a trecut pe lângă mine şi am experimentat golul acela, dar am ştiut că

nu duceam lipsa unei maşini sau a unei iubite. Altceva îmi lipsea. Fiica mea.

Îşi puse din nou ochelarii de soare la ochi şi continuă: Când mi-ai trimis mesajul, tocmai mă gândeam cum să-mi fac din nou intrarea în viaţa ei. Apoi mi-am dat seama că nu aveam cum s-o fac treptat, dar trebuia s-o fac. Să fiu acolo pentru ea. Şi pentru tine. Deşi gândul în sine mă speria de moarte, Anna. S-a uitat la mine: Şi încă mă sperie. Dar dacă i s-ar fi întâmplat ceva şi nici măcar n-aş fi făcut efortul s-o cunosc, nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Deja s-au adunat prea multe lucruri pe care nu mi Ie pot ierta, în armată, câştigasem o medalie pentru curaj, dar se pare că mă dovedisem un dezertor când venea vorba de familia mea. Am vrut să dau înapoi medalia aceea.

Simţeam că devin mai blândă în ceea ce-l privea, îl credeam.

— Mă bucur că-mi spui toate astea, i-am zis. Este cam târziu, dar tot îmi pare bine.

— Mai este ceva. Am un prieten aici. El şi soţia deţin o reprezentanţă auto în Maryland. Când ţi-am spus că merg la un interviu pentru o slujbă, chiar mă dusesem să vorbesc cu ei.

Mi-am amintit că mă sunase de la interviu. Şi că auzisem o voce de femeie râzând în fundal. M-am încruntat, aşteptând, întrebându-mă ce voia să-mi spună.

— Cei doi au avut un copil care a murit de leucemie cu mai mulţi ani în urmă. Le-am povestit despre Haley înainte să vin aici şi mi-au spus că, în cazul în care va fi nevoie, şi-ar dori să sponsorizeze ei campania de găsire a unui donator compatibil pentru transplantul medular. Despre asta am vorbit cu ei, în mare. Pentru situaţia în care se dovedea că Haley ar fi fost nevoită să treacă prin asta. Iar Haley este nevoită. Deci…

— Uau! am exclamat, simţindu-mă vinovată că mă îndoisem de el. Uau!

— Din câte înţeleg, sunt slabe şanse să găseşti un donator în modul acesta, dar ideea este că măcar poţi să apelezi la un număr mai mare de oameni. Mi-au mai spus şi că multă lume se va implica dacă tu şi Haley sunteţi dispuse să faceţi publică situaţia. Dar nu este neapărat necesar.

Mda, trebuia să iau în calcul această posibilitate. Nu avuseserăm deloc o viaţă uşoară, toţi trei trăiserăm o poveste impresionantă, începând cu dispariţia lui Lily şi prima confruntare cu această boală nemiloasă a lui Haley. Dar nu eram convinsă că-mi puteam expune copilul în felul acesta.

— Am să vorbesc cu ea, am zis. Amândoi o putem convinge. Orice s-ar întâmpla, îţi mulţumesc că te-ai gândit la asta. Că ai făcut ce ai făcut.

M-am uitat la un grup de turişti, pregătiţi să urce în barcă. Încă

eram uluită că Bryan venise cu ideea asta legată de campania de găsire a unui donator. Că fusese în stare să gândească în perspectivă.

— Ştii, apropo de Lily… zise el. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama. Încă… încă mi-e greu să vorbesc despre ea. Ştiu că, la vremea aceea, erai furioasă pe mine că nu m-am dus la Wilmington să văd dacă îi mergea bine. Crede-mă, mi-aş fi dorit s-o fac, dar nu aş fi putut să te las singură.

Credeam că Lily este în siguranţă, dar pe tine te-aş fi putut pierde în orice moment. Te zbăteai între viaţă şi moarte.

— Ştiu, am răspuns. Ştiu că, la momentul acela, părea logic să reacţionezi aşa cum ai făcut-o.

Chiar şi aşa, mi-aş fi dorit să-şi fi dat mai mult silinţa. Să sune la spitalul din Wilmington mai repede decât o făcuse. Să insiste să afle mai multe informaţii. Orice. Totuşi, nu avea de unde să ştie că Lily dispăruse. Cine s-ar fi gândit la aşa ceva?

— Am simţit că a fost vina mea că a dispărut.

— Eu te-am făcut să simţi asta.

îmi dorisem să-şi ceară iertare pentru tot, dar dintr-odată am văzut că şi eu purtam o mare parte din vină. Dădusem vina pe el, pentru că nu aveam pe altcineva la îndemână. Eram în comă, internată la Duke University Hospital, iar pe el l-au chemat din Somalia; era firesc să se intereseze mai întâi de mine. Dar când mi-am revenit şi ni s-a spus că Lily dispăruse fără urmă, mi-am vărsat nervii pe el, supărată că nu fugise la ea, să verifice dacă totul era în regulă. Reuşisem să-l îndepărtez cu atitudinea mea.

— Eram daţi peste cap amândoi. Poate că ar fi trebuit să mergem numaidecât la un consilier marital.

— Mie-mi spui? zise el zâmbind. Mai degrabă ar fi trebuit să-i cerem să se mute cu noi din start. Mai sorbi puţin din cafea şi întrebă: Vreodată… ai reuşit vreodată să descoperi ceva legat de ce s-a întâmplat atunci?

Am clătinat din cap.

— Anchetatorii au fost de părere că a murit, după cum ştii, am răspuns. S-au gândit că poate fusese vorba despre vreo eroare medicală şi încercau s-o muşamalizeze, dar niciodată nu m-am împăcat cu teoria asta.

La drept vorbind, nici *nu voiam* să accept acea explicaţie. Am zis în continuare:

— După care au urmat mai multe piste, care însă nu au dus nicăieri. Mi-au dat telefon, la un moment dat, când Haley avea vreo trei ani. Îi sunase o femeie din Carolina de Sud, le spusese că fetiţa verişoarei ei era, de fapt, Lily. Le-a povestit cum vară-sa a apărut într-o bună zi cu un bebeluş în braţe, se întâmpla cam pe-atunci când s-a auzit de dispariţia lui Lily, iar femeii i s-a părut bizară coincidenţa.

Anchetatorii au întrebat-o de ce aşteptase atâţia ani ca să sune, iar ea le-a răspuns că se temuse să n-o bage în încurcături pe verişoara ei. Dar începuse să creadă că verişoara în cauză abuza de fetiţă, aşa că n-a mai stat pe gânduri. Şi s-a dovedit că, într-adevăr, persoana aceea *chiar răpise* un bebeluş, dar nu era vorba de al meu. De al nostru. „încă mi-aduc aminte cât de dezamăgită am fost când am primit rezultatele testelor ADN“, mi-am zis în gând. Chiar îmi pusesem speranţele în fetiţa aceea, Bryan. Haley avea aproape patru ani când boala a început să intre în remisie, iar eu abia atunci mi-am permis să mă gândesc şi la altceva decât să o ajut să se facă bine; am mers împreună Ia Wilmington, unde am stat o săptămână. Nu am făcut decât să ne plimbăm pe străzi, eu în permanenţă cu ochii după vreo fetiţă de şapte ani care să semene cu Lily. Am zăbovit pe lângă şcoli. Ce tâmpenie din partea mea, mai ales că de spitalul în care fusese internată aparţinea o mare zonă geografică. Lily s-ar fi putut afla oriunde. MS agăţam mereu de speranţa că cineva care-şi dorise cu disperare un copil a văzut că era cel mai frumos bebeluş din spital şi a luat-o. Cel puţin, dacă aşa s-ar fi întâmplat, mă consolam la gândul că măcar fusese cu adevărat dorită şi cineva se îngrijea de ea.

— Eu nici măcar n-am apucat s-o văd.

Pe chipul lui Bryan se citea o tristeţe copleşitoare.

— Ştiu. Eu măcar m-am bucurat de ea câteva ore.

— Haley ştie de ea?

— Sigur. Bryan nu era obişnuit cu atâta sinceritate. Cu adevăruri aşa de adânci, rostite brusc. Îi luase două luni ca să-şi facă puţin curaj şi să aducă vorba de Lily. I-am spus de mult timp. Nu cred că avea mai mult de cinci sau şase ani. Ea este o fată mai aparte, Bryan, am zis.

— Ştiu, zise el zâmbind. E fantastică.

— Poate din cauză că a trebuit să treacă prin atâtea proceduri medicale când era mică, ştiu şi eu?, dar mereu am observat că e cu totul altfel decât ceilalţi copii de vârsta ei. Până şi s-o găsesc pe Lily tot ea mă ajută.

Păru uimit.

— Ce vrei să spui?

— Este la curent cu ce se ocupă Oficiul pentru Copii Dispăruţi. Ea analizează toate pistele care pot să ne ajute cât de cât, caută orice detaliu care ne-ar putea duce la Lily. Uneori, stă cu mine la birou. De două ori am mers împreună în Wilmington ca s-o căutăm pe Lily. Şi eu, şi ea se pare că purtăm un gol imens în suflet când vine vorba despre asta. A construit chiar şi un site, care se numeşte „Fraţi şi surori ai celor dispăruţi”.

— Vorbeşti serios? Singură l-a făcut?

Am încuviinţat din cap:

— Se pricepe la computere, la fel ca tatăl ei.

Bryan îşi lăsă capul pe spate, privind în văzduh, şi zise:

— O iubesc. În toţi aceşti ani am trimis bani şi cadouri de Crăciun pentru ea, chestii de-astea, dar n-am simţit c-o iubesc. N-am simţit altceva decât vinovăţie că eram un tată de rahat. Acum o iubesc şi… îţi spun sincer că n-am mai simţit aşa ceva niciodată. O emoţie atât de puternică. În momentul în care am văzut-o pentru prima oară în camera de la spital, fără păr în cap şi vomitând – se uită la mine, cu un zâmbet deopotrivă confuz şi duios – n-am vrut decât să fiu eu în locul ei. Să-i dau ei toată sănătatea mea. Să fiu eu bolnav în acel pat.

— Of, da, am spus. Cunosc prea bine sentimentul ăla.

— Sunt foarte supărat pe mine însumi.

Nu voiam să mai aud şi alte regrete. Simţisem ani la rând nevoia să le aud rostite, dar acum parcă se evaporase toată ranchiuna.

— Hai mai bine să lăsăm trecutul. Acum eşti aici. E momentul să câştigi medalia aceea pentru curaj.

capitolul 23

Tara
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

Credeam că eu am ţipat. M-am trezit brusc şi am sărit din pat; abia atunci mi-am dat seama că nu pe mine mă auzisem ţipând, ci pe Grace. Am dat fuga pe hol până în camera ei, crezând că poate cineva îi făcea rău. Eram pregătită să-i smulg ochii din cap intrusului, cu mâinile goale.

Dar era singură. Stătea în patul ei, în lumina palidă a lunii, legănându-se cu corpul încovoiat; îşi astupase urechile cu mâinile, de parcă ar fi vrut să blocheze zgomotul propriilor sale urlete.

— Grace! Am alergat la ea şi am înconjurat-o cu braţele, ca într-un cocon. Iubita mea! Este totul bine. Am tras-o mai aproape de mine. Ai avut un coşmar. Doar un coşmar.

Mi-aduceam aminte de asta. De cum era când o ţineam aşa, în braţe, pe vremea când era micuţă. Nu-mi părea deloc bine să o ştiu înspăimântată, dar mă bucuram că o pot strânge în braţe fără să mă respingă.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? am întrebat-o. Vrei să-mi povesteşti?

Obişnuia să-i spună tatălui ei ce visase. Îi povestea totul cu lux de amănunte, iar el o asculta atent, ca şi cum ar fi preţuit fiecare detaliu.

Am simţit cum dădea din cap în semn că nu. Mă apucă strâns de braţ, apoi îmi dădu drumul, mă prinse iar şi iar îmi dădu drumul, făcându-mă să-mi amintesc de clipele când era doar un bebeluş şi o alăptam, iar ea îşi strângea şi îşi deschidea pumnişorul.

— L-ai visat pe tati? am întrebat-o şi mi-am muşcat buza imediat.

Nu-i plăcea sub nicio formă să o iau la întrebări şi mi s-a părut că o simt încordându-se în braţele mele.

Dar apoi zise:

— Eu sunt de vină c-a murit Noelle.

Vocea îi era aşa de şoptită, încât am crezut că n-am auzit bine.

— Tu eşti de vină? am întrebat-o. Gracie, nu! Cum să fie vina ta?

A clătinat din nou din cap.

— La zi-mi. De ce crezi una ca asta?

Se retrase din strânsoare, dar nu se îndepărtă, astfel că am rămas aproape una de cealaltă. Când am mângâiat-o pe spate, nu s-a tras înapoi.

— Mi-a trimis un e-mail în ziua în care a murit, zise. Semăna cu ce-mi trimitea de obicei, voia să mă simt vinovată că nu fac voluntariat.

— Aşa—, am zis.

— Primisem un e-mail şi de la Cleve. Iar în mesajul pentru el îi scrisesem şi cât de nesuferită mi se părea Noelle… că mă enerva, i-am scris mai multe chestii nu prea frumoase despre ea. Imediat după ce am apăsat pe „Trimite”, mi-am dat seama că-i trimisesem e-mailul chiar ei, nu lui Cleve.

— Oh, nu!

Mă bucuram că era suficient de întuneric, încât să nu vadă că zâmbeam. Şi mie mi se întâmplase la fel, şi nu doar o dată. Cine nu a păţit una ca asta? Asta nu însemna că nu-mi era milă de Grace, dar şi de Noelle, căreia cu siguranţă nu-i picase prea bine să primească un e-mail ca acela, din partea unei fete la care ţinea mult.

— Toţi facem greşeli de genul ăsta cel puţin…

— Apoi s-a sinucis, mă întrerupse Grace. La vreo două ore după aceea, poate chiar la două *minute* după ce a citit mesajul de la mine. A citit toate lucrurile alea îngrozitoare pe care le-am spus despre ea şi s-a omorât.

— Nu, Grace. Nu trebuie să te simţi vinovată pentru că s-a sinucis. Se poate ca nici măcar să nu fi apucat să citească e-mailul de la tine şi, chiar dacă a făcut-o, fii sigură că nu din cauza aia îşi pierduse minţile. Pe Noelle o supăraseră lucruri mult mai grave, probleme care o măcinau de multă, de foarte multă vreme.

De vreo două zile, şi eu aveam probleme cu somnul, de când Emerson îmi arătase scrisoarea pe care o găsise. Cu greu mă puteam gândi la altceva. Mi-o tot imaginam pe Noelle scăpând copilul din mâini. Când? Unde? Cred că s-a simţit îngrozitor. Tot încercam să-mi iau gândul de la episodul acela, dar fără succes. Mi-aş fi dorit să-i pot spune şi lui Grace ce se întâmplase, ca s-o eliberez de sentimentul de culpabilitate, dar secretul trebuia să rămână între mine şi Emerson, pentru moment. Poate pentru totdeauna.

Însă ca de obicei, îmi venea greu să suport tăcerea care începea din nou să se instaleze între mine şi Grace; îşi revenea treptat din coşmar şi am simţit din nou distanţa dintre noi.

— Am aflat nişte lucruri despre Noelle, am zis, vrând să umplu tăcerea dintre noi şi să o menţin aproape de mine. Au existat motive serioase pentru care suferea de depresie şi care explică de ce s-a sinucis, draga mea; şi crede-mă pe cuvânt că nu au nimic de-a face cu tine. Asta s-ar fi întâmplat indiferent dacă trimiteai sau nu acel e-mail.

— Ce fel de lucruri? Se uită la mine cu o privire aproape circumspectă, iar ochii îi străluceau în lumina lunii.

— Nu pot încă să vorbesc despre asta. Eu şi Emerson încercăm să ne dăm seama de ce Noelle era cu nervii la pământ. Am ajuns la concluzia că s-a petrecut ceva cu Noelle… cu mult timp în urmă, iar asta…

— Adică a fost molestată sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

Nu trebuia să deschid subiectul. Era foarte probabil să nu pot fi niciodată în stare să-i dezvălui lui Grace ce ştiam despre Noelle. Nici eu nu cunosc toate amănuntele, dar ţi-am spus asta ca să te simţi mai uşurată. Tot ce trebuie să ştii este doar că nu ai avut absolut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat cu Noelle. Bine?

Dădu uşor din cap şi se întinse să se culce.

— Poţi să dormi?

— Da, sunt bine.

Se cuibări mai bine, se înveli cu plapuma şi se întoarse cu faţa la perete. Am simţit un val de răceală acolo unde stătuse lipită de mine cu doar câteva secunde în urmă. N-aş fi vrut să plec. Am mângâiat-o pe umăr. Am masat-o.

— Nu te duci la lucru azi după-amiază? am întrebat-o.

— Nu. Mâine.

— Ne întoarcem împreună acasă, atunci.

— Mă aduce Jenny cu maşina.

Deşi am avut o uşoară ezitare, am spus:

— Se vede că eşti încă afectată. Semeni aşa de mult cu tatăl tău, draga mea. Ai tendinţa să întorci lucrurile pe toate părţile, şi nu-ţi face bine. Poate că în noaptea asta ar fi mai bine să ne…

— Mamă! Vreau *să dorm!* zise ea, întorcându-se pe spate şi, cu toate că nu-i vedeam prea bine expresia feţei, mi-am dat seama că mă fulgera cu privirea.

— Bine, am îngăimat, zâmbind melancolic. Ea abia ce-mi întinsese un deget, iar eu i-aş fi luat toată mâna. M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz. Te iubesc, i-am spus. Somn uşor!

În după-amiaza aceea, când am intrat în casă după ce m-am întors de la şcoală, am văzut că beculeţul de la telefonul fix din bucătărie clipea. Era lan.

> „Bună, Tara”, spunea el. Apoi a râs scurt. „Îţi mărturisesc că, de fiecare dată când aud vocea lui Sam în mesajul de întâmpinare, am un mic şoc.
>
> E totuşi drăguţ. Mă bucură să-i mai aud vocea. Voiam doar să văd ce mai faci. Sper că sunteţi bine, tu şi Grace".

Am închis telefonul.

Mda.

Ca să fiu sinceră, uitasem complet că Sam fusese cel care înregistrase mesajul de întâmpinare. Parcă îmi atrăsese Emerson atenţia cu privire la acest aspect, la scurt timp după moartea lui; dar, la momentul acela, şi dacă mi-ar fi spus cineva că am o casă mov, mi-

ar fi intrat pe-o ureche şi mi-ar fi ieşit pe cealaltă. Se pare că, de atunci, nu mai îndrăznise nimeni să mă atenţioneze în această privinţă. Cu excepţia lui Ian, care o făcuse într-un mod politicos.

Mi-am scos telefonul mobil din geantă şi-am format numărul de fix. Telefonul de pe blatul din bucătărie sună de patru ori, în timp ce eu îmi muşcam buza, aşteptând. După care se auzi mesajul de întâmpinare:

„Hei, salutare! Aţi sunat la Sam, Tara şi Grace şi vă rugăm să ne lăsaţi un mesaj! Pa-pa!"

Ai fi zis că Sam se află în camera de-alături.

Pentru o clipă, am rămas cu ochii pironiţi la telefonul pe care-l ţineam în mână, după care m-a pufnit plânsul şi am început să strâng telefonul la piept. M-am aşezat pe taburetul de lângă corpul de bucătărie din centrul bucătăriei şi am început să plâng cu sughiţuri; lacrimile se adunaseră într-o mică băltoacă pe bufet. Crezusem că îmi secaseră toate lacrimile şi că se încheiase perioada asta – etapa asta, de cufundare într-o durere de nedescris, care îmi ofilea sufletul –, dar se pare că nu.

Mi-a luat douăzeci de minute să-mi revin cât de cât. După aceea, m-am uitat din nou la telefon, de data asta hotărâtă. Trebuia să schimb mesajul. Problema era că nu ştiam cum să fac asta.

Totodată, mă întrebam ce părerea ar fi avut Grace despre asta. Mi-am adus aminte cum reacţionase în momentul în care intrase în dormitorul meu şi al tatălui ei şi văzuse că împachetasem toate hainele lui Sam în saci de gunoi negri, cu destinaţia Goodwill[10]. Se întâmplase la două săptămâni după moartea lui, când simţisem nevoia acută să scap de toate hainele lui, gândindu-mă că nu mai avea cum să le poarte vreodată.

Auzisem că unele femei păstrau hainele soţului şi ani la rând după decesul acestuia, dar mi se frângea inima de fiecare dată când, dimineaţa, vedeam în şifonier rafturi întregi cu pantaloni şi treninguri, iar pe umeraşe, costumele şi cămăşile lui.

— Vrei să-l ştergi din vieţile noastre! zbierase Grace Ia mine, când văzuse sacii cu haine.

încercasem s-o iau în braţe – aş fi vrut să plângem *împreună* –, dar mă respinsese şi se refugiase în camera ei. M-am gândit atunci „Lasă, mâine va vorbi cu mine", dar iată că trecuseră sute de „mâine" şi rămăsese la fel de distantă. De ce, până la urmă, făcusem *aşa cern?* Fusese o reacţie normală? Crezusem că o să-mi fie mai uşor să nu mai văd hainele lui în dulap în fiecare dimineaţă. Nu luasem în calcul că-mi va veni cu atât mai greu să văd golul pe care hainele lui îl lăsaseră.

Am ridicat telefonul şi am apăsat pe câteva butoane, încercând să-mi dau seama cum pot face să schimb mesajul de întâmpinare. Oricum, Grace probabil că nici n-avea să observe această schimbare.

Nu folosea niciodată telefonul fix.

Grace intră în bucătărie chiar când ascultam instrucţiunile. Am tresărit. Nici nu-mi dădusem seama că ajunsese acasă înaintea mea şi speram să nu mă fi auzit plângând în hohote. Încă de la bun început, simţisem că trebuie să fiu cu capul pe umeri şi puternică pentru ea. Am închis repede telefonul, nevrând să schimb mesajul de faţă cu ea.

— Ce faci? întrebă, stând de cealaltă parte a insulei din bucătărie, privind suspicioasă telefonul.

— M-am gândit că a venit vremea să schimb mesajul de întâmpinare, dar nu mai ştiu cum se face, am recunoscut.

— Vrei să spui, să-i ştergi vocea lui tata.

Am încercat să-mi dau seama dacă mă acuza de ceva.

— Da. Mi s-a părut că e momentul potrivit, am spus.

S-a uitat la telefonul din mâna mea, în loc să se uite Ia mine.

— Presupun că aşa este. A întins mâna spre aparat. Pot s-o fac eu, dacă vrei.

— Aş aprecia dacă ai face-o.

Apăsă cu dexteritate pe mai multe butoane, apoi zise:

— Salut, sunt Grace. Întinse receptorul către mine, iar eu m-am uitat nedumerită la el, neştiind ce trebuia să fac. Îmi aruncă o privire care părea să spună „Toantă mai eşti!”, apoi apăsă pe un buton şi zise:

— Când eu spun „Salut, eu sunt Grace”, tu trebuie doar să adaugi „iar eu sunt Tara”, şi gata, închei eu mesajul. Ai înţeles?

— Da, bine.

M-am dat mai aproape de ea, cât să ni se atingă capetele. Simţeam parfumul şamponului cu care se spălase pe păr. Îmi era tare dor de mirosul acela. Am simţit un gol în stomac.

— Salut, eu sunt Grace.

— Iar eu sunt Tara.

— Lăsaţi-ne un mesaj, zise ea şi închise telefonul. Gata.

— Mulţumesc mult, am spus zâmbind.

— Cu plăcere.

Luă un măr din fructiera de pe bufet şi se îndreptă spre hol. Aş fi vrut s-o opresc. Să o fac să mai rămână cu mine în bucătărie. „Ai reuşit să adormi la loc după visul urât de noaptea trecută?”, aş fi întrebat-o. „Povesteşte-mi cum ţi-a mers azi! Ce profesor îţi place mai mult semestrul ăsta? Cu Cleve ai mai vorbit în ultima vreme?” Dar am făcut un efort să-mi ţin gura, pentru că, oricât de nesemnificativ ar părea, ceea ce tocmai se întâmplase între noi mi se părea magie pură şi n-aş fi vrut să stric momentul.

capitolul 24

Grace

Abia îmi puteam ţine ochii deschişi la oră. Lucram la revista liceului şi stăteam în faţa computerului, redactând unul dintre cele mai plictisitoare articole pe care le văzusem vreodată.

Eu mă ocupam de rubrica referitoare la „cluburi şi organizaţii", iar domnişoara Parker a dus multă muncă de lămurire până m-a convins să coordonez partea asta, mai ales că era o funcţie importantă, iar mie nu mi se părea că m-aş fi potrivit vreodată. Totuşi, se dovedise a fi destul de uşor.

Nu trebuia decât să corectez ceea ce scriseseră aşa-zişii mei subalterni şi aş fi putut face asta şi-n somn. Iniţial, domnişoara Parker ar fi vrut să găsesc anunţuri şi reclame de pus în revistă. Voia să iau legătura cu cât mai mulţi patroni de magazine şi să „îi duc cu zăhărelul11, ca să-i conving să apară în publicaţia noastră. Nu, mulţumesc. Mă simţeam mult mai în largul meu în faţa monitorului. Totuşi, azi, dacă în minutele următoare nu reuşeam să dau peste ceva mai interesant decât „Harnicii lucrători care se ocupă de news-letterul Hunter's Weekly elaborează planul general", mai mult ca sigur aveam să adorm.

Abia dacă mai reuşeam să dorm nopţile. Stăteam dinadins trează, de frică să nu am din nou coşmaruri. Ce bine-ar fi fost să existe o garanţie că, dacă adormeam, n-o să am coşmaruri! Ar trebui să inventeze cineva o pastilă care să te ajute să nu visezi. Cu siguranţă că ar câştiga milioane. Cel mai rău fusese cu o noapte în urmă, când visasem că mă urmărea cineva prin şcoală, ţinând un topor în mină. La un moment dat, când am dat colţul, mi-a apărut în faţa ochilor Noelle, atârnată de o sfoară şi cu ochii bulbucaţi. Am încercat să ţip după ajutor, dar parcă rămăsesem fără glas. M-am trezit văitându-mă – „ajutor, ajutor" – dar cu o voce sugrumată, subţire, care m-a făcut să mă ruşinez chiar dacă nu mă auzea nimeni. După care a apărut mama şi, ca de obicei, a încercat să mă consoleze, spunându-mi că nu din vina mea se sinucisese Noelle, că era vorba de un secret întunecat şi îngrozitor din trecutul ei, dar sunt sigură că nici e-mailul pe care i-l trimisesem din greşeală n-o ajutase prea mult. Am întrebat-o pe Jenny dacă auzise despre ceva neobişnuit legat de Noelle, dar nu ştia nimic.

înainte să moară tata, nu visasem urât decât de câteva ori în viaţa mea. El obişnuia să vină la mine în cameră şi să mă aline. Sau, cel puţin, eu aşa îmi aminteam. Şi-atunci îmi fredona un cântecel stupid, pe care îl născocise pentru mine:

„Gracie e o bombonică, e un ursuleţ frumos,

Îşi iubeşte ursuleţul; Grade e trandafirul meu roz.
E năzdrăvană, sare uneori prin casă,
E un îngeraş fără aripi, cântă şi dansează".

Îmi spunea cântecelul ăsta în fiecare seară, când venea să mă învelească. Cânta blând, în şoaptă. Niciodată nu vorbea tare şi teatral, ca mama. Obişnuia să-l cânte chiar şi de faţă cu prietenii mei, punându-mă în situaţii cam penibile. Se întâmplase şi de faţă cu Cleve, căruia i se păruse drăguţ, sau cel puţin aşa-mi spusese mie. Aş fi dat orice să mă simt iar jenată ca atunci. Mi-aş fi dorit să-l cânte la nunta mea, într-o bună zi. Poate chiar şi copiilor mei. Cât de nedreaptă este viaţa!

Dacă tati ar fi fost cel care a intrat la mine în cameră noaptea trecută, i-aş fi povestit visul meu urât. Dar mamei nu i-aş spune în veci. Mi-ar spune să revin cu picioarele pe pământ, să dau probă pentru vreo piesă sau să fiu mai activă. *Să iau măslin.* Nu ştiu. Cu siguranţă, mi-ar zice nişte lucruri care nu mi-ar fi de niciun ajutor, ci doar ar reuşi să mă enerveze.

După ce mama s-a întors la ea în cameră, m-am trezit şi i-am trimis un e-mail lui Cleve, în care îi povesteam visul. I l-am povestit în detaliu. După care, ieri de dimineaţă, mi-am verificat e-mailul pe telefonul mobil, în timp ce mă aflam în maşină la Jenny în drum spre şcoală, dorindu-mi un răspuns de la el. Într-un târziu, am primit un e-mail de la el, chiar înainte să închid telefonul şi să intru în şcoală. „Vai, ce nasol!", îmi scrisese.

„Mda, la fel şi mesajul tău", mi-am zis.

Îmi era dor de acel Cleve pe care-l ştiam eu. Noul Cleve, studentul, era cu totul altfel.

Domnişoara Parker ieşi din sala de clasă şi am profitat de asta ca să deschid un alt dosar salvat în computer. Conţinea fotografii din publicaţiile de anul trecut; am început să caut prin ele, încercând să dau de poza care-mi plăcea cel mai mult, una în care Cleve juca baschet. Nu ştiu cum, dar am ajuns la secţiunea cu fotografii din categoria „club", nu „sport", aşa cum îmi propusesem, iar ochii mi-au picat pe o fotografie cu Mattie Cafferty şi mama mea. Articolul purta titlul „Doamna Vincent şi Mattie Cafferty în *South Pacific**[11]***. M-am uitat la mama, cum o ţinea pe Mattie de umeri. Ce falsă mi se părea Mattie! Cât de încrezută!

Am vrut să-i arăt poza şi lui Jenny. Era cu Devon, stăteau amândoi jos, la capătul unui şir de computere. Îmi venea să-i spun „Doamne, cât o urăsc pe nemernica asta!"; ea mi-ar fi spus atunci să şterg din baza de date absolut orice poză pe care aş fi găsit-o cu ea, chiar dacă ştia că n-aş fi făcut-o niciodată. Dai când m-am uitat la Jenny, mi-am dat seama că era complet absorbită de Devon. Doar se făceau că lucrează. Nu că şi-ar fi trimis bileţele, dar vorbeau mereu unul cu

celălalt. Văzându-i zâmbetul lui Jenny, mi-am dat seama că se străduiau amândoi să nu izbucnească-n râs. Mă bucurasem sincer pentru Jenny când se cuplase cu Devon, dar atunci eram şi eu cu Cleve şi puteam ieşi toţi patru. Acum însă, îmi venea din ce în ce mai greu când îi vedeam împreună. Nu că nu m-ar fi întrebat dacă voiam să ies cu ei, căci o făceau, dar mi se părea că doar încearcă să fie amabili. Mi-era dor de vremurile trecute. Din toate punctele de vedere îmi era dor.

M-am uitat din nou la fotografia de pe monitor, cu mama şi Mattie. Aş fi putut s-o şterg, dar n-aş fi şters şi momentul imortalizat în poză, când mama lăsase impresia că o descoperise pe următoarea Julia Roberts. Mi-ar fi fost imposibil s-o şterg pe fata care-mi omorâse tatăl.

N-aş fi putut să schimb niciodată ceea ce se întâmplase, oricât de insistent aş fi apăsat pe tasta „Şterge”.

capitolul 25

Emerson

Bucătăria de la Hot! era cu mult mai curată decât cea de-acasă. Iar asta din cauză că cei de la Protecţia Consumatorului nu şi-ar fi făcut niciodată apariţia la mine acasă, dar puteau să intre ţanţoş în cafenea în orice moment.

Obţinusem 99 de puncte din 100 posibile şi îmi propusesem să ating cota maximă; tocmai de aceea o pusesem pe Jenny să cureţe maşina de gheaţă şi să şteargă atent tejgheaua în seara asta, şi de-abia după aceea îi dădusem voie să plece.

— Să ştii că după ce termin aici merg direct la bibliotecă, Jenny, am zis, uitându-mă în frigider ca să mă asigur că aveam tot ce mi-ar fi trebuit în dimineaţa zilei următoare. Vezi că a mai rămas nişte mâncare de dovlecei cu ardei iute. Vrei s-o iei acasă şi s-o încălzeşti diseară, pentru tine şi pentru tati?

Jenny îşi ridică privirea şi întrebă:

— Ce, tu nu vii acasă diseară?

Parcă i-aş fi zis că aveam de gând să mă duc pe Lună, aşa îmi vorbise. Nici nu mă mira: în afară de serile când ieşeam cu Tara, şi-aşa destul de rar, mereu eram acasă la ora cinei. Numai că aveam alte planuri pentru seara asta. Din păcate, a trebuit să mint.

— Am nevoie de nişte reţete noi cu soiul de roşii *heirloom* şi trebuie să fac muncă de cercetare, vreau să îmbogăţesc meniul pentru prânz. Nu prea găsesc ce-mi trebuie pe Google, dar la bibliotecă n-ar trebui să fie probleme.

Am făcut bine să nu dau prea multe explicaţii. Jenny şi-a pierdut de tot interesul numai la auzul cuvântului „cercetare”. A mers şi la Ted, când i-am îndrugat aceeaşi poveste. Pe el l-am pierdut încă de la „roşii *heirloom*”. Şi aveam senzaţia că nu o să mă opresc aici cu minciunile faţă de familia mea. Cel puţin, nu până să descopăr adevărul. Mi-am dat jos şorţul, l-am agăţat în cuierul din dreptul uşii laterale şi am întrebat:

— Deci e totul în regulă? Te ocupi tu de masa de seară?

— Păi, da. Pulverizând iar nişte soluţie de curăţat tejgheaua, a început din nou să o şteargă asiduu. Dar să ştii că aş dori să vorbim despre slujba mea. Vreau să lucrez mai puţin, zise Jenny.

— Da, cu toţii ne-am dori asta, am zis râzând.

Nici nu s-a uitat la mine şi mă întrebam dacă se aştepta să o muştruluiesc. Ca să fiu sinceră, nu aveam mare nevoie de ea în perioada asta. Împreună cu celelalte chelneriţe şi Sandra, pe care o numisem în funcţia de manager, reuşeam să ne descurcăm fără

probleme cu localul. Totuşi, Jenny avea nevoie de bani, şi chiar ne era de mare ajutor în zilele în care lucra.

— Vorbesc serios. Mută prăjitorul de pâine ca să şteargă sub el. Am încercat să-mi amintesc când făcusem asta cu cel de-acasă. Mai ales că acum mă ocup mai mult de programul pentru bebeluşi, de când Noelle, ştii tu… nu mai este, zise ea, ridicând din umeri.

— Şi vrei să petreci mai mult timp cu Devon.

Jenny schiţă un zâmbet şi se înroşi, de parcă aş fi prins-o cu mâţa-n sac.

— Păi, nu se prea poate spune că acum am timp liber.

Era îndrăgostită lulea de băiatul ăsta. Iar eu fusesem atât de prinsă cu ale mele, încât nici nu observasem ce se întâmpla în viaţa ei.

— Mai puţine ore lucrate înseamnă mult mai puţini bani de buzunar, i-am spus, în timp ce aşezam în dulap castroanele care fuseseră lăsate să se usuce în suportul de vase.

— Ştiu.

— Vorbeşte cu Sandra şi întocmiţi alt program, vom vedea apoi cum merge.

Jenny era un copil bun. Semăna cu mine în multe privinţe. Genul de persoană care se înţelege cu toată lumea şi are mulţi prieteni. Poate că nu era ce mai ambiţioasă persoană din lume, dar, sincer, am fost întotdeauna de părere că era mai important să fii considerată agreabilă decât plină de succes. Eram conştientă că mulţi experţi ar fi susţinut contrariul, dar nu-mi păsa. Mereu am vrut să mă înţeleg bine cu cei din jur. Ai ceva împotrivă? Iar Jenny chiar părea iubită de toţi cei din jur, fie că erau copii sau oameni în toată firea.

Mă bucuram că reuşisem să cresc un astfel de copil, şi nu unul care ar fi fost în stare să calce pe cadavre ca să ajungă în vârf.

Nu ieşise cu prea mulţi băieţi, dar toţi foştii ei prieteni păreau la fel de drăguţi. Nu avusese nicio relaţie prea serioasă, cel puţin din câte ştiam eu, iar asta mi se părea OK. Dar poate că lucrurile stăteau altfel în cazul lui Devon. Vara trecută, când ieşeau toţi patru, cu Grace şi Cleve, mă bucuram să-i văd împreună. Mi se părea că sunt mai în siguranţă, fiind mai mulţi, dar poate că doar mă încurajam singură.

— Grace este mai bine? am întrebat, închizând uşa dulapului.

— Referitor la Cleve, adică?

— Cred că e mai greu pentru ea, dat fiind că tu şi Devon încă sunteţi împreună.

— Hmm… făcu Jenny, ridicând din umeri. Este cam supărată. Iar Cleve se comportă ca un cretin.

— Ei bine, eu îl înţeleg. Probabil că vrea să se bucure de anii de facultate, de gustul libertăţii, fără să se simtă constrâns în vreun fel, am spus, scoţând din frigider mâncarea de dovlecei cu ardei iute, pentru ca nu cumva Jenny să o uite.

— Nu la asta mă refeream. Pot să înţeleg chestia asta. Ci la felul în care se comportă acum. Mereu îi răspunde la mesaje şi îi trimite e-mailuri, iar asta îi dă speranţe, o face să creadă că vor fi din nou împreună, cât de curând.

— Hm, am răspuns. Asta nu-i deloc bine.

— Adică, ea face mereu primul pas. Îi trimite câte un mesaj sau ceva. Dar el îi răspunde, făcând-o să creadă că încă ţine la ea.

— Sunt convinsă că aşa *şi este*.

— Dar nu în felul în care şi-ar dori ea. Mie mi se pare un pic răutăcios, se pronunţă Jenny, punând soluţia de curăţat în corpul de sub chiuvetă şi şervetele de hârtie în coşul de gunoi.

— Ghinionistă mai e fata asta! Am băgat caserola cu mâncare într-o plasă de cumpărături. Mai întâi s-a întâmplat accidentul cu tatăl ei, iar apoi chestia cu Cleve.

Biata Grace! Fusese aşa de apropiată de Sam! O invidiam pentru asta. Ted şi cu Jenny nu fuseseră niciodată atât de apropiaţi ca Sam şi Grace.

— Îmi pare râu pentru ea, am adăugat.

— Şi mie. Jenny se spălă pe mâini la chiuvetă şi apoi se şterse cu un prosop de hârtie. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi să moară tata, mami. Şi-aşa e destul de greu, cu Noelle, care nu mai e printre noi, şi străbunicul, internat într-un ospiciu, zise ea

— Ştiu, draga mea.

Una dintre asistentele de la azil mă sunase chiar în dimineaţa aceea. Îmi spusese că bunicul voia să mă duc singură la el data viitoare. Fără Jenny sau Ted. Nu ştiam de ce, dar aveam să-i respect dorinţa, desigur. Aş fi făcut orice pentru el.

M-am apropiat de Jenny, i-am dat la o parte părul care îi acoperea aproape complet ochiul drept şi am sărutat-o pe frunte.

— Te iubesc, i-am spus.

— Şi eu pe tine. Scutură din cap, iar părul îi căzu din nou peste jumătate din faţă. Apoi s-a uitat la geanta de pe tejghea: Gata, închidem? întrebă ea.

— Mda. Am luat-o de umeri, gândindu-mă că o să-i duc lipsa dacă urma să lucreze mai puţine ore la cafenea. Şi… cât de serioasă e treaba cu Devon? am întrebat-o.

— Nu foarte serioasă, mi-a răspuns.

Am simţit că între noi s-a ridicat brusc un zid invizibil, semn că trecuse momentul de apropiere afectivă dintre mamă şi fiică. Iar în seara aceasta, nu aveam cum să-l mai înlăturăm. Îmi rămâneau în suflet aceste scurte momente petrecute alături de ea; acum, trebuia neapărat să dau de Anna, de femeia care nici nu apucase să-şi cunoască propria fiică din cauza a ceea ce făcuse Noelle.

M-am aşezat în faţa unui computer de la bibliotecă, am deschis pagina de website a NCLive[12] şi am tastat parola care mi s-a dat la biroul de recepţie. Acasă, când am tastat pe Google „Anna”, „bebeluş”, „Wilmington” şi „spital”, au fost generate o sumedenie de pagini cu totul nefolositoare. Speram să găsesc ceva mai util prin intermediul NCLive.

Conform ultimelor însemnări făcute de Noelle în registrele ei, ultimul bebeluş pe care-l moşise fusese un băieţel, deci ne înşelaserăm crezând că renunţase la ocupaţia de moaşă imediat după „accident”. Doar dacă nu cumva evitase să treacă în evidenţele ei acel episod cu naşterea nefericită. Încercam să dau de acel articol de ziar la care se referise Noelle în scrisoarea pe care începuse s-o scrie pe 8 iulie, 2003. Poate că era imposibil, dar trebuia să încerc.

Mi-a luat ceva vreme şi a trebuit să cer ajutorul unei bibliotecare, dar în cele din urmă am descoperit motorul de căutare al cotidianului *Wilmington Star*. Noelle nu menţionase în scrisoare *când* văzuse articolul în care se vorbea despre Anna. NCLive nu conţinea apariţii ale cotidianului Star de dinainte de aprilie, 2003, deci speram ca articolul să fi apărut mai târziu. Poate că apăruse chiar pe 8 iulie, şi de aceea Noelle începuse scrisoarea atunci.

Plină de optimism, am hotărât să încep prin a căuta articole care să conţină numele „Anna“ în ediţiile din lunile iunie şi iulie ale anului 2003. Cât de multe ar fi putut să fie? Cincizeci şi şapte, nici mai mult, nici mai puţin. Parcă fusesem bombardată cu numele acesta. Am încercat să trec prin filtru articolele – necrologuri, rezultatele unor curse de atletism, un şerif cocoşat, vreo două naşteri. Am încercat să mai filtrez puţin rezultatele, căutând femei care să fi avut vârsta obişnuită pentru a naşte copii pe vremea când Noelle încă era moaşă. Am dat peste o Anna care câştigase titlul pentru cea mai frumoasă grădină, peste o alta, de douăzeci şi şapte de ani, care participase la Olimpiada Specială (pentru oamenii cu dizabilităţi) şi peste una care furase bere dintr-un magazin. Mi-am notat numele celei care câştigase titlul pentru Grădina Lunii – Fischelle –, pentru că mi se păruse singura care se apropia cât de cât de ceea ce căutam. Locuia în Midtown. Mi-am închipuit-o dedicându-se trup şi suflet grădinii ei, încercând să umple cumva golul pe care i-l lăsase în suflet pierderea unui copil.

Am căutat-o pe Google. Exista, într-adevăr, o Anna Fischelle care locuia în Wilmington, numai că, din ce mi-am dat seama citind pe website-ul celor de la Pagini Albe, avea în jur de şaizeci şi opt de ani.

Am mai făcut o încercare, căutând în ziarul de Wilmington vreun articol care să conţină termenii „spital”, „bebeluş” şi „dispărut”, dar niciun rezultat nu a fost mulţumitor. M-am lăsat pe spate, uitându-mă la monitor.

Trebuia să mă pun pe treabă. Noelle era ahtiată după ştiri. La un moment dat, se abonase la New *York Times,* care îi era livrat în fiecare dimineaţă, dar asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă, înainte ca ea să înceapă să citească varianta online. Ştiam că citea online şi *Washington Post,* pentru că se plângea mereu că devenise prea conformist. Dar tot îl citea. Se bucura de câte ori avea ocazia să critice aspru toţi savanţii care o enervau.

Mai întâi am încercat în *Post,* căutând ştiri despre Anna între 1 şi 8 iulie 2003 – s-au generat rapid zece pagini, conţinând 202 rezultate. Mi-am ridicat privirea în tavan. Se pare că n-aveam sorţi de izbândă. Părea o prostie să caut în *Post,* iar în *New York Times* ar fi fost cu-atât mai absurd. Bebeluşul fusese luat dintr-un spital din *Wilmington.* Aproape sigur că ar fi apărut ceva în ziarul de Wilmington. Eram pe punctul să mă întorc la *Star,* când mi-au picat ochii pe titlul ce răsărise pe la jumătatea paginii cu rezultate: „Poliţia susţine că a acţionat corespunzător în cazul dispariţiei fetiţei de trei ani“. M-am uitat fix la titlu, absorbită de cuvântul „dispariţie”. Dar n-ar *h* avut cum să fie acela articolul. Copilul pe care-l luase Noelle era un nou-născut. Poate din cauză că mă simţeam pierdută într-o mare de rezultate şi nu ştiam ce altceva puteam să fac, dar am dat clic pe titlul respectiv şi am început să caut în articol numele „Anna”.

Pe 3 iunie 2003, o fetiţă din Maryland dispăruse dintr-un camping din Shenandoah Valley, unde se afla în vacanţă cu părinţii ei. Se pare că se iscase o controversă privind felul în care poliţia tratase cazul şi, în punctul acesta, apărea numele de Anna. L-am descoperit chiar în ultimele fraze: „Anna Knightly, purtătoarea de cuvânt a Oficiului pentru Copii Dispăruţi, a intervenit în favoarea poliţiei. «Nu am fi procedat corect dacă ne rezumam la a raporta dispariţia prin sistemul AMBER[13], dând doar o descriere fizică a copilului», a declarat aceasta".

Nu se poate să fi fost vorba de Anna pe care o căutam eu, dar am zis să încerc, aşa că i-am tastat numele pe Google. Se pare că existau mai multe Anna Knightly decât estimasem eu: una creştea câini, alta administra un blog în care-şi etala goblenurile lucrate manual, una era profesoară şi tot aşa. Am mai adăugat şi cuvântul „dispărut” în motorul de căutare şi imediat mi-a apărut un articol pe care nici nu ştiam că-l caut.

Apăruse în *Washington Post* pe data de 14 septembrie 2010 – când Noelle îşi luase viaţa –, iar titlul era: „Oficiul pentru Copii Dispăruţi are o nouă conducere”. Articolul era unul scurt şi la obiect.

> *Anna Knightly a fost numită* în *poziţia de directoare a Oficiului pentru Copii Dispăruţi. Domnişoara Knightly colaborează cu această instituţie încă din 2001, motivată fiind de dispariţia propriei fiice nou-născute, care şi-a pierdut urma*

pe când se afla într-un spital din Carolina de Nord. Din acel moment, a făcut nenumărate demersuri pentru ca părinţii şi copiii lor dispăruţi să se regăsească într-o bună zi.

M-am rezemat de spătarul scaunului, simţind cum o năduşeală bruscă şi rece ca gheaţa mi-a inundat tot corpul. Până atunci, parcă îmi tot spuneam că jumătatea de scrisoare a lui Noelle nu era decât un vis urât. Cu greu mi-o puteam închipui furând chiar şi un pachet de gumă, darămite un nou-născut. Nu mi-o puteam imagina trăindu-şi viaţa în minciună. Şi, cu toate acestea, iată că aşa se întâmplase. Găsisem dovada.

Acum, mă întrebam: ce trebuia să fac mai departe?

capitolul 26

Noelle
Wrightsville Beach, Carolina de Nord
1989

— Hei, fetelor de la Galloway, uitaţi care e contribuţia mea la cina de diseară, zise Sam, stând în dreptul uşii din spate a căsuţei cu vedere spre ocean.

însoţită de Emerson şi Tara, Noelle traversă livingul în care plutea un miros de stătut şi se uită curioasă în găleata pe care o ţinea Sam. Patru peşti amărâţi, cu solzi argintii, erau pe fundul găleţii.

— Uau, super! exclamă Tara.

— Ce sunt ăştia? întrebă Emerson.

— Peşti, zise Sam, rânjind mândru.

Emerson îl plesni în glumă peste mână:

— Ce fel de peşti?

— Cui îi pasă? zise el râzând.

Erau toţi patru la mare pentru două zile, iar pielea lui Sam căpătase o frumoasă nuanţă de caramel catifelat, iar ochii-i erau de un albastru senin.

Noelle observă că cel puţin unul dintre peşti încă mai trăia şi se străduia să respire. Se cutremură şi, ridicând ochii de la găleată, îl privi fix pe tânăr:

— Eşti o bestie, Sam.

Acesta aruncă şi el un ochi în găleată şi spuse:

— Mă îndoiesc că au suferit prea mult.

Spunând acestea, deodată păru şi el puţin îngrijorat, iar asta o mişcă pe Noelle. Sam era, totuşi, sensibil.

Se aplecă şi-L dădu Tarei o sărutare pe obraz, apoi zise:

— Lăsaţi că fac eu curăţenie atei, am vrut doar să mă dau mare înainte.

Reşedinţa de vară, situată chiar pe plaja din Wrightsviile Beach, era mică, lipsită de formalitate şi perfectă pentru ei. Tara şi Emerson stăteau în cel mai mare dormitor, iar lui Emerson îi revenise cea mai frumuşică dintre camerele mici. A sugerat ca ea şi Noelle să tragă la sorţi cine s-o primească, dar Noelle i-a spus din start că putea s-o ia. Ar fi făcut orice pentru Emerson, l-a spus că, pentru ea, nu conta în ce cameră stătea, şi chiar acesta era adevărul.

Se bucura că avea ocazia să fie la mare împreună cu prietenele pe care şi le făcuse în ultimele zece luni. Legătura ei cu ele nu era la fel de strânsă ca aceea dintre Tara şi Emerson, care se apropiaseră mult, fiind ambele în primul an şi, pe deasupra, colege de cameră. Ea era cu

trei ani mai mare şi fusese asistent rezident tot anul, dar asta nu o împiedicase să găsească în aceste două fete mai tinere cele mai apropiate prietene pe care le-a avut vreodată. Iniţial, fusese îngrijorată, pentru că nu i-ar fi plăcut ca fetele să creadă că se insinuează în vieţile lor ca o intrusă. Cu timpul însă, şi-a dat seama că ele chiar ţineau la ea. O acceptaseră cu tot cu micile ei ciudăţenii şi nu mulţi oameni ar fi făcut asta.

Din unele puncte de vedere totuşi, era mai apropiată de Sam.

Pe la începutul anului, se dovedise că asistent la cursul ei de Legislaţie Medicală era nimeni altul decât Sam. Tot cu această ocazie, Noelle descoperi că tânărul nu era doar un chip drăguţ. În vreme ce profesorul de la curs părea mai degrabă interesat să-i înveţe pe studenţi cum să evite să fie daţi în judecată, în calitate de membri ai personalului medical, Sam părea mai degrabă preocupat de starea potenţialilor pacienţi, iar lui Noelle îi plăcu asta la nebunie. Astfel, Sam ajunse să facă parte din viaţa ei atât la cursuri, cât şi în afara lor. Îşi formaseră un obicei din a se întâlni în cafeneaua de la centrul studenţesc când aveau câte-o pauză după cursuri; atunci, fata îi povestea despre pacienţii de care se îngrijea la cursurile practice, iar Sam se arăta de-a dreptul fascinat. Şi veşnic empatic. Noelle crezuse dintotdeauna că avocaţii sunt un soi de pungaşi calculaţi, care făceau în aşa fel încât să deformeze adevărul în avantajul propriilor clienţi, dar Sam nu avea să fie niciodată aşa. Spera ca dreptul să nu-i schimbe gândirea şi comportamentul. Urma să meargă la facultate din toamnă, iar Noelle îl avertiza cel puţin o dată pe săptămână să nu-şi uite valorile, la fel cum nici ea nu şi le uitase pe ale ei în timpul şcolii de asistente.

Ocazional, conversaţiile lor divagau de la sfera profesională spre cea personală, iar ea se trezea mărturisindu-i lucruri pe care altădată le-ar fi ţinut doar pentru sine.

Îi vorbise despre plecarea tatălui ei. Despre meseria de moaşă a mamei. Acolo, la cafenea, îi menţionase pe toţi bărbaţii din viaţa ei cu care se culcase, dar şi pe cei care o doriseră şi pe care îi refuzase, fiindcă nu-i treziseră interesul.

— Ţie îţi plac ăştia mai ţăcăniţi, atunci, i-a spus el.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la cei cu care te-ai culcat. Arătă spre unul dintre ei, care stătea la o masă din apropiere; era aplecat asupra unei cărţi şi-şi ţinea într-o parte părul împletit, lung până la brâu. Nu sunt chiar nişte tipi obişnuiţi, zise el.

Aşa era. La fel era şi Sam, iar dacă nu ar fi fost al alteia, Noelle ar fi sperat ca între ei să se înfiripe ceva mai serios. Era conştientă că şi el se simţea atras de ea, dar îi era într-atât de loial Tarei, încât oricine ar fi fost tentat să creadă că ei doi fuseseră promişi unul celuilalt din

născare.

Totul avea să se schimbe din toamnă, şi tocmai de aceea era atât de importantă această vacanţă de vară. Odată cu venirea toamnei, Sam urma să facă dreptul la Wake Forest, iar ea se va îndrepta către şcoala de moaşe din Greenville. Deşi gândul că mai avea puţin şi avea să-şi atingă obiectivul o entuziasma, era foarte tristă la gândul că nu va mai fi aproape de Emerson, Tara şi Sam.

Mai ales de Emerson, desigur.

Deşi mama ei ştia că se împrietenise cu Emerson, a preferat să creadă că tânăra pur şi simplu se împăcase cu situaţia şi renunţase la ideile ei iniţiale. Ceea ce făcuse, într-adevăr. Dar nu însemna că dăduse totul uitării. Aşa ceva i-ar fi fost imposibil.

Pe tot parcursul anului de facultate, a sperat ca Emerson să primească o vizită de la părinţii ei, veniţi din California, astfel încât Noelle să aibă ocazia de a o cunoaşte, în sfârşit, pe cea care-i dăduse viaţă. Dar asta nu s-a întâmplat. În schimb, cei care au venit în vizită au fost bunicii fetei. Emerson a fost absolut încântată când cei doi au venit într-o zi la facultate, ca să o scoată în oraş. Noelle a avut grijă să stea în după-amiaza aceea în cealaltă parte a campusului universitar, încercând să-şi scoată din minte închipuirile care nu-i dădeau pace: i se părea că-l vede mereu pe bărbatul cu pungi sub ochi, cel din fotografia cu bunicii lui Emerson, cum se strecoară în dormitorul unei fete adolescente, în toiul nopţii. Cu o mână îi acoperă gura fetei, folosindu-se de cealaltă ca să-i ridice cămaşa de noapte. Noelle nu-şi permitea să meargă cu imaginaţia mai departe de punctul acesta, întrucât starea de repulsie ce o cuprindea risca să devină insuportabilă, aşa că îşi bloca gândurile.

Deşi era foarte posibil să se înşele cu privire la acel episod. La vremea când ea fusese concepută, bărbatul de vârstă medie din fotografie avea doar douăzeci şi şapte de ani. Şi atunci, poate că mama ei chiar consimţise totul. Poate că îl iubise. În fond, fusese primit înapoi cu braţele deschise. Iar ea poate că nici n-ar fi aflat vreodată adevărul. Nu ştia decât că nu şi-ar fi dorit vreodată să-l cunoască pe acest animal, pe care Emerson îl adora.

În a patra noapte petrecută în căsuţa din Wrightsville Beach, Noelle se trezi din senin. Rămase nemişcată în camera întunecată, încercând să-şi dea seama ce o făcuse să se trezească aşa de brusc. Auzise voci? Telefonul? Totul era atât de liniştit!

Dintr-odată, uşa de la dormitor de deschise larg.

— Noelle, trezeşte-te!

Era Sam, care veni spre patul ei. O scutură de umăr, iar ea se ridică în şezut, dându-şi la o parte şuviţele de păr de pe faţa.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— A murit mama lui Emerson, zise el. A…

— *Poftim?*

— Tocmai a sunat tatăl ei. Se plimbau cu bicicletele, iar ea a fost lovită de o maşină. Emerson e…

— Vai, nu! Unde e? întrebă Noelle.

Se trase la marginea patului şi, cu mâinile tremurându-i incontrolabil, îşi trase pe ea pantalonii scurţi. Nu-i venea să creadă că se întâmplă una ca asta.

— A fugit spre plajă, răspunse Sam, îndreptându-se deja către camera de zi. E isterică. Tara s-a dus deja după ea, mă duc şi eu.

— Vin şi eu imediat, zise ea.

Ieşiră din living direct în verandă. Sam ieşi primul, iar Noelle merse după el până pe plajă. Nu se împăca deloc cu ideea. Murise mama ei? „Nu, nu, nu!“

Aerul era ca de smoală, gros şi prăfuit şi întunecat, iar marea era atât de liniştită, încât o auziră pe Emerson chiar înainte de a o vedea. Bocetele făceau să i se strângă inima lui Noelle. Au găsit-o aşezată pe o moviliţă de nisip, împreună cu Tara, care o ţinea în braţe ca pe un copil.

— Nu-mi vine să cred! se tânguia Emerson. Nu pot să cred!

Noelle şi Sam se aşezară lângă ea, în nisip, cuprinzându-le cu braţele atât pe Emerson, cât şi pe Tara. Sam şi Tara bâiguiau cuvinte de alinare, dar Noelle rămăsese mută. Vocea-i înţepenise în gât şi se bucura de întunericul atotcuprinzător, pentru că, în felul acesta, măcar putea să-şi plângă şi ea mama în voie, mama pe care nu mai avea niciodată şansa de a o cunoaşte.

Niciunul dintre ei nu reuşi să închidă un ochi în noaptea aceea. S-au mai dat nişte telefoane, s-au făcut aranjamente şi rezervări pentru bilete de avion. Tara hotărî ca ea să plece în California cu Emerson. Lui Noelle i-a scăpat vestea că bunicii lui Emerson urmau să le ia de la căsuţă şi să le ducă la aeroport, aşa că taman ea a fost cea care le-a deschis uşa şi aşa îl văzu pe bărbatul ai cărui ochi de un albastru intens semănau întru totul cu ai ei. Ştiu din prima cine era şi rămase înţepenită la intrarea în living, cu mâna încleştată pe clanţă.

— Sunt bunicul lui Emerson, zise el. Sunt gata fetele?

Avea în jur de cincizeci de ani, iar la colţurile ochilor avea nişte riduri foarte pronunţate, răsfirate aidoma unor raze, de parcă ar fi crezut că viaţa era amuzantă. Un fel de glumă. Nu încăpea îndoială, arăta bine pentru un tip mai în vârstă, dar avea un ten pătat, de parcă ar fi stat prea mult la soare, uitând complet de crema de protecţie.

Noelle simţi cum i se întoarce stomacul pe dos instantaneu, dar apoi îl văzu pe Sam venind spre uşă şi, fără să-l invite pe bărbat înăuntru, zise scurt:

— Le chem imediat. Apoi, către Sam: Du-te şi spune-i lui Emerson

că a venit bunicul ei. Eu nu mă simt foarte bine.

Ar fi vrut să le îmbrăţişeze pe Emerson şi pe Tara înainte să plece. Dar se încuie în baie şi se aşeză complet îmbrăcată pe scaunul de toaletă, aşteptând ca ele să plece. Auzi pe înfundate cum vorbeau între ei, dar îşi astupă urechile, nevrând să-l audă şi pe bunicul lui Emerson; rămase aşa până când, prin geamul cu plasă de la toaletă, auzi portierele maşinii trântindu-se, fapt care i-a dat de înţeles că lumea plecase.

Dar încă nu se clinti din baie. Stătu acolo multă vreme, până când îl auzi pe Sam că bate la uşă, întrebând:

— Noelle? Eşti bine? o întrebă el.

Se spălă pe faţă şi ieşi din baie în hol. Nici măcar nu se uită la el când îi spuse:

— Sunt bine.

Nu era sigură dacă s-ar cunoaşte ceva pe faţa ei, dar n-ar fi vrut ca el să încerce să o citească.

— Tara şi Emerson voiau să-şi ia rămas-bun.

— Am… nu mă simţeam bine, mi s-a făcut rău.

Sam se uită la ceasul de la încheietură.

— Nu-mi vine să cred că este de-abia ora două. Parcă ar fi trecut zile întregi de când am primit acel telefon.

— Ştiu, încuviinţă ea. Îl simţi că o priveşte cu atenţie. Mă duc să citesc puţin la mine în cameră, zise.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Se poate spune asta despre vreunul dintre noi, în momentul ăsta?

El clătină din cap.

— Cred că nu, răspunse el, dar o privea cu un amestec de grijă şi curiozitate, aşa că ea trebui să-i întoarcă spatele.

Vru să-şi sune mama, ca să-i spună ce se întâmplase, dar încă nu se simţea pregătită, l-ar fi venit să plângă prea tare, iar mama ei şi-ar fi făcut griji, dar Noelle ştia că i-ar fi fost imposibil să o înţeleagă. Sau nu cum şi-ar fi dorit ea. Şi-aşa mamei sale nu prea-i convenea că Noelle se apropiase în secret de familia ei biologică.

Ridică de câteva ori receptorul şi începu să formeze numărul de-acasă al doamnei Wilson, dar renunţă de fiecare dată. În cele din urmă, ieşi pe plajă, unde Sam stătea într-un şezlong, cu o carte deschisă pe coapsele goale. Fata se aşeză în genunchi în nisip, în dreptul şezlongului, de parcă ar fi fost pe punctul de a se ruga. Îl cuprinse de braţ cu mâinile şi simţii în palme căldura pielii lui.

— Pot să vorbesc cu tine? întrebă ea.

Tânărul puse cartea jos şi, chiar dacă Noelle nu-i vedea ochii, feriţi de ochelarii de soare, îi citi îngrijorarea de pe chip. Sam răspunse:

— Sigur că poţi vorbi cu mine.

Fata întinse mâna, ca să-i ridice ochelarii pe frunte şi zise:

— Nu pot să-ţi văd ochii. Trebuie să-i văd.

— Te simţi bine? întrebă el, uitându-se la ea cu ochii pe jumătate închişi.

Ea clătină din cap.

— Hai să mergem înăuntru.

Sam îi dădu ei cartea, se ridică şi strânse şezlongul, îndreptându-se înapoi spre reşedinţa de vară, Sam avea într-o mână şezlongul, iar cu cealaltă o ţinea de umeri pe Noelle.

Noelle îşi simţea gâtul încordat şi dureros. Oare era în stare s-o facă? Să-i spună cuiva? Oare putea să dea glas gândurilor ei? A*r fi trebuit* s-o facă?

Sam se duse spre balansoarele de pe verandă şi se aşezară amândoi.

— Te ascult, zise Sam.

Noelle deschise gura, dar îi fu imposibil să scoată vreun sunet, după care îşi luă faţa în mâini. Sam se trase cu balansoarul mai aproape de al ei, iar fata simţi cum el îi cuprinse capul cu mâinile şi-i dădu o sărutare pe tâmplă. Exact de asta avea nevoie. De mângâierea unui prieten. De alinarea cuiva despre care ştia că o iubea.

Fata îşi ridică privirea şi îşi şterse lacrimile cu degetele, iar Sam se aşeză mai bine în balansoar, fără să zâmbească, îşi puse degetele pe genunchiul ei gol, aşteptând ca Noelle să-şi revină cât de cât.

— Ce am să-ţi spun acum… Clătină din cap. Apoi încercă din nou: Sam, dacă-ţi fac o mărturisire, poţi să-mi promiţi că n-ai să spui nimănui, niciodată? Nici măcar Tarei. Niciodată.

Sam ezită, iar între sprâncene îi apăru o cută adâncă de îngrijorare.

— Da, îţi promit, îi zise.

Noelle îşi trecu limba peste buze şi spuse:

— Emerson este sora mea vitregă.

încruntătura dintre sprâncenele lui se adânci.

— E… înclină capul într-o parte, crezând că poate înţelesese greşit. Despre ce vorbeşti?

— Mama ei este şi mama mea.

— Dar eu am cunoscut-o pe mama ta, observă el.

— Ai cunoscut-o pe mama mea adoptivă.

El abia acum începea să înţeleagă. Se lăsă pe spate în scaun, balansându-se uşor:

— La naiba! exclamă.

— Nu ştie nimeni. Doar eu şi mama mea adoptivă. Iar acum, şi tu, continuă ea.

Îi explică totul de-a fir a păr. Cum găsise dosarul. Ce simţise când a văzut că numele lui Emerson se afla pe lista studenţilor cazaţi în Galloway. Cum o pusese mama ei să jure că nu va spune nimănui

nimic despre povestea cu pricina.

— Dar… a fost totul legal? întrebă Sam. Legat de adopţia ta, vreau să spun.

— Da, deşi cred că au existat unele… Bănuiesc că părinţii mei s-au bucurat de un oarecare tratament preferenţial, pentru că mama asistase naşterea mea. Nu ştiu, nici nu cred că mai contează acum.

— Aşadar tu… la naiba! Dintr-odată, căscă ochii la ea. Practic, tu ţi-ai pierdut astăzi mama biologică şi nici măcar n-ai putut să spui nimănui.

Fata simţi cum buza inferioară începu să-i tremure necontrolat.

— În afară de tine, bolborosi ea.

— Şi tatăl tău… ai idee cine…?

Noelle se uită la genunchii pe care el îşi ţinea degetele bronzate, contrastând cu pielea ei ca de porţelan.

— Este bunicul lui Emerson.

— *Poftim?*

— El era tată vitreg pentru mama lui Emerson şi a molestat-o pe mama ei – adică pe mama *mea* – pe când el avea douăzeci şi şapte de ani, iar ea avea cincisprezece.

— Adică acelaşi bunic care le-a luat pe ea şi pe Tara să le conducă la aero…

— Da! răbufni ea, de parcă-şi regăsise glasul în adâncuri, limpede şi puternic. Nici nu ştii cât îl urăsc! Am răspuns fără să ştiu că el era de cealaltă parte a uşii, Sam. Ce om abject! Dar Emerson îl iubeşte, nu ştie ce a făcut, iar eu…

— Încă face parte din familie? Chipul lui Sam arăta că i se părea incredibil. Nu a fost acuzat de nimic?

Fata îi spuse tot ce ştia:

— Se pare că s-a arătat plin de remuşcări, iar familia – sau cei care ştiau ce s-a întâmplat – l-a primit înapoi. Scăpaseră de elementul-problemă, adică de mine. Şi nici nu-i condamn. M-am ales cu o mamă grozavă, deci se poate spune că am avut noroc. Dar am crezut că… Vocea i se rupse, dar se strădui să continue: Am crezut că, într-o zi, voi avea şansa s-o cunosc pe mama mea adevărată. M-am gândit că mai era timp.

Sam se ridică şi întinse mâna:

— Vino încoace!

Iar când ea se ridică, o cuprinse cu ambele mâini, strângând-o în braţe în timp ce ea plângea. Noelle se gândi că alţi bărbaţi, în locul lui, ar fi manifestat reţineri faţă de ea, după o tornadă de mărturisiri. Bărbaţi care s-ar fi temut de o apropiere aşa de intimă din punct de vedere emoţional, care poate s-ar fi simţit împovăraţi de un secret atât de mare. Dar Sam părea un stâlp de nădejde în braţele ei. Un om pe care se putea baza cu adevărat. Şi cu care ar fi putut vorbi despre

orice. Despre cele mai arzătoare dorinţe ale ei. Despre cele mai adânci secrete. Un om cu care ar fi putut vorbi în orice circumstanţe. Întotdeauna.

Au petrecut următoarele trei zile la reşedinţa de vară. Tara se întoarse în seara celei de-a treia zi, dar Emerson avea să rămână încă o săptămână în California, cu rudele ei. Noelle avea să-şi amintească întotdeauna cu drag de acele zile petrecute cu Sam – zile în care a simţit că legătura de prietenie dintre ei a devenit tot mai profundă pe măsură ce treceau orele. Singura parte grea fusese să conştientizeze încă o dată că Sam era doar unul şi nu-i aparţinea ei. Mereu fusese de părere că ar fi putut să trăiască foarte uşor fără un bărbat în viaţa ei. Cu acesta însă, lucrurile stăteau altfel: nu mai era aşa de sigură că ar fi putut trăi fără el.

Se simţea deja mult mai bine în dimineaţa celei de-a treia zi, începuse chiar să zâmbească din nou. Cei doi îşi petrecuseră zilele gătind împreună, într-o seară fuseseră să ia masa în oraş, îşi dăduseră reciproc cu cremă de protecţie solară, înotaseră în mare şi vorbiseră vrute şi nevrute, fără oprire. Pentru Noelle, cuvintele erau ca un afrodiziac, dar se lupta zdravăn cu dorinţa când simţea că pune stăpânire pe ea. El nu era al ei. „Niciodată să nu răneşti o femeie aşa cum Doreen m-a rănit pe mine”, îi spusese mama ei. „Să ai grijă, niciodată!”, se gândea ea noaptea, întinsă în patul ei şi dorindu-l pe Sam lângă ea. „Niciodată!”

— Vreau să ştii ceva, îi spuse el în noaptea de dinaintea întoarcerii Tarei.

Deşi nu aveau voie, încropiseră un mic foc pe plajă, băgaseră marshmallow-uri[14] pe nişte ţepuşe din bambus, găsite în căsuţă, şi le ţineau deasupra flăcărilor.

— Ce anume? întrebă Noelle, ciugulind mingiuţa gumată din vârful băţului.

— Că te iubesc. Sam se uita la ţepuşa lui, evitând să o privească pe Noelle. Continuă: Dar Tara este aleasa mea. Cred că ştii şi tu asta.

El îi aruncă o privire.

Se simţi cuprinsă de o ameţeală plăcută, atât din pricina nopţii fierbinţi, cât şi pentru că-l auzise făcând astfel de mărturisiri.

— Şi eu te iubesc pe tine, îi zise.

Sam clătină din cap. Nu era o surpriză pentru el.

— Dar înţelegi cum stă treaba cu mine şi cu Tara, nu? Suntem împreună de-atâta vreme. Şi amândoi am ştiut dintotdeauna că vom rămâne împreună.

— O iubesc şi pe Tara, spuse ea cu sinceritate, încuviinţând din cap. Dacă nu poţi fi al meu, mă bucur să ştiu că eşti al ei.

— Cu ea pot avea exact genul de viaţă pe care mi-o doresc. Un trai obişnuit, sigur, zise el, părând rătăcit în propriile-i gânduri.

Subit, fata se simţi uşor îndurerată şi întrebă zâmbind amar:

— Dar eu ce am? Sunt prea ciudată, nu?

— Eşti altfel, Noelle. Dar într-un mod minunat, răspunse el zâmbind. Tu nu visezi niciodată la o casă mare şi frumoasă, înconjurată de un gărduleţ alb, nu te văd dorindu-ţi doi copii şi un căţel.

Noelle se întrebă dacă *el* într-adevăr îşi dorea toate acestea. O mare parte din personalitatea lui Sam Vincent dădea de înţeles că nici el nu era tocmai genul de bărbat gospodar şi familist. Dar n-ar fi vrut să-i rănească vreodată pe el ori pe Tara, iar dacă începeau să dezbată avantajele şi dezavantajele unei vieţi aşezate, de familie, cu siguranţă că n-ar fi ajuns nicăieri.

— Nu vreau decât să fim prieteni pentru totdeauna, bine?

— S-a făcut, zise el, întinzându-i ţepuşa lui, pe care se afla înfiptă o *marshmallow* aurie perfectă.

Fata o trase uşor de pe băţ şi o băgă în gură, mândră de ea că nu cerea mai mult de la Sam şi că izbutise să nu o rănească pe Tara; nu îndrăznea să se gândească la faptul că „pentru totdeauna” însemna o perioadă foarte, foarte lungă.

capitolul 27

Tara
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

Când am tras maşina pe aleea din faţă, mi s-a părut foarte tristă casa în care stătuse Noelle. Lucrătorii râcâiseră faţada albastră aproape în totalitate, iar părţile laterale erau pestriţe şi arătau urât.

Soarele abia răsărise şi îşi reflecta lumina rozalie pe suprafaţa de sticlă a geamurilor. Era sâmbătă şi nu ştiam dacă muncitorii lucrau şi astăzi. Speram că nu. Venisem ca să mă ocup puţin de grădină şi chiar mă bucuram că aveam un răgaz să mă mai gândesc la ale mele.

Emerson o găsise pe Anna. Era la conducerea unei instituţii care-i căuta e copiii daţi dispăruţi; pentru mine, acest fapt concret confirma existenţa ei ca entitate reală, o femeie care trecuse prin momente de groază, experienţa traumatizantă influenţând-o în mod decisiv şi transformând-o într-un om cu atât mai puternic şi hotărât. Mi s-a făcut rău când m-a sunat Emerson şi mi-a spus ce aflase. Cu fiecare pas pe care-l făceam şi cu fiecare informaţie nouă, povestea acestei femei căpăta contur, iar noi simţeam tot mai mult nevoia de a face ceva. Emerson urma să vină pe la mine în după-amiaza aceea, iar atunci trebuia să luăm o hotărâre. Ştiam că regreta faptul că deschisese acea cutie cu scrisori.

M-am dat jos din maşină şi m-am uitat mai atent la curtea din faţa casei lui Noelle. Nu arăta deloc bine, era neîngrijită, plină de ierburi şi buruieni. Cu excepţia grădinii ei, Noelle nu se arătase niciodată interesată de restul curţii. Chiar dacă mie-mi revenise sarcina de a mă ocupa de grădiniţa aceea până când se găsea un chiriaş per casă, trebuie să recunosc că timpul nu-mi permitea cât să merg să o ud şi să smulg câte-o buruiană. Trecură aproape trei săptămâni de la moartea lui Noelle, iar grădina avea nevoie de mai multă atenţie. Mi-am imaginat ce-şi şopteau oamenii unul altuia când treceau prin faţa casei şi a grădinii lăsate de izbelişte: „Doamne, aici pesemne că s-a întâmplat ceva îngrozitor”. De-ar şti ei!

Emerson lăsase uneltele de grădinărit într-o găleată mare, pe treptele scărilor din spatele casei, dar oricum mi le adusesem şi eu pe ale mele. M-am aşezat pe trepte, mi-am pus genunchierele şi mănuşile şi am aruncat o privire asupra curţii. Spaţiul era mic, iarba uşor veştejită, singurul copac arăta pipernicit, având crengile noduroase şi încâlcite. Cineva tunsese iarba de curând, căci vedeau urmele lăsate de maşina de tuns.

Grădinile de-o parte şi de alta a curţii lui Noelle dădeau impresia că

se revarsă într-a ei. O privelişte dezolantă. Cu excepţia grădiniţei. Răsărind, soarele părea mângâie cu razele lui exact acel colţ de curte, făcându-l să strălucească întocmai ca un giuvaier.

În spatele meu, prezenţa casei în care stătuse Noelle mă ducea cu gândul la ceva bântuit, iar asta m-a făcut să tremur şi să mă îndepărtez tot mai mult, până ce ajuns în dreptul grădiniţei. Mă întrebam ce se întâmplă în clipa în care, având o prietenă bună, pe care o iubeşti, afli despre ea că a făcut ceva abominabil – oare încetezi să mai ţii la ea? în ciuda lucrurilor pe care le aflam treptat despre Noelle, refuzam să uit ce însemnase ea în vieţile noastre. În viaţa *mea.* Bileţelul pe care-l lăsase în urmă, în care singurul lucru pe care-l solicita era să ne îngrijim de grădina ei, nu-mi dădea pace. Voiam să fac asta, pentru acea Noelle pe care o ştiam şi o iubeam. Cealaltă Noelle care minţise şi înşelase, cu siguranţă avusese probleme şi meritam să ne simţim vinovaţi pentru că nu avuseserăm mai multă grijă de ea.

Având formă triunghiulară şi latura de circa doi metri, grădiniţa abunda în culori felurite, deşi eram în luna octombrie. Erau mai multe ghivecele, de diverse forme şi mărimi, în care probabil chiar Noelle plantase crizanteme, cu puţin înainte să moară. M-am apucat de treabă – mai întâi am retezat puţin din florile de echinacea, apoi din rujile galbene şi din margaretele pitice. Am curăţat de buruieni micile răsaduri de sporul-casei. Adusesem cu mine o tăviţă cu un răsad de panseluţe – am luat-o din maşină şi am pus plantele în jurul fântânii. Aveam senzaţia că nu eram singură – cum stătea aşa, ridicată pe vârfuri, micuţa fetişcană din bronz părea atât de reală, încât chiar am început să vorbesc cu ea.

— La te uită la toate ierburile astea, comentam eu, în timp ce smulgeam buruienile de pe lângă firele de pătrunjel.

Noelle avea salvie obişnuită şi salvie-ananas, dar şi rozmarin. Ba chiar şi unele răsaduri de busuioc thailandez. Am tăiat câte un fir din fiecare specie, ca să-i duc lui Emerson în după-amiaza aceea.

Pe când rupeam câteva tufănele ofilite, mi-am amintit o discuţie pe care o avusesem cu Sam, cu puţin timp înainte să moară.

— Care-i treaba cu grădina lui Noelle? m-a întrebat el într-o noapte, stând amândoi în pat.

— La ce te referi?

Nu înţelegeam de ce i se năzărise să mă întrebe despre asta.

— Îmi povestea de ea.

Sam rareori ar fi avut vreun motiv ca să treacă pe-acasă pe la Noelle. Cred că, de fapt, nici n-a apucat să vadă vreodată grădiniţa.

— Păi, ce să zic, e micuţă, dar frumoasă, am spus. Iubeşte peticul acela de pământ şi chiar se pricepe la grădinărit, deşi n-ai crede, judecând după cum arată curtea din faţă.

— Mi-a zis că are o adăpătoare specială pentru păsări.

I-am descris-o şi i-am povestit despre ziarişti care ar fi vrut să scrie despre ea, dar ea nu i-a lăsat. La momentul acela, nu mi s-a părut ciudat ca Sam să mă întrebe despre asta. Mi-am închipuit că Noelle îl încolţise la vreo petrecere şi-i povestise câte-n lună şi-n stele despre grădina ei. Acum însă, mă întrebam dacă nu cumva discutaseră cu ocazia unuia dintre prânzurile pe care le luaseră împreună în Wrightsville Beach. Ceva din faptul că fuseseră astfel împreună încă mă deranja. Dar nu fiindcă luam în calcul posibilitatea ca ei să aibă o relaţie – aşa ceva nici nu-mi puteam imagina –, ci mă deranja că niciunul dintre ei nu-mi spusese nimic despre asta. Probabil că Ian nu se înşelase şi chiar avea legătură cu testamentul lui Noelle, iar în acest caz, era logic ca Sam să nu menţioneze întâlnirile. Oricum, niciodată n-aş fi avut cum să aflu răspunsul. Şi poate că, de fapt, lucrul acesta mă deranja cel mai mult.

Câteva ore mai târziu, mă aflam la mine în bucătărie; pusesem de cafea şi o aşteptam pe Emerson. Făcusem o salată de fructe cu o seară în urmă şi încercasem s-o conving şi pe Grace să mănânce un pic, înainte s-o duc cu maşina la The Animal House, în dimineaţa aceea; m-a refuzat, alegând în schimb nişte pateuri, iar eu n-am mai zis nimic.

Emerson urma să aducă tartă la cuptor, făcută de ea, cu dovlecei şi brânză Gruyere, şi tort de cafea. Cum de mai era în stare să gătească, la câte se întâmplaseră în ultima vreme, dar acesta fusese dintotdeauna modul ei de a rezista factorilor de stres. Eu rezolvam problema făcând curăţenie; tocmai de aceea, înainte de a pregăti coktailurile

Mimosa[15], ştersesem geamurile de la bucătărie. Iar acum deschisesem dulapul de deasupra cafetierei, vrând să scot din el ceştile decorate cu flori albe şi albastre. Printre ele, ieşind în evidenţă pentru că făcea notă discordantă, se afla şi cana aceea de călătorie care fusese a lui Sam şi pe care o folosise zilnic. Parcă mi se oprea inima ori de câte ori o vedeam şi nu ştiam exact de ce nu mă descotorosisem de ea atunci când donasem hainele lui şi făcusem curăţenie în birou. Am scos două ceşti şi le-am aşezat pe blatul de la bucătărie. După care, strecurându-mi cu atenţie mâna printre celelalte căni şi ceşti, am luat cana de cafea a lui Sam; am dus-o în vestibul şi am aruncat-o în cutia pe care aveam de gând s-o duc la Goodwill. Cu ocazia aceasta, umplusem cutia şi era gata de plecare. Din cine ştie ce motiv, să mă debarasez de cană părea şi mai mult finalul poveştii decât faptul că ştersesem mesajul cu vocea lui Sam; când am îndoit partea de sus a cutiei ca s-o închid, am simţit că mă întristez. Revenind în bucătărie, mi l-am imaginat ieşind pe uşă cu cana în mână, cum făcea în fiecare

dimineaţă – dar nu şi în cea din urmă. Dacă n-aş fi auzit soneria chiar în acel moment, probabil că aş fi scos din nou cana de călătorie din cutie.

Ţinând în mâini farfuriile cu tartă şi câte-o ceaşcă de cafea, eu şi Emerson am intrat în camera de zi şi ne-am aşezat pe canapea.

Emerson aşezase pe măsuţa de cafea agendele în care Noelle îşi ţinuse evidenţa şi copia după articolul pe care îl găsise despre Anna Knightly. Îl citisem deja de câteva ori, dai am făcut-o încă o dată. Chiar dacă erau puţine la număr, rândurile acelea m-au făcut să tresar.

— Bun, cred că este evident că pe ea o căutam. Aceasta este Anna noastră, am zis.

Nici nu ştiu de ce începusem să-i spun „Anna noastră”. Ca şi cum ar fi fost responsabilitatea noastră.

— Acum trebuie să ne dăm seama la cine este copilul ei, zise Emerson.

— Dar va trebui să apelăm la autorităţi dacă ajungem aşa departe.

Emerson oftă.

— Ştiu, numai că… mi se pare o harababură totală. N-am dat peste nimic care să-mi indice cu exactitate când i-a fost luat copilul. Articolul lasă de înţeles că s-ar fi întâmplat prin 2000, dar Noelle vorbeşte despre ceva ce s-a petrecut „cu ani în urmă”, iar asta mă face să cred că a trecut mai mult timp de-atunci.

— Deşi Noelle a conceput scrisoarea în 2003, am remarcat eu.

— Aşa este. Dar tot mi se pare că dacă spui „cu ani în urmă”, te referi la mai mulţi ani, zise Emerson.

— Care este cel mai recent registru? am întrebat, iar Emerson mi-a dat volumul de deasupra.

— Iar acum ştim şi că nu mai putem să ne luăm după „ultimul bebeluş la care se face referire în registre11, pentru că era vorba de un băiat, dar am observat că ultimele şase luni arhivate nu par la fel de… cum să spun, la fel de amănunţite şi metodice precum cele de dinainte, continuă Emerson.

Uitându-mă la ultima înregistrare, nu m-am putut abţine să nu dau din cap:

— 1998. Nici acum nu-mi vine să cred că de-atunci a încetat să mai practice moşitul, iar noi habar n-am avut.

— Iar dacă citeşti cu atenţie, ai să vezi că şi-a încetinit vizibil ritmul de lucru, cu puţin înainte. Spre sfârşit, trec săptămâni întregi de la o naştere la alta.

Mai rămânea posibilitatea să mai fi ţinut şi alte registre, dar în altă parte. Numai că eu şi Ted luaserăm la puricat fiecare hârtiuţă din casă. Până o goliserăm de tot. Şi nu găsiserăm nimic.

— Mda, dar sune şanse să fi distrus nişte arhive înainte să moară,

am sugerat, răsfoind paginile. Nu şi-ar fi dorit să aflăm niciodată despre asta. Când am ajuns la o pagină cu scrisul acoperit în totalitate cu marker negru, am întrebat: Poate chiar asta este, nu crezi? Altfel, de ce ar fi tăiat tot ce-a scris?

— La fel m-am gândit şi eu. În plus, ia uită-te aici, zise Emerson şi luă agenda pe care o întinsesem spre ea. O aşeză deschisă pe măsuţa de cafea şi apăsă chiar pe mijlocul ei, în dreptul cotorului. Când m-am aplecat să mă uit mai bine, am văzut că fusese ruptă o pagină.

— Aha, asta ar fi venit exact lângă cea haşurată cu negru, nu?

— Mda, încuviinţă Emerson.

— Aici trebuie să fi fost. Am pipăit cu degetul urma lăsată de pagina ruptă. Dar ai încercat să vezi dacă desluşeşti ceva dincolo de tăieturile cu marker negru?

— Da, e imposibil să-ţi dai seama de ceva.

— Din ce an este?

— Ambii bebeluşi, de dinainte şi de după arhiva aceasta, s-au născut în ’97, zise Emerson.

— Dar de ce n-o fi smuls, pur şi simplu, şi cealaltă pagină?

— Cred că din cauza notiţelor scrise pe verso.

— Poate că băieţelul acela nici n-a *fost* ultimul bebeluş pe care l-a moşit. Se poate să fi rupt şi paginile unde notase ultima naştere pe care a asistat-o.

— Nu a făcut-o, zise Emerson. Nu mai sunt pagini rupte după naşterea acelui bebeluş.

— Am voie să rup pagina asta? am întrebat, arătând spre pagina înnegrită cu marker. Poate că, ţinând-o în faţa unei surse de lumină, am putea să desluşim ce scrie dincolo de marker.

— Bine.

— Stai să aduc un cuţit.

Am sărit în picioare. În bucătărie, am luat din suport cuţitul pentru cojit şi m-am întors în living. Emerson mi-l luă din mână. Trecu uşurel lama cuţitului pe sub marginea interioară a paginii, iar apoi trase rapid foaia de hârtie, de parcă ar fi făcut operaţiuni de genul acesta la ordinea zilei.

— Uite.

Am luat coala, pentru că eram deja în1 picioare. Am mers cu ea la fereastră şi am presat-o pe suprafaţa de sticlă. Era destul de greu să distingi literele, mai ales că se suprapuneau cu cele de pe verso. Cred că scrie R-a-b-a- e-e-… aha, stai niţel, primii doi de „a” sunt de fapt „e“-uri. Rebecca?

Emerson era în spatele meu, aşa de aproape că îi simţeam răsuflarea pe gât.

— Nu se vede şi numele de familie? a întrebat ea.

Deja începuseră să mă doară ochii, întrucât mă chinuiam să

desluşesc fiecare literă în parte.

— Nu ţi se pare că prima literă este un „B”? am întrebat, lăsând-o pe Emerson în locul meu, mai aproape de fereastră.

— Baker? Cred că e Rebecca Baker.

— Bună treabă! am exclamat. Sigur, acum trebuie să vedem ce e de făcut cu acest nume.

— Sub nicio formă nu-mi pot da seama care-i adresa. Emerson încă mai studia foaia de hârtie fixată pe geam.

— Mai bine o căutăm pe Google, am zis, uitându-mă din nou prin registru. Eu încă mai cred că s-a oprit după tot ce s-a întâmplat atunci. Nu eşti de acord, Em? Mă gândesc că s-au mai născut o groază de copii după acesta. După cel al Rebeccăi. Ai citit arhiva referitoare la ultima fetiţă pe care a moşit-o?

— Da, răspunse Emerson. Ultimul bebeluş moşit este un băiat, dar înainte de el a fost o fetiţă. Iar notiţele sunt OK, doar puţin… neglijent scrise.

M-am uitat la numele penultimei paciente a lui Noelle şi am zis cu voce tare:

— Denise Abernathy. Ea ar fi mama fetei. Poate că ar trebui s-o căutăm şi pe ea, nu doar pe Rebecca.

Emerson se aşeză din nou pe canapea, ţinând în mână coala de hârtie înnegrită. Îşi lovi uşor buzele cu un deget, după care întrebă:

— Cum o să procedăm de-acum încolo? Ce-o să facem? O să încercăm să le cunoaştem pe femeile astea, ca să vedem dacă seamănă ori nu cu fiicele lor, sau cum?

Mi-am muşcat buza. Corect, ce ne *gândeam* să facem cu numele acelea?

— Păi, nu ştiu, am zis, trebuie să inventăm un motiv ca să luăm legătura cu ele. Ştiu că îţi dă fiori când te gândeşti, dar ce altceva putem face?

— Eu o să încerc să dau de individa asta, Denise, iar tu de Rebecca, bine? zise Emerson.

Nu părea tocmai convinsă de ceea ce urma să facă, dar eu, în pofida faptului că sarcinile noastre nu erau deloc îmbucurătoare, am simţit un uşor entuziasm la gândul că aveam să-mi ocup timpul cu altceva, de parcă m-aş fi înhămat la un nou proiect.

Dar apoi mi-au venit în minte cuvintele lui Grace: „Tu te menţii ocupată ca să nu trebuiască să te gândeşti la toate. Ca să uiţi cât de vană e viaţa ta“.

„Ei bine, m-am gândit, şi ce-i aşa greşit în asta?“

Aflaţi finalul acestei extraordinare poveşti în partea a doua a romanului *Secrete şi trădări.*

---

[1] Universitatea Carolina de Nord, din oraşul Chapel Hill (n.tr.)

[2] În corespondenţa electronică înseamnă "sărutări şi îmbrăţişări" (n. tr.)

[3] In limba engleză colocvială, persoană (de regulă, femeie) care vorbeşte şi se comportă teatral, ca să atragă atenţia (n.tr.)

[4] Piesă muzicală din 1985, compusă de Fred Ebb şi John Kander pentru musicalul Chicago. Cântecul a devenit celebru odată cu filmul ce poartă acelaşi titlu (1979, regia Bob Fosse). (n. tr.)

[5] Sport înrudit cu baseballul (n.tr.)

[6] Analiză prin care se stabileşte dacă tn organism mai există celule tumorale, după o intervenţie chirurgicală sau un tratament cu chimioterapie (n.tr.)

[7] Denumire care provine de fapt din domeniul călătoriilor cu avionul, făcând parte dintr-un program de (idelizare oferit de numeroase linii aeriene (n.tr.)

[8] Joc asemănător cu Scrabble (n rr.)

[9] Mişcare creştin-ecumenică, nonprofit, care construieşte şi reabilitează locuinţe pentru familii defavorizate (n.tr.)

[10] Organizaţie nonprofit care acţionează în sprijinul persoanelor cu dizabilităţi, lipsite de educaţie sau fără experienţă de lucru (n.cr.)

[11] Musical bazat pe colecţia de povestiri a lui James A. Michener, intitulată Tales of the South Pacific, publicată în 1947 (n. tr.)

[12] Serviciu care permite accesul la nenumărate suise de informaţii în format digital oferite de ziare, reviste, cărţi, enciclopedii etc. (n.tr.)

[13] Programul de alertă AMBER (*America's Missing Broadcast Emergency Response*) reprezintă un parteneriat voluntar între autorităţi şi presa electronică, permiţând imediata difuzare a buletinelor de urgenţă de îndată ce poliţia semnalează cazuri de dispariţie. Iniţiat în 1996, după dispariţia lui Amber Hagerman, o fetiţă de 9 ani care, ulterior, a fost găsită moartă, sistemul acţionează în toată America şi Toronto, Canada.(n. tr.)

[14] Un fel de bomboane care, ca textură, seamănă cu bezelele (n. tr.)

[15] Băutura pe bază de şampanie şi suc de portocale (n.tr.)